med ELSE til Los Angeles

ELSE JACOBSENS EGEN DAGBOG

Reisen til de olympiske Lege 1932

MED ELSE TIL LOS ANGELES

MED

ELSE

TIL

LOS ANGELES

AF

ELSE JACOBSEN

UDGIVET AF
BERLINGSKE TIDENDE
1932

FORORD

TORSDAG DEN 7. JULI 1932 drog 24 unge danske Idrætsmænd og Idrætskvinder af Sted med „United States“ for at repræsentere de danske Farver ved de olympiske Lege i Los Angeles. B. T. har fulgt Holdet fra Dag til Dag, gennem festlige Oplevelser og Besværligheder, gennem Glæder og Skuffelser, Nederlag og Sejre. Ikke desto mindre har vi ment, at det havde Interesse for Læserne som for andre, der interesserer sig for Danmarks Idræts-Ungdom, at læse, hvad en af de aktive Idrætsfolk har faaet ud af Rejsen — den største og mest begivenhedsrige i dansk Idræts Historie. Vi har derfor formaaet Holdets populæreste Deltager, Frk. Else Jacobsen, til at overlade os sine Dagbogs-Optegnelser fra Rejsen.

Men inden vi giver Ordet til Else Jacobsen, vil vi dog gerne besvare to Spørgsmaal, som 90 pCt. af Læserne sikkert vil stille sig selv og andre. Det første Spørgsmaal lyder kort og godt: „Er det nu ogsaa Else Jacobsen selv, der har skrevet Dagbogen?“ Og det andet: „Er der ikke lavet noget om siden Hjemkomsten?“

Lad os besvare Spørgsmaalene under Eet: De efterfølgende Sider er en tro Kopi af Else Jacobsens egen Dagbog fra Rejsen. Den er ført Dag for Dag — hvad Formen for Resten tydelig viser. Siden Hjemkomsten er der foretaget nogle enkelte Overspringelser af Begivenheder, som Else Jacobsen og vi ikke har ment det formaalstjenligt at tage med saa længe efter Legenes Afslutning, men det drejer sig kun om ganske faa Punkter.

Med disse orienterende Bemærkninger byder vi Læserne velkomne til en festlig Rejse „med Else Jacobsen til Los Angeles“.

B. T.

TORSDAG D. 7. JULI:

Afrejsen.

Endelig oprandt den store Dag, da jeg var i Frihavnen med al min Bagage. Overalt var der Mennesker, der skulde overvære Afrejsen. Alle „Olympiafarerne" samledes paa det øverste Dæk af „United States", hvor vi fik overrakt et smukt Dannebrogsflag, som vi skulde bruge ved Indmarchen paa det olympiske Stadion i Los Angeles.

Vi fik Masser af Chokolade, Blomster o. l. — Folk var ved at trampe os ned — Fotograferne ved at gøre os fuldstændig tossede. — Det var en meget rørende Afsked. —

Skibsklokken havde imidlertid kimet tre Gange, og alle Uvedmende maatte gaa fra Borde. Landgangsbroen blev fjernet, og under 10.000 Menneskers Hurraraab gled den store Damper ud — ud mod det store Eventyr!

Vi gik ned for at tage vort Logi for de næste 11 Dage i nærmere Øjesyn, men kunde næsten ikke komme ind i Kahytten for Blomster, Pakker og al mulig Bagage.

Saa blev vi kaldt sammen til det første Maaltid om Bord — en vældig flot Frokost, og derefter begyndte alle at træne — hver paa sin Maade. Jeg spillede Badminton og sjippede.

Hen ad Aften skrev vi hjem, Brevet skulde nemlig sendes afsted fra Oslo. Skibet gyngede nu en hel Del, jeg begyndte at blive søsyg og maatte gaa til Køjs.

FREDAG D. 8. JULI:

Jeg sov godt hele Natten og stod op Kl. 6 for at se den smukke Indsejling gennem Oslo Fjord. Kl. 6½ spiste vi Morgenmad, og Kl. 7 gled den store Damper ind i Oslo Havn.

Det første, vi gjorde, var at finde et Sted, hvor vi kunde træne. Vi fik fat i en Vogn og kørte til noget, der hedder „Bygdø". Der fik vi trænet en Del, — Vandet var salt, men meget snavset. Derefter

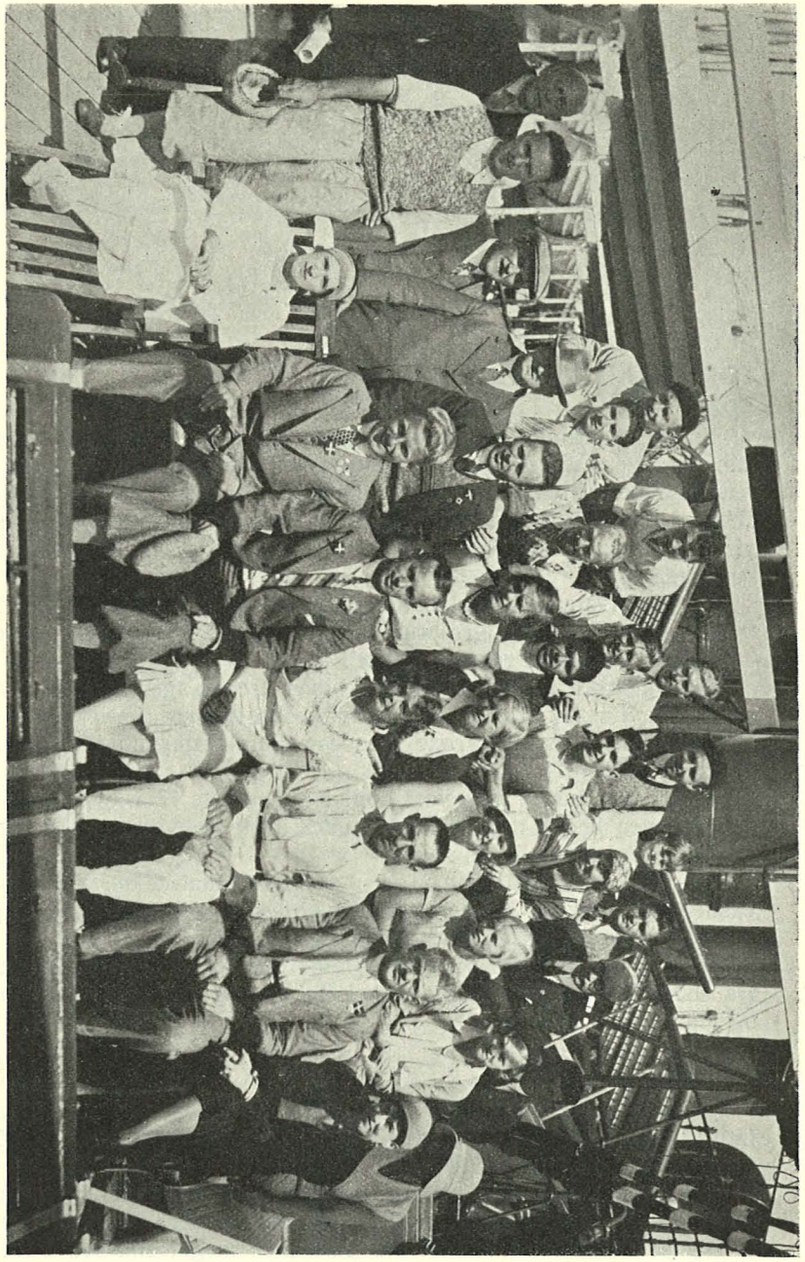

Et Billede fra Afrejsen med „United States“. Billedet tjener desuden som „Personliste“ for „Med Else til Los Angeles —“. Forrest Fru Adeline Hansen, Jean Hersholts Søster. Derefter Børge Jensen, Willy Gervin, Fru Osiier, Dr. Osiier, Peter Jørgensen (Per Jørn) og Fru Klint. I anden Række — ligeledes fra venstre: Red. Arn. Rich. Nielsen, Henry Hansen, Grosserer C. L. Petersen, Restauratør Oria Nord, der dog kun rejste med til Oslo, Chr. Schack, Else Jacobsen, Lilli Andersen, Grethe Olsen, Ingrid Larsen, Fru Munck og Fru Herreborg. I tredie Række Abraham Kurland, Chr. Markersen, Leo Nielsen, Frode Sørensen, Frk. Meistrup („Sia“) og Generalkonsul Langkjær („Sulen“). Og øverst Svend Olsen, Carl F. Jensen, Gunnar Andersen, Axel Bloch, Aage Leidersdorff, Erik Langkjær og Harald Christensen.

gik Turen til Stadion, hvor Atletikfolkene skulde træne, og vi var daarligt kommet derind, før Dannebrog gik til Tops, — det var vidunderligt at se. Jeg tror nok, at vi allesammen drømte, at vi allerede *var* i Los Angeles, og at Dannebrog gled til Tops for en dansk Sejr.

Vi skulde være paa Skibet igen Kl. 10, da Afrejsen var Kl. 11. Mr. Smile købte tre Mundharper til Ingrid, Lilli og mig — vi skal til at lave Jazzband.

Det meste af Dagen gaar med at spise, Resten af Tiden foretager vi os alt muligt, — vi spiller Bordtennis, Badminton, Ringspil o. s. v.

Om Aftenen samles vi alle i Rygesalonen til en Kop Kaffe, derefter synger og spiller de, der kan — og sommetider ogsaa de, der er ene om at mene, at de kan det! — Til Slut danser vi lidt, og naar Kl. slaar 10, er alle i Seng.

LØRDAG D. 9. JULI:

Vi stod op Kl. 7½ og spiste Morgenmad, — der er alt, hvad Hjertet kan begære. Derefter begynder Træningen, og tænk, selv vi Svømmere kan træne i vort rette Element, for Sømændene har i Løbet af Natten fremtryllet et herligt, lille Svømmebassin af Presenninger og Bjælker. Det er 5×7 m langt. Vandet er bare saa salt, at det svier i Øjnene. Vi kan komme til at træne to Gange daglig, hvis blot Søen er nogenlunde rolig.

Efter Lunch spiller vi Badminton og Ping-Pong. Jeg sov tre Timer paa Dækket i en Liggestol. I Dag har vi forøvrigt faaet anvist bestemte Pladser ved Bordet, — jeg sidder ved Siden af Wium. Under Middagen indtraf der en lille morsom Scene. Det var vist Mr. Smile, der havde arrangeret den.

Pludselig som vi sad og spiste, var der en Klokke, der kimede. Det lød akkurat som en Telefon. En af Tjenerne kom ind og meddelte, at der var Telefon til Svend Olsen, — og Svend gik paa den! Han rejste sig, og idet han gik ud, sagde han, at det nok var fra Hellerup. Hele Selskabet var ved at dø af Grin. Et Minut efter kom Svend roligt ind og satte sig, og da vi spurgte ham, hvad det var, svarede han: „Det er min Svigermoder, der kommer paa Vandcykle med en Tallerken Rabarbergrød“. Vi hylede af Grin allesammen, men Svend havde klaret Situationen og spiste uanfægtet videre paa sine 10 Kartofler.

I Aften har vi lavet Halløj paa Dækket, men nu er Klokken 10, og vi maa til Køjs. Vi har sat Uret 57 Min. tilbage. — God Nat. —

SØNDAG D. 10. JULI:

Jeg sov forfærdelig daarligt i Nat, for min venstre Arm gjorde saa ondt. Jeg kunde ikke begribe, hvad det var, men om Morgenen fik jeg det at se, — hele Albuen var svulmet op, jeg kunde ikke røre Armen.

Fra Afrejsen den 7. Juli. Øverst en Del af Deltagerne. Nederst et Udsnit af det tusindtallige Publikum, der hyldede vort olympiske Mandskab ved Afrejsen.

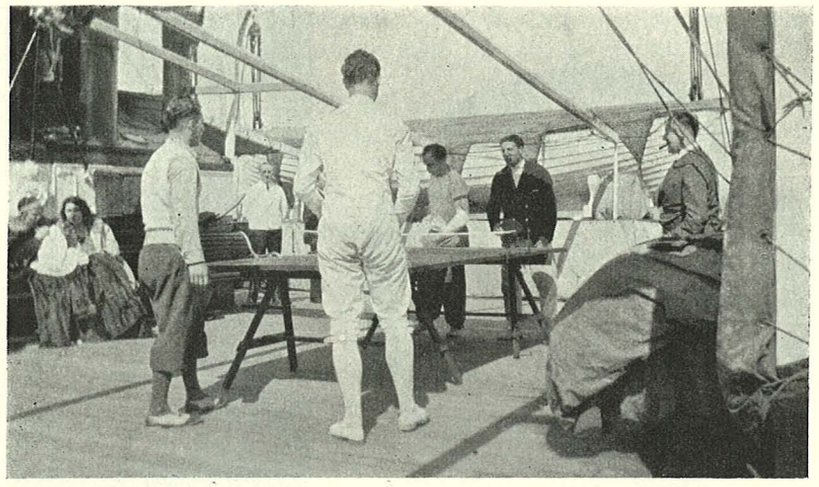

Bordtennis om Bord paa „United States". Med Ryggen til ses Carl F. Jensen og Axel Bloch. For Enden af Bordet Willy Gervin og Dr. Osiier.

Lægen blev straks hentet. Jeg har haft et lille Saar paa Albuen, som jeg har stødt Hul paa, og der er saa gaaet Betændelse i det, men det er kun overfladisk. Det værste er, at alle de Stød, den har faaet, har foraarsaget Betændelse inde i Ledkapslen.

Jeg maatte ligge i Køjen hele Dagen og var meget sløj. Markersen var flink til at besøge mig og underholde mig, — han er saa sjov. Da Lægen om Aftenen kom ind, sad Markersen der. „Den syge taaler ikke flere Besøg i Dag," sagde Lægen. „Det er udmærket," svarede „Marker", „vi vil ogsaa helst være alene!" Lægen trak skyndsomst Hovedet til sig.

Kl. 8 stod jeg op og gik en Tur paa Dækket, men jeg kunde ikke holde det ud for Smerter og gik straks efter til Køjs igen, hvorefter Sygeplejersken kom og gav mig et varmt Omslag.

MANDAG D. 11. JULI:

Armen er lidt bedre til Morgen, jeg stod op Kl. 10, efter at Lægen havde tilset den. Jeg gik op paa Dækket, — her er hundekoldt, og Skibet gynger og ruller, saa de fleste er søsyge. Der kan overhovedet ikke være Tale om Træning, dertil er Søen for høj. Vi maa vente, til det bliver lidt mere stille, men min Arm gør ogsaa væmmelig ondt, saa *jeg* kunde i hvert Fald ikke have trænet alligevel.

Vi sidder paa Dækket pakket ind i Tæpper til op over Ørene, — rask Sommer. Jeg kunde ikke spise Lunch i Dag, men „Marker" møder troligt op ved hvert Maaltid, og naar han har spist, bliver han

„Forfatterinden" i en hyggelig Krog.

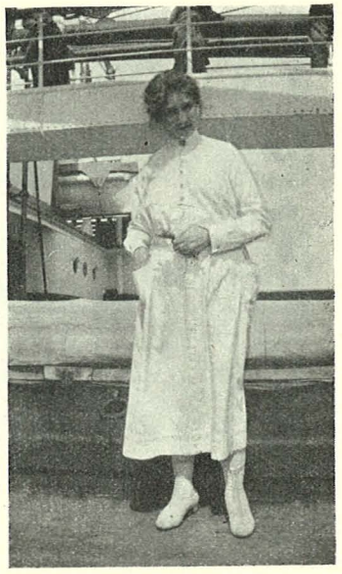

Sø-Sygeplejersken om Bord paa „United States".

Frk. Meistrup („Sla") og Arn. Rich. Nielsen („Nolle") i en Pause mellem to Maaltider.

søsyg og springer paa Hovedet ind i Køjen. Der var næsten heller ingen til Middag i Dag, de fleste Pladser stod tomme.

Det var morsomt at se Mr. Smile i Dag, han har ellers holdt sig tappert, — men da vi omtrent var færdig med at spise, blev han pludselig helt hvid i Ansigtet. Da han dog ikke vilde have, at vi skulde mærke noget, rejste han sig roligt, knappede Jakken og gik langsomt og overlegent hen til Døren, — det kostede ham Besvær. Døren havde knap nok lukket sig efter ham, før han sprang op paa Dækket, — det saa komisk ud!

I Aften har vi været til Filmsforestilling, men nu er det Sengetid, og jeg skal have varme Omslag. — God Nat —!

TIRSDAG D. 12. JULI:

Den staar paa Sengeleje hele Dagen i Dag. Armen er ikke bedre. Man bliver saa mat af at ligge her i Køjen, og Appetit er der overhovedet ikke noget af. Men kedeligt er her nu slet ikke, her er livlig Tilstrømning til min Kahyt hele Dagen. Lægen sagde, da han kom: „Man kan tydelig se, hvem der er afholdt her paa Baaden!"

Det er Ingrids Fødselsdag i Dag, og der er blevet festet for hende med baade Sange og Taler m. m.

Der er mægtig høje Søer i Dag — de pjasker over Dækket. Frode og Leo stod paa Fordækket og saa paa Bølgegang, da der pludselig væltede en Bølge ind og rev dem omkuld, saa de var lige ved at ryge udenbords. De slap dog med at blive drivvaade! „Det er vel nok en mægtig Søgang," sagde Leo til Stewarden. „Det er ikke noget at tale om, vent, til I staar lodret i Køjen," sagde han, og saa skulde Leo ikke mere „snakke Søgang" med ham. Men den *var* nu skrap, og der var 34 Passagerer paa 3. Kl., der var søsyge.

Grete, Aksel og Aage var inde hos mig det meste af Dagen for at underholde mig. Til Middag fik vi de samme Retter, som Mandskabet — Medisterpølse og stuvet Hvidkaal. „Marker" var ogsaa inde hos mig og spise. Han synes, det er saa hjemligt med den Slags Mad.

Jeg har faaet 5 Omslag i Dag, og min Kahyt er nu endelig blevet tømt for „Besøgende", saa jeg kan komme til at sove.

ONSDAG D. 13. JULI:

Til Køjs hele Dagen i Dag igen, — den er snart skrap, men — Hurra! — det er heldigvis den sidste Dag. I Morgen skal jeg op. Der er modbydeligt paa Dækket, siges der, hundekoldt, og Taage saa tyk, at man ikke kan se 5 m fra Skibet. Sirenerne tuder hele Dagen.

Min Kahyt er som sædvanlig stuvende fuld af Besøgende. Naar de Herrer Ledere ikke kan finde deres Folk, henvender de sig bare i Kahyt 2 a/16. „Marker" fortæller Vittigheder hele Dagen, — han er ikke til at styre. Betjeningen er vældig flink. Hovmesteren spurgte, om der var noget, jeg specielt ønskede, for saa kunde jeg udmærket faa det.

Søsygeplejersken er dog en Kende „syrlig", og derfor har vi alle gjort vort til at gøre hende Livet her om Bord saa broget som muligt. Hver Gang, hun skal lægge Omslag, er hele Kahytten prop-

fuld. I Dag lagde de Kryddere og Bolcher paa Gulvet, saa hun traadte dem ud. Da hun bankede paa, raabte Marker: „Kom kun hid, Marie," og da hun hørte det, blev hun saa gal, saa hun sparkede til alt Inventaret. Vi laa flade af Grin — baade jeg, der laa i Forvejen, og de mange Besøgende. Da hun gik, sagde hun: „De ligger alt for uroligt, Frk. Else. Det er ganske omsonst, — meget beklageligt." Saa sejlede hun ud!

Nu skal jeg sove, men jeg skal lige først give Uret „den lille daglige Dosis". I Dag skal det sættes 36 Minutter tilbage. — God Nat —.

TORSDAG D. 14. JULI:

Sirenerne har tudet hele Natten, Taagen har været uigennemtrængelig, Kaptajnen har staaet paa Kommandobroen hele Natten. Min Arm er næsten rask, jeg har været oppe, men er lidt mat og har tabt mig, — men det gaar nok! De har alle faaet Bersærkergang i Dag, de træner, som de er tossede. Generalkonsulen, „Sulen", som vi kalder ham nu — og Wium har lavet en Bordtennisturnering med fine Præmier. Den begynder i Eftermiddag.

Her har været vældig Liv paa Dækket i Eftermiddag. I Aften regnede det lidt, — det var koldt og surt. Vi har set Film med „Ungerne" og Katten „Felix", — — Barnemad.

Meget mere spændende var det Krydstogt, vi foretog gennem hele Skibet. Vi var rundt fra for til agter og helt nede i Lasten. Der var Bal paa Turistklassen. *Der* var vi ogsaa, men vi lavede saa meget Ballade, at vi blev smidt ud.

Taagen bliver nu tættere og tættere, og Resultatet er, at man ikke kan høre Ørenlyd for Sirenerne.

FREDAG D. 15. JULI:

Jeg vaagnede ved, at det gav et mægtigt Ryk i Skuden, og Maskinen holdt op med at arbejde. Jeg sprang op og fløj hen til Køjet og kom lige tidsnok til at se Skibet svinge ud for et Sejlskib, som vi havde været ved at sejle i Sænk. Det var kun to-tre Meter fra os.

Ved 9½-Tiden saa man om Styrbordside Fyrtaarnet paa Cape Rose dukke frem af Taagen, og da denne snart efter lettede, blev ogsaa Newfoundlands klipperige Kyst synlig. Den saa øde og ubeboet ud, og Brændingen slog med mægtig Kraft op i Klippespalterne, — det var et flot og interessant Syn. Paa Havet saa vi store Flokke Dykænder, og nogen Tid efter passerede vi en hel Række franske Fiskefartøjer, som fisker Torsk paa Bankerne.

Ellers gik Dagen paa almindelig Vis for de fleste af os, men de klogeste lagde Hovederne i Blød for at gøre Vers og Sange til den store Middag i Morgen. Vejret var stadig lidt halvsurt. Vi dansede lidt paa Dækket, men gik ellers tidligt til Ro.

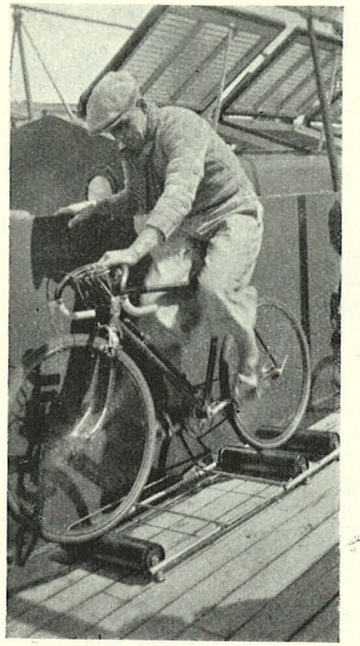

Else Jacobsen hviler sig ud mellem to Sjippeture om Bord paa „Mauretania"

Henry Hansen arbejder paa „home-trainer" om Bord paa „United-States" en af de faa Dage, Søen gav ham Ro til det.

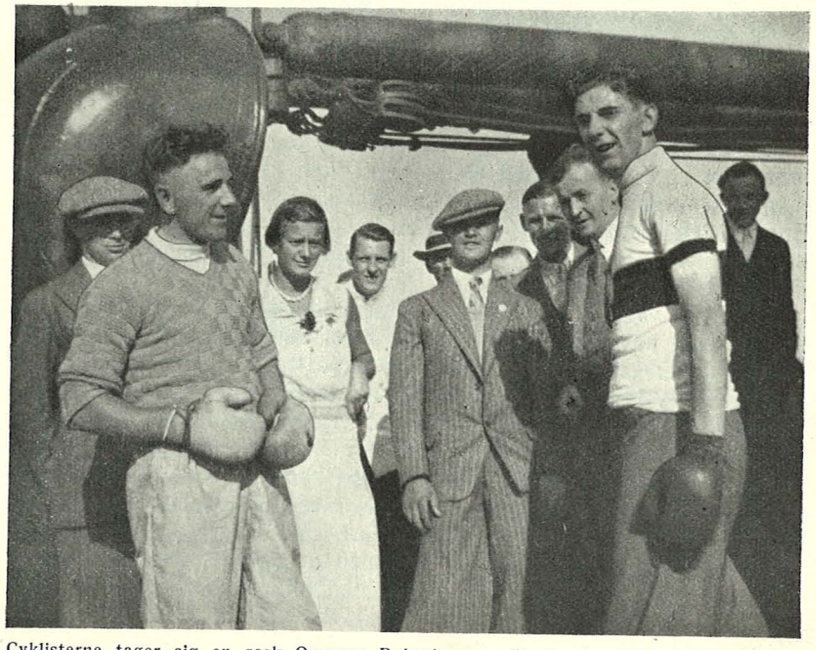

Cyklisterne tager sig en rask Omgang Boksning om Bord paa „United States". Fra venstre: Willy Gervin, Henry Hansen, Else Jacobsen, Harald Christensen, Gunnar Andersen, B.T.s udsendte Medarbejder, Red. Wium, og Frode Sørensen.

LØRDAG D. 16. JULI:

Vi startede i Dag med en rask Træning i Bassinet. Der var ikke mange oppe, — det var tidligt paa Morgenkvisten. Efter Badet nød vi den meget omtalte „Brækfest", som Markersen kalder den, til „Nolle"s vandede Vittigheder.

Ved Lunchtid dukkede Nova Scotia op af Havet om Styrbord. Hele Kysten var beklædt med canadisk Fyr, og vi mærkede den friske Duft af Fyrrenaale. Vi var alle i Forstavnen ved Indsejlingen til Halifax, der laa saa malerisk inde i en Bugt bag høje Skrænter. Lodsen kom om Bord og lodsede os ind gennem det klippefyldte Farvand, og Kl. 5 kastede vi Anker paa Reden. Karantænebaaden lagde til, og den canadiske Læge præciserede meget nøje, at det var Canada og ikke U. S. A., vi befandt os i. Saa landsattes Passagerer og Gods, og allerede Kl. 6 lettede vi Anker og startede med Kurs mod New York.

Saa begyndte Festforestillingen — Omklædningen i de olympiske Dragter. Vi var allesammen spændt paa at se, om Dragterne i det hele taget kunde knappes om os! Der var en Grinen og Fnisen i alle Kahytterne, indtil vi var omklædt og samledes paa Dækket for i samlet Trop at marchere ind til „Kaptajns-Middagen". Vi blev enige om, at vi saa godt ud, — trods alt! En af Musikerne her paa Skibet har komponeret en „Olympiamarche", og til dens Toner gik vi ind. Bordet var flot pyntet, og der var 6 fine Retter Mad. Der var 2 „vanvittige" Sange af „Nolle" og Fægterne — det var vældig sjovt altsammen, og Kaptajnen var imponeret. Derefter var der Bal til Kl. 3 — — er det mon værd at skrive det?

SØNDAG D. 17. JULI:

I Dag er det vist Søndag, saa vidt jeg ved, — her paa Søen kan man ikke rigtig følge med Dagene. Vi kom jo lidt halvsent i Seng, men alligevel var vi oppe at træne Kl. 8, — vi sprutter ligefrem af Energi! Jeg fik ærlig talt trænet en hel Del i Dag, — 30 Vendinger ud i een Køre. Hvor var vi sultne bagefter, — jeg spiste 6 Stk. ristet Franskbrød.

Der var varmt paa Dækket i Formiddags, og Vandet var blikstille. I Dag havde Kokken til Lunch lavet dejlige Frikadeller specielt til mig. Efter Lunch var nogle af os til Kaffe hos Kaptajnen, han er vældig flink. Han viste os Billeder af den dejlige Tur, vi skal paa Tirsdag, ud til en af hans Venner, en Mangemillionær ved Navn *Struckmann*. Kaptajnen viste os mange interessante Ting, bl. a. en Radio, som han selv havde bygget, den koster i Dag 2000 Kr. Han kan sidde midt ude paa Atlanterhavet og høre Radioavis fra København, — den er han vældig stolt af.

I Eftermiddag har vi haft travlt med at pakke, vor Kahyt ligner en Slagmark. Dagen er ellers gaaet med Flid, vi har alle skrevet en

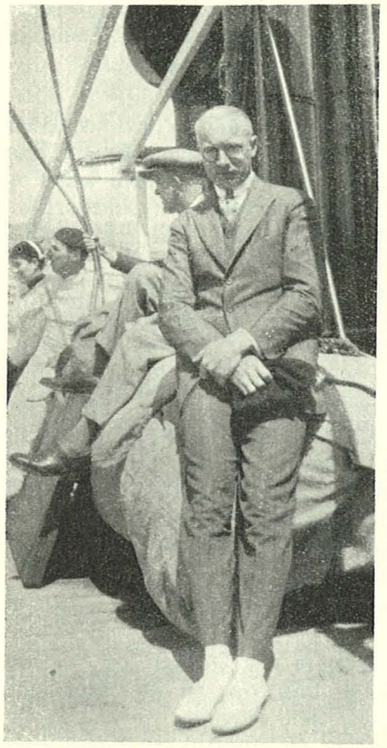

„Sul" Langkjær.

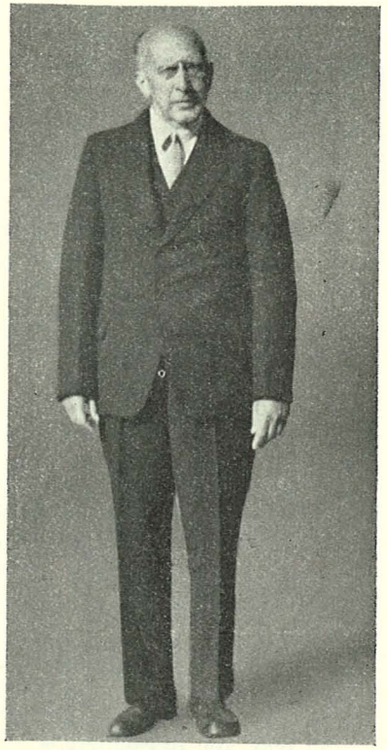

Arn. Rich. Nielsen.

To danske Ledere.

Masse, der skal afsendes fra New York, hvortil vi ankommer i Morgen tidlig Kl. 9. Det bliver nok en Dag med mange Oplevelser og nye Indtryk, — jeg glæder mig.

MANDAG D. 18. JULI:

Vandet er blikstille, — det har været drønende hedt i Nat. Luften er endnu helt tyk og diset af Varme. Vi har været tidlig oppe, og der hersker Travlhed rundt omkring i Kahytterne. Der er flere, der har travlt med at pakke. Vi kom dryssende en efter en ind til Morgenmaden for at nyde sidste danske Maaltid paa „United States". Vi spiste hver 8 Stk. ristet Franskbrød, og derefter gik vi op paa Dækket med Kikkerter og Fotografiapparater. Det var grusomt varmt, puh ha!

Frem af Taagen og Disen om Styrbord dukker Long Island. Man kan tydeligt se det store Forlystelsesetablissement Coney-Island med kæmpemæssige Rutschebaner og Luftgynger.

„United States" ligger omtrent stille nu, vi ligger lige op ad en spansk Amerikabaad „Barcelona", der kom samtidig med os, Dampere, Færger og Motorbaade suser rundt omkring os, ligesom Biler og Cykler hjemme i Danmark, det er enestaaende. Disen letter nu noget, og lidt efter lidt tegner de kæmpemæssige Skyskrabere sig i Horisonten. Vi kan nu se hele New York, med vældige Broer helt oppe under Himlen. „United" har nu ligget stille ca. ½ Time, det varer altid længe, inden Skibet kan gaa ind i den smalle Dok.

Endelig skimtes i det Fjerne Lodsbaaden, og om Bord paa den befinder sig Filmsskuespilleren *Jean Hersholt,* som har gjort saa meget for os, allerede inden vi er kommet herover. Han vifter til os med Dannebrog, og vi svarer paa samme Maade. Nu er Lodsen helt inde ved os, og Jean Hersholt gaar om Bord, ledsaget af nogle Pressefolk. Han er meget populær i New York. Nu gaar det med raske Fjed mod Land, og alt imens blev vi fotograferede paa Kryds og tværs. Jeg er gode Venner med Kaptajnen og fik Lov til at komme op paa Kommandobroen og „snuppe" Frihedsgudinden, som staar saa strunk og stærk ved Indsejlingen.

Den Indsejling var et storslaaet, imponerende Syn, — — men det maa *ses!*

Der stod en Masse Dansk-Amerikanere ved Dokken, og hele den olympiske Komité kom om Bord for at hilse paa os. Der blev holdt Taler, og Hurraraabene gjaldede over hele Havnen.

Vi blev alle præsenterede, — det var en langtrukken Forestilling, men endelig blev vi da færdige, fik fat i vor Bagage, — den ene mere nervøs og hysterisk end den anden. „Marker" ryger dog ikke let ud af „Flippen". Han stod overlegent og sagde: „Naa Marie, det er rart, vi igen er hjemme i Staterne."

Vi kom nu fra Borde, vor Bagage blev efterset, og vi fik hilst paa nogle Bekendte, der havde staaet og ventet fra Kl. 8 — vi kom tre Timer for sent ind. Vi blev saa læsset ind i en stor Omnibus, — — og nu kommer Festens Clou. Vi skulde til Hotel „Lincoln" i 45 Gade, og for at det kunde gaa hurtigt nok, blev vi ført an af en Politi-Eskorte, der kørte foran os og banede Vej gennem Trafikken. Der var en Sirene paa Politibilen, der hylede uafbrudt, og straks kørte alle Biler ind til Siden. Vi susede gennem alle de trafikfyldte Gader med en Fart af 75 km i Timen og var lige ved at vælte Politibetjente og alt omkuld. Vi havde naturligvis Dannebrog flagrende ud af Vinduet.

Aldrig i mit Liv har jeg set saa mange Mennesker og Biler som her. Folk stimlede sammen, da de hørte, vi kom, for det er kun ved

særlige Lejligheder, at Politiet baner Vej paa den Maade, — men det er smart, ikke sandt?

Vi kørte saa gennem en Tunnel, der hedder „Hollænder-Tunnelen", ind under Hudson Floden, *der* hvor vi om Morgenen havde sejlet med „United States". Her i Tunnelen *skal* man køre med 75 km, det er ligefrem Lov, og her maa kun køre Automobiler. Vi kunde hverken høre eller se, — det var en skrap Køretur. Derefter gik det op paa en Gade, som ligger helt oppe over de andre Gader, og hvor man ogsaa kun maa køre hurtigt, da der ikke er nogen Fodgængere her, — de vilde ogsaa blive kørt ihjel, inden de kunde naa at faa sagt „Christopher Columbus".

Jeg trak Vejret lettet, da vi var ved Hotellet.

Hotel „Lincoln" ligger i New Yorks Centrum. Det er et mægtigt Hotel, — 34 Etager, — 1400 Værelser, — 1400 Radioer. Det er pragtfuldt udstyret, — rigtig amerikansk! Efter at vi havde faaet anvist vore Værelser, skulde vi spise Lunch, — det var noget rædsomt „Hundeæde".

Vi tog saa af Sted til en Dame-Club, hvor vi fik en god Gang Træning. Kl. 4 kørte vi fra Hotellet i en Omnibil, ligeledes med en Politieskorte foran os til at bane Vej, — vi skulde nu præsenteres for Byens Borgmester, *Jimmy Walker,* i „City-Hall".

Da vi ankom dertil, var der samlet et større Opløb udenfor, og Politiet maatte spærre af med Lænker. Et Orkester paa 25 Mand spillede, idet vi gik op ad den brede Trappe mod det berømte Modtagelsesværelse, hvor f. Eks. Charles Lindbergh og Hoover er blevet modtaget. Her var pyntet med Flag, og der var opstillet en Mikrofon midt for. Vi stillede os op i en Kreds omkring den, — og ventede. Men det var en sen Død at vente paa Mr. Walker. Han har nemlig Ord for altid at komme for sent og gjorde ikke dette Ry til Skamme. Da vi havde ventet ca. ½ Times Tid, kom han, — en meget lille Mand med et skurkagtigt Ansigt, men alligevel ikke uden Charme. Han er i Øjeblikket tiltalt for Svindel. Man mener, at han har tjent en kolossal Masse Penge paa at lade sig bestikke. Den fineste Smugkro i New York er hans, og saa vidt man kan se, er han meget populær.

Vi blev saa præsenterede, og han talte til os, — jeg kunde ikke forstaa ham, men han sagde saadan noget lignende som: „I er de sidste, som er ankommet hertil, men I skal blive de første derovre (i Los Angeles). — Held og Lykke!"

Receptionen var nu forbi, og vi skulde alle ned paa Trappen og fotograferes. Folk var ved at sprænge Tovene for at komme til, og Pressefolkene sværmede om os, Jean Hersholt præsenterede mig for Borgmesteren som „World-Champion", og jeg fik et Haandtryk, og ekstra: Lykke til. — Markersen gav mig Besked paa ikke at vaske den Haand foreløbig. — Vi raabte vort særlig indøvede olympiske Hurra, Musikken spillede „Kong Christian", og saa gik Turen atter

til Hotellet med Politi foran. „Marker" er kommet til det Resultat, at bare for at komme til at køre saadan er det værd at tage Turen over Atlanten.

Da vi kom til Hotellet, skulde vi spise, — den sædvanlige „dejlige" Mad, — det varer nogen Tid, inden jeg vænner mig til det. I Aften har vi været hos en Dansker, en Direktør *Eskesen*. Vi kørte dertil med Undergrundsbanen. Det var spændende at køre i det ravende Mørke med 90 km Fart, Kjolerne stod os om Ørene. — Sikken et Tempo Folk lever i herovre. — Naa, nu har vi ogsaa prøvet at køre i Undergrundsbane, — det er bare om at faa det Hele med.

I Direktør Eskesens Hjem var der pyntet med Flag, vi blev præsenterede, der blev holdt Taler, og vort Hurra gjaldede. Jeg har aldrig truffet saa flinke og hjælpsomme Mennesker som Dansk-Amerikanerne her i New York.

Vi blev kørt hjem i Privat-Biler ad den berømte „Broadway", hvor Lysene glimtede som 10.000 Stjerner.

Jeg er godt træt i Aften efter denne begivenhedsrige Dag med de mange Oplevelser og nye Indtryk, men alligevel har jeg skrevet Dagbog til Kl. 3.

— Good Night! —

TIRSDAG D. 19. JULI:

Vi sov til den store Guldmedaille i Nat, men det var grusomt varmt. Det var en styg en at blive vækket Kl. 7 efter kun at have sovet et Par Timer. Vi spiste Morgenmad Kl. 8, — den bestod af Frugt. Kl. 9 blev vi hentet af nogle Dansk-Amerikanere i 9 Privatvogne til en Tur langs Hudson-River til Dansk-Amerikaneren, Ingeniør *Struckmann*. Han bor ca. 40 miles fra New York.

Turen gik forbi den store „Centralpark", Byens største Park, hvor bl. a. Thorvaldsens Statue staar. Derefter kørte vi over et pragtfuldt Stykke Ingeniørarbejde af en Bro, der hedder „Washington-Bridge". Den lignede paa Afstand et stort Spindelvæv. Broen gaar fra New York til New Jersey, og i New Jersey fortsattes Køreturen langs Floden i 5 Timer. Jeg kan ikke beskrive, hvor smukt det var.

Den næste Bro, vi kørte over, hed „Bjørnebroen" og førte lige over i Bjergene, hvor Bjørnene lever i Massevis — sagde de!

Vi kom dog omsider til vort Bestemmelsested, — det var et pragtfuldt Palads, smagfuldt udstyret med alle tænkelige Bekvemmeligheder. Villaen laa helt ned til Vandet mellem Coney Island og New Jersey.

Det var rare og søde Mennesker, — rigtige Danskere! Omtrent hele den olympiske Komité var samlet. — Her var Sejlbaade, Motoryacht, Chris-Craft og Robaade, — lidt for enhver Smag.

Vi var først i Vandet og træne. Vandet var 22° varmt og helt ferskt. Derefter skulde vi ned til Spisebordet, der var dækket i en

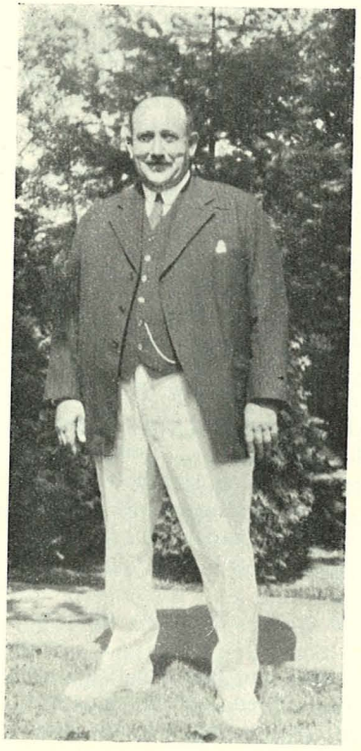

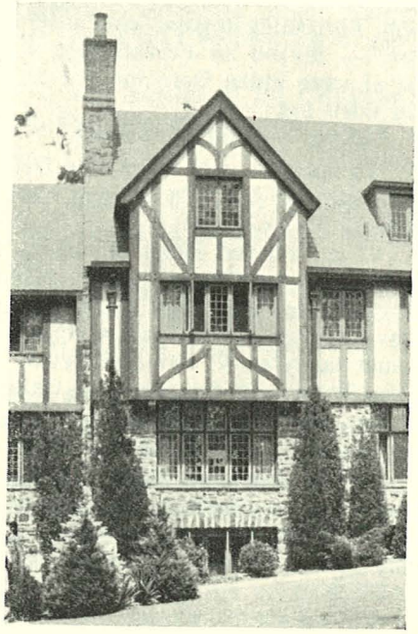

Ingeniør Struckmann, der var Vært for det danske Mandskab under Opholdet i New York, og hans prægtige Hjem ved New York.

Gymnastiksal i Kælderen. Aah, — hvor var vi sultne, vi tog godt for os af Retterne. „Sulen" holdt Tale, og vi fik Hurra og Lykke paa Rejsen. Da vi var færdige med at spise, gik vi ud for at fotografere dette Landsted og dets Ejer. Det var nogle dejlige Timer, vi tilbragte hos Mr. Struckmann, men Klokken blev mange, og vi maatte tage Afsked med vore elskværdige Værter. Først kørte vi gennem det rigtige New York med de kæmpemæssige Skyskrabere, der rager halvvejs op i Himlen. Vi har nu set den pæne Del af Byen og skal til at se den mindre pæne, — det var ikke mindre spændende. Det fineste, og det værste Kvarter ligger paa samme Gade: Fifth Avenue, — det er saa komisk. I den ene Ende ligger Negerkvarteret, — aldrig har jeg set et saa grusomt Svineri som der. Her var udelukkende Negre, og de stank, saa man var ved at blive kvalt. Under lange Halvtage var det saakaldte „Jødemarked", hvor alt bliver solgt paa Gaden, — lige fra Tøj til gammel Ost. Der var den dybeste

Elendighed, — Tøj var der ingen, der havde paa, Laserne slog om dem. Forretningsfolkene med samt deres Ragelse flytter ud paa Gaden. — Sikken en Forestilling! — Naar Beboerne ikke kan holde ud af være inden Døre for Varme, tager de bare en Stol og sætter sig uden for.

Det var mægtig interessant.

Nu kørte vi over i den fine Del af Gaden, der hvor de fleste af Millionærerne bor i 34-Etagers Huse med 16-18 Værelser i hver Lejlighed.

Vi var nu ved Hotel „Lincoln", hvor vi spiste Middag. Derefter pakkede vi vor Ransel, og Kl. 6 blev vi afhentet paa Hotellet. Vor Bagage blev bragt paa Stationen, og saa gik vi i Teater i „Broadway-Capitol", der er et af de største Teatre i New York. Det er meget smukt udstyret. Vi var inviteret af Jean Hersholt, der er ansat ved dette Teater, og der var lavet Gallaforestilling for vor Skyld.

Vi sad i Loger, der var pyntet med Dannebrog. Der var i Tusindvis af Amerikanere til Stede, og vi var Genstand for stor Opmærksomhed. Da vi havde set Film, Kordans og m. a., kom Hersholt ind paa Scenen og præsenterede hver enkelt af os. Under Præsentationen blev vi belyst af Projektører, — det var meget fornemt. Derefter talte Mr. Smile, og saa gav vi dem vort Hurra, saa det gjaldede i Stolerækkerne.

Kl. var nu 11, saa vi maatte skynde os til „Lincoln", da Toget gaar Kl. 11,45.

Det var en Oplevelse at se Livet her paa den berømte Broadway. Det er ikke Pral, naar New York kaldes „Byen, der aldrig sover". Her er Liv og Røre hele Natten, og Trafikken er næsten den samme hele Døgnet rundt.

Mit Indtryk af New York, taget under et, er: Det er en Heksekedel, der sprutter og koger, — Millioner af Lys skinner og oplyser alt, — Folk gaar i lange, endeløse Rækker i alt mulig forskellig Paaklædning, — de Forretninger, der gider holde aabne, er aabne hele Natten, — Gadesælgerne raaber og skriger i Munden paa hinanden, — den første Morgenavis udkommer Kl. 11 om Aftenen, og derefter gaar det Slag i Slag med en Avis hver halve Time, — Musik fra alle Natklubberne lyder ud paa Gaden, — — ja jeg kunde godt staa her paa et Hjørne hele Natten og se paa det Hele, men vi maa løsrive os fra dette Skue, dette imponerende og interessante Syn.

Vi fik vort Rejsetøj paa og kørte i en Bus til Stationen, Pennsylvania-Banegaard, — Ekspressen kørte ind paa Perronen, vi tog Afsked med vore Venner, og Toget susede vestpaa præcis Kl. 12,45; videre mod nye Eventyr, — mod Los Angeles.

Der er Negerbetjening overalt i denne Sovevogn, og de er flinke og hjælpsomme. Men det mest komiske er, at Herrer og Damer ligger

i een Waggon, som ikke er delt i særlig aflukkede Kupéer, — jeg ligger saaledes lige overfor C. L. Pedersen, Cyklisternes Leder. Sikken en Forestilling, — ja, det er utroligt, hvad man vænner sig til paa saadan en Rejse.

Vi var godt trætte allesammen og kom hurtigt til Ro i Køjerne, medens Ekspressen suser med 90 km Fart gennem Amerika.

ONSDAG D. 20. JULI:

Ud af Køjen Kl. 7 til Morgen — det var en skrap en. Jeg kan ikke se ud af Øjnene for Søvnighed. Vi gik til Breakfast i Spisevognen og fik Melon, Bacon og Æg.

Køjerne er slaaet op, og her er nu de behageligste Bænke at sidde paa, men her er rent ud sagt beskidt. Kulos og andet Snavs trænger gennem de lukkede Vinduer, og vi er sorte som Negre, naar vi har siddet ½ Time ved Vinduet.

Kl. 1½ var vi ved Niagara, hvor der er Ophold i ca. 5 Timer, og nu ventede der os noget meget spændende; Turen til det kæmpemæssige Niagara-Vandfald.

Byen Niagara er en lille morsom By, typisk amerikansk, dog er her ikke saa mange Skyskrabere. Størstedelen af Byens Forretninger handler med Souvenirs, men her kommer jo ogsaa en Masse Turister.

Allerførst var vi paa „Niagara-Hotel", hvor vi spiste Lunch. Derefter kom vi op i en Sporvogn, der skulde bringe os ud til Faldet.

Det er en dyr Omgang — en saadan Tur paa 3 Timer koster 150 Kr. Amerika og Canada er adskilt ved en Grænse-Bro, og for at komme over denne maatte vi minsandten vise Pas. Det var „en større Historie", som Markersen plejer at sige, for Axel havde glemt sit Pas og var lige ved at blive sat af ved Broen.

„Niagara-Falls" er delt i to store Fald. Det højeste ligger paa Amerikasiden, men den bredeste paa Canadas Side, og ved hvert Fald ligger et stort Elektricitetsværk, som forsyner hele Omegnen med Elektricitet. Selve Faldet er ubeskrivelig smukt. Vandet bruser og brøler ustandseligt, — der passerer 12.000 l Vand i Sekundet. Vi kørte rundt om hele Faldet, gennem Bjergene, hvor Vandet kom strømmende forbi os. Det var en lang Tur langs med Canadasiden og derefter over en hængende Bro over til Amerika igen. Højt oppe i Luften er der spændt nogle Hængebroer fra den ene Bjergtop til den anden over Faldet.

Naturen her omkring er enestaaende smuk, — men smukkest af alt er dog selve Vandets Bevægelse, hvor meterhøje Bølger slaar mod hinanden og danner de pragtfuldeste Malstrømme.

Byen paa Canadasiden hedder Toronto, og efter at vi havde set lidt af den, gik Turen videre omkring Faldet.

— Man har snart faaet saa mange nye Indtryk, at det er umuligt at holde rede paa dem og skrive dem ned. —

Naa, det blev efterhaanden paa de Tider, da vi skulde afsted igen. Vi samledes paa Banegaarden, og efter at have forsynet os med Frugt, der er vanvittig billig her, — 6 store Ferskner for 5 cents —, steg vi op i Ekspressen, som susede videre vestpaa.

Det varede dog kun to Timer, saa var der igen et Par Timers Ophold. Vi var nu i Canada i Byen Hamilton. Her fandt vi et godt Hotel, hvor vi spiste Middag, — det var vældig fornøjeligt. Maden var nu ikke særlig spændende, for 5. Gang i Dag blev vi opvartet med Tomatsuppe, — baade kold og varm, flere Variationer! Der var ingen af os, der havde særlig Mod paa den, men „Marker" spyttede i Næverne og sagde:

„Stig op, Sakæus, Barbervandet er varmt," og med den Motivering tømte han baade sin egen og min Kop!

Derefter kørte vi til Banegaarden i Bil. Vi var sent paa den. „Sulen" havde sagt, at Toget gik Kl. 10; men da vi kom derhen, viste det sig, at det først skulde gaa Kl. 11. Vi satte os paa Trappen og ventede, og det varede ikke længe, før der var nogle, der begyndte at skændes, — det var ikke yndigt at høre paa, men saa gik Tiden med det. Det var for Resten C. L. Pedersen, der gav Cyklisterne en „Opsang", fordi de ikke fulgtes med ham til Banen. De er nu ogsaa under Tøflen, de stakkels Cyklister. Blot de skal et vist Sted hen, skal de have C. L.'s Tilladelse. Den er lovlig skrap!

Vi blev dog efterhaanden trætte af at høre ham formane og istemte pludselig vor Yndlingssang paa denne Tur: „Med Tommelfingeren i Øjet". Den er jo ikke særlig aandrig, og C. L. er meget forarget, naar vi synger den, men det opfordrer os kun til at synge den endnu oftere og endnu højere! Det er efterhaanden saadan, at hver Gang C. L. viser sig paa Arenaen, bliver Sangen afsunget.

Naa, Tiden gik, og Toget gik. Puh ha, hvor var jeg udkørt, da jeg laa i Køjen. Og saa er her en Temperatur, saa jeg daarlig kan trække Vejret, — Luften herinde er helt tyk af Varme.

Jeg faldt dog snart i Søvn, og medens Sirenerne uafbrudt skingrede, fo'r Ekspressen med fuld Speed gennem Canada.

Jeg maa vel have sovet en Times Tid, da jeg pludselig blev vækket og halvt i Søvne hørte noget om Pas, — jeg skulde Gud hjælpe mig til at vise Pas midt om Natten! Det laa naturligvis i en af Kufferterne, — i hvilken anede jeg ikke, men jeg fik alle tre Kufferter op i Køjen og rodede dem igennem med det Resultat, at det slet ikke laa her, men i min Frakkelomme. Konduktøren saa yderst forvirret ud, for jeg sad og skældte, fordi jeg ikke kunde finde det, og komme til Ro igen. — Ingrid sad ved Siden af og morede sig kongeligt. —

Efterhaanden faldt der dog Ro over Menigheden, og jeg kunde fortsætte min afbrudte, haardt tiltrængte Søvn.

TORSDAG D. 21. JULI:

Det har været grusomt i Nat med Varme, selv om Ventilatoren har været i Gang hele Natten. Da jeg vaagnede, var jeg drivvaad. Sengetøj og Nattøj var klamt af Varme, og man kunde ikke faa Luft.

Kl. 9½ var vi i Chicago, og nu begyndte Hedens Kvaler for Alvor — 102° Fahrenheit i Skyggen! Her var stor festlig Modtagelse. En Del af Dansk-Amerikanerne var klædte i røde og hvide Dragter, og idet vi kom ind i Hallen, sang de: „I alle de Riger og Lande . . ." Vi fik hver en stor Buket Roser og blev fotograferet i en Uendelighed, — det var i Sandhed en straalende Modtagelse. Hvor var det dog en frygtelig Varme! Vi stod stille og svedte, saa Vandet drev i stride Strømme, Tøjet klæbede sig fast til Kroppen, og Haaret sad fastklinet til Hovedet, — vi var vist nydelige at se paa! 5 Minutter efter at vi havde faaet en Buket Blomster, var de visne, Asfalten var helt opblødt, naar man gik hen over den, Fødderne ligefrem brændte sig fast, — „det var en større Historie"!

Vi blev præsenteret for en Del Danskere, bl. a. *Emma Houmann,* tidligere Elev paa Paul-Petersens Institut og forhenværende Danmarksmester i 100 m. fri Svømning. I Begyndelsen kunde jeg ikke rigtig lide hende, men efterhaanden opdagede jeg, hvor flink og sød hun var. Vi blev saa alle placerede i private Biler med danske og amerikanske Flag. Frk. Mejstrup, vores Leder, ogsaa kaldet „Sla", samt Lilli, Ingrid og jeg kørte med Emma, og med Policen i Spidsen bilede vi gennem den store, graa og snavsede Forretningsby til „The danish-american Athletic-Club". Der er 3 store danske Klubber i Chicago, men her bor ogsaa 25,000 Danskere i Byen.

Klublokalet her har tidligere været en Kirke eller maaske snarere en Slags Menighedshus for Danske. Der var pyntet med Flag og Blomster langt ud paa Gaden. Straks vi kom, blev vi bænkede til Lunch, og derefter kørte vi afsted med Emma for at finde et Sted til Træning. Det med *Træningen* kommer desværre altid i anden Række paa denne Tur — det har vi hurtigt opdaget! De Danske herovre har tilsyneladende svært ved at forstaa, at det er for at *vinde* i Los Angeles, vi er kommet herover.

Emma fik højtidelig Besked paa, at vi skulde være tilbage Kl. 1 præcis, og den blev halv tolv, inden vi kom afsted.

Vi kørte hen til Chicagos fineste Hotel. Her var der en herlig Svømmehal, hvor vi fik et haardt tiltrængt og dejligt forfriskende Bad. Træning blev der ikke noget af, dertil var vi for matte, og Vandet var meget tungt og helt fersk.

Der var ikke megen Tid, saa vi kom hurtigt op og i Tøjet. Ja, det gik i saadan en Fart med Paaklædningen, at vi igen var halvdøde af Varme, da vi havde faaet Tøjet paa.

Vi susede tilbage til Klubben, men fik dog Tid til at spise „Icecream" — Amerikanernes Hofspise — paa Vejen.

Kl. 1 startede vi alle paa Biltur gennem Chicago, hvor vi saa mange interessante Ting, bl. a. Negerbyen. Vi kom ogsaa forbi det kæmpemæssige Stadion, hvor bl. a. Dampsey, Tunney, Sharkey og Schmeling har bokset om Verdensmesterskabet. Endvidere saa vi det berømte Domhus, hvor Storforbryderen Al Capone er blevet dømt.

Endelig var vi ved vort foreløbige Bestemmelsessted, den „By", hvor Verdensudstillingen til næste Aar skal være. Det var store, flotte Bygninger i meget moderne Stil. Vi kom ind i en stor Forhal. hvor Vicepræsidenten holdt en smuk Tale til os, hvor han bl. a. udtalte, at dansk Kunst var noget af det smukkeste i Verden. Det var jo meget nydeligt altsammen, men som sædvanlig havde vi travlt, — vi skulde til The dansant i de „Gamles By", — tænk engang, — de „Gamles By"! Danskerne herovre er nu vellykkede Arrangører! —

„Sla" var heldigvis med paa det Hold, der *ikke* skulde i de „Gamles By". Lige inden de skulde køre, sprang „Sla", Ingrid, Lilli og jeg fra, — med „Sulen"s Tilladelse, — og kørte med Emma Houmann hjem.

Først var vi inde at bese det største Fiskeakvarium i Verden, det ligger lige ved Siden af Udstillingen. Jeg har aldrig i mit Liv set saa mange forskellige Fisk. Der var lige fra Hundestejler til Hajer og Hvaler.

Vi havde kun Tid til at gaa det hele hurtigt igennem. Da vi kom derfra, strømmede Regnen ned. Det tordnede og lynede, saa det var en Lyst. For første Gang i lange Tider saa vi Regn. Det nød vi rigtigt, selv om vi var drivvaade, inden vi kom hen til Vognen. Vi kom dog hurtigt hjem til Emma — hun bor i et yndigt Villakvarter lidt udenfor Byen. Efter et haardt tiltrængt Bad, fik vi alt det Frugt og Is, vi kunde spise.

Der var dejligt køligt hos Emma, og det var velgørende at komme i Fred og Ro for en lille Tid, — men det *var* ogsaa kun en lille Tid, for Kl. 6 var vi igen tilbage i Klubben, hvor der var pyntet Borde med Blomster, Flag og lign. Alt var lagt til Rette til en stor Banket.

Her maa vel have været en ca. 500 Mennesker ialt. Vi blev dog hurtig bænkede og begyndte at spise. De unge Piger, der vartede op, var klædt i Rødt og Hvidt, og det var altsammen meget festligt.

Til Slut blev vi een for een præsenteret for Folket af Mr. Smile. Lige inden vi skulde afsted, var der et Sangkor, der sang „de omdelte Sange". De sang vist meget godt, — jeg hørte nu ikke meget. Saa fik de et rigtigt olympisk Hurra, vi kom op i Bilerne og jollede til Stationen. Her var mødt en Masse Mennesker for at tage Afsked, — Chicago er den mest dansksindede By i Staterne.

Vi naaede lige akkurat at grifle et Kort til dem derhjemme, saa begyndte Afskeden, men den blev ikke lang, for pludselig blev der raabt: „Alle Mand ind", og vi myldrede ind, saa vi var ved at trampe hinanden ned. Den sidste var knapt nok kommet helt ind, før Toget

satte sig i Gang, og vi hørte lige Folk raabe „Held og Lykke", da Ekspressen gled ud af Chicago Station, paa Vej mod Kansas City.

Vi var halvdøde af Varme, men lykkelige over endelig at være alene igen, — denne overstrømmende Gæstfrihed gaar paa Nerverne!

Medens Toget har gjort Ophold i Chicago, er der blevet pumpet kold, frisk Luft ind, saa her er dejligt at være. Der er ogsaa kommet ekstra Vogne til, saa vi nu har Læsesalon, Rygesalon, Bar og helt bagude en aaben Platform med Liggestole. Toget er efterhaanden blevet omtrent 1 km langt.

Her er ikke meget Liv i Aften, — de er vist trætte, de gæve Gutter, men det har nu ogsaa været en skrap Dag. Natten bliver vist ikke bedre, — med Hensyn til Varmen mener jeg selvfølgelig. Husk, Else, at Uret skal sættes 1 Time tilbage!

FREDAG D. 22. JULI:

Pyh ha, — den har vel nok været ondartet i Nat. Det er ikke til at forstaa, at jeg ikke er blevet stegt. Her har næsten ikke været til at være! Man ligger ganske stille og sveder, saa Vandet driver af En.

Der er lige blevet raabt, at vi om 5 Min. er i Kansas City, og det kan nok være, der blev Liv i Kludene! Alle Mand styrtede — opløst af Varme — ud af Køjerne, og vi naaede omtrent at blive færdig paaklædt, inden Toget holdt. Vi myldrede ud paa Perronen, og her var minsandten ogsaa Danskere og Pressefotografer, — man undgaar ikke sin Skæbne! Da der kun var et Kvarters Ophold, kom vi hurtig ind i Vognene igen, og Rejsen gik videre langs Missouri-Flodens sumpede Bredder.

Jeg var ude for at slikke Solskin paa Bagplatformen, men det bliver man nu hurtigt ked af, for naar man har siddet der i 2 Min., er man ukendelig af Snavs.

Hver Gang Toget holder, overfalder vi Icecreamvognen, — jeg har spist 8 Icecreams „to day" og ingen Lunch, — „det gaar godt, det lille Guldur!"

Jeg har vasket mig ikke færre end 10 Gange i Dag, og lige meget hjælper det. Vi ligner alle mere en Flok Svin end et Olympiadehold. Jeg tror, Carl F. og „Marker" har Rekorden som de mest snavsede, — Skidtet ligger ligefrem i Lag paa dem, — de er yderst raffinerede!

Toget suser med en Fart af 90 miles gennem Amerika. Landskabet er temmelig ensformigt. Det, vi endnu har set mest af, er Majsplantager, men nu er vi snart ude paa Prærien.

Nu til Aften var der et lille Ophold i Byen Elcara, der ligger i Colorado, og vi gik ud paa Perronen for at trække lidt frisk Luft. Det var der nu ikke noget af. Derimod var der Græshopper, saa store som en Knytnævne, der svirrede om os, — det var ret hyggeligt.

Nogle af os har været ude paa Bagplatformen og „titta“ paa Maanen. Vejret var vidunderligt. Maanen stod højt paa Himlen, og vi sang og skraalede: „Med Tommelfingeren i Øjet“, indtil vi blev smidt ind af Negeren. Der er omtrent 1 km fra den sidste Vogn til vor Kupé, saa det varede jo flere Dage, inden vi naaede Køjen! Vi grinede og lavede Fest gennem Vognene, saa 105 % af Passagererne vaagnede og skældte ud.

Efter den berømte Storvask gik vi til Køjs.

Uret sættes 1 Time tilbage, og vi er nu paa Vej mod Prærien og New Mexico. — Good Night —.

LØRDAG D. 23. JULI:

I Nat har det nærmest været køligt. Det var en herlig Fornemmelse at vaagne halvkold. Vi stod op Kl. 8, og snart efter var der Ophold i Indianerbyen Albuquirk.

Her var meget interessant. Ægte Indianere gik omkring paa Stationen med pragtfuld Fjerpynt paa Hovedet. Her er Ladninger af Souvenirs, som Indianerne har lavet, men det er vanvittig dyrt. Lilli købte en Ring — det gør hun, hver Gang Toget standser. Gud ved, om hun skal aabne Butik, naar hun kommer hjem!

Endnu er vi i Mexico, men det gaar for fuld Speed mod Arizona. Landskabet her er meget smukt og interessant. Det skifter med høje Bjergkæder, der rager op over Skyerne, og flade, endeløse Sandørkener med enkelte Græstotter og Oaser. Vi har lige passeret en Slette, hvor der i sin Tid har været et mægtigt Udbrud, der begravede alt.

Hist og her staar smaa lerklinede Huse, som Indianerne selv har lavet. Der er hele smaa Byer inde mellem Klipperne, — det maa vel være „det vilde Vesten“. Store Kvægfarme med ridende Cowboys og Faareflokke. Det er saa spændende, at man knapt har Tid til at spise. Man skulde have Lov til at tumle sig en 14 Dages Tid her.

Maden, vi faar her paa Toget, er noget af det skrappeste, jeg har været ude for, men jeg spiser Icecream Morgen, Middag og Aften. Det er noget, der giver Kraft! siger „Marker“. Jeg lader, som jeg tror ham, for det smager dejligt.

Nu bliver det værre og værre med Heden, — den bliver vist hyggelig i Nat. Vi er nu allerede i Californien, og i Morgen er vi i Los Angeles.

Uret 1 Time baglæns. — — Night —.

SØNDAG D. 24. JULI:

Ankomsten til Los Angeles.

Ud af Køjen Kl. 5, efter at man har vendt og drejet sig i en 5—6 Timer uden at kunne falde i Søvn. Det har været tropisk varmt,

Fra Ankomsten til Los Angeles. Else Jacobsen mellem Axel Bloch og Jean Hersholt. Mellem Else og Hersholt ses Børge Jensen. Læg Mærke til de „olympiske Kranse“, hvori der var indflettet en rød og en hvid Nellike.

— puh-ha! Kl. 6 spiste vi Breakfast. Spisevognen er det mest menneskelige Sted, der er dejligt køligt, og man har en herlig Udsigt.

Vi kører nu igennem det *rigtige* Californien, med store Palmer og Orangeplantager, hvor Appelsinerne ligger paa Jorden i Tusindvis. Flere Steder staar der et Skilt: „Help yourself", hvilket betyder, at man kan tage alt det, man vil, naar blot man gider bukke sig efter det.

Her har været en større Omklædningsscene. Vi skal jo alle være klædt i vore Olympiadragter, der er saa krøllede, saa man skulde tro, vi havde brugt dem til Nattøj.

Kl. 8 var vi i Los Angeles, hvor vi fik en straalende Modtagelse. Der var mødt i Tusindvis af Mennesker for at tage imod os— en hel Del klædt i hvid-røde Dragter. Vi fik hver en Krans af Grønt med en rød og hvid Nellike hængt om Halsen. Om det saa var „Nolle", blev han dekoreret, — han lignede et helt Overpostbud!

Vi stillede op i to Rækker med Flaget i Spidsen og sang „Der er et yndigt Land...".

Vi blev saa placerede i forskellige Biler og kørte gennem den flagsmykkede By stadig med Policen i Spidsen — ud til „Olympic-village", der ligger lidt udenfor Byen, men højt oppe i Bjergene. Der skal være et vidunderligt Klima herude. Vi kom ind i Flagalléen, hvor næsten alle Nationers Flag er hejst, og vi fik ogsaa hurtigt Dannebrog op, medens vi sang: „Vift stolt...".

Derefter vinkede vi Farvel til Gutterne, der med deres Bagage forsvandt ind i den store „Zoologiske Have", hvor Adgang for Kvinder er „strengt forbudt". Saa gik Turen videre til „Champman-Park Hotel", hvor vi skulde indkvarteres. Her bor udelukkende Sportskvinder fra alle Verdens Lande. Vi fik hurtigt vore Værelser anvist, — jeg bor sammen med „Sla" og Lilli. Vi gjorde os saa lidt i Stand og gik ned i den store Spisesal for at spise Lunch.

Der er Dannebrog paa Bordet, og hver Nation sidder for sig. Efter Lunch blev vi hentet i Biler og kørt langs en Boulevard, der er 30 miles lang, med vidunderlige Palmer ved Vejkanten. Vi naaede et lille Stykke ind i Hollywood og saa bl. a. Jack Dempseys Villa.

Endelig kom vi til „The danish club". Her var stor Modtagelse, hvor en Masse Danskere hyldede os paa det kraftigste. Denne Fest var arrangeret for de Mennesker, der ikke havde Raad til at deltage i Banketten om Aftenen. Der var dækket Kaffebord til ca. 1000 Mennesker, og her var meget gemytligt. Der blev holdt en Række smukke Taler med Haab om „Held og Lykke". Hvis Resultaterne bliver efter Talerne, bliver de ovenud gode!

En Times Træning blev der dog — trods alt — Tid til. Det foregik i „Hotel Ambassador" — det mest elegante Hotel i Los Angeles. Hvor var det dejligt igen at komme i Vandet.

Ingrid var desværre uheldig. Hun stødte Hovedet mod Bunden

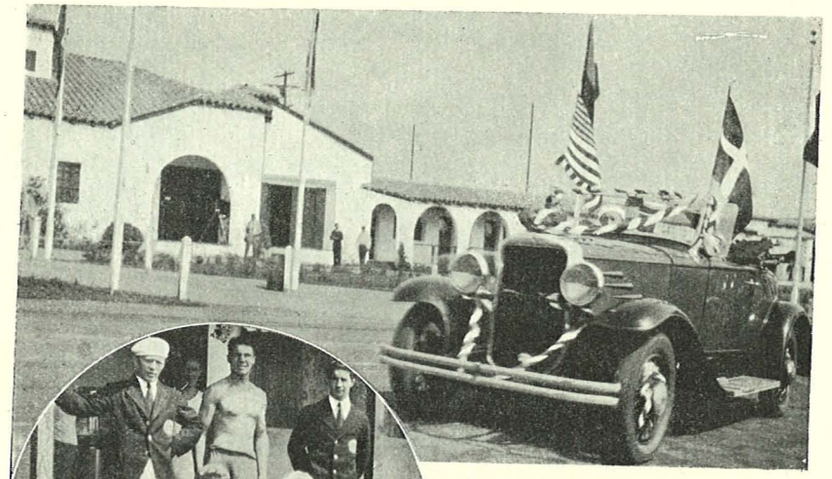

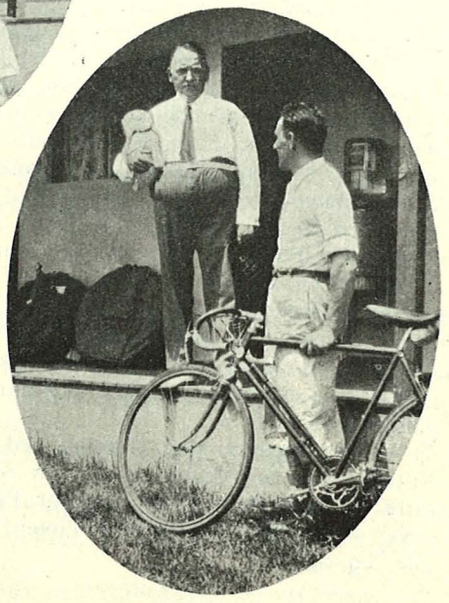

Fra det danske Holds Ankomst til den olympiske Landsby. Øverst ruller Vognene op foran Indgangen. I Cirklen Peter Jørgensen, Børge Jensen, Svend Olsen, Chr. Schack, Carl F. Jensen og Abraham Kurland efter at den værste Udpakningstravlhed var overstaaet. Og i Ovalen Grosserer C. L. Pedersen med Cyklisternes Mascot, samt Henry Hansen.

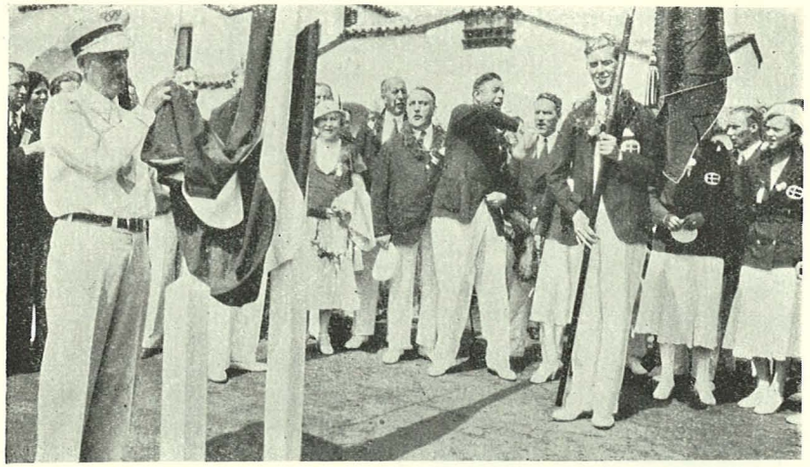

Det danske Flag hejses i den olympiske Flag-Allé af en amerikansk Funktionær, medens det danske Hold synger „Vift stolt paa Codans Bølge".

i et af sine Spring og dukkede op med en Bule saa stor som en knyttet Haand. Hun tog det dog glimrende og sagde bare: „Det var en ordentlig en paa Sinkadusen, jeg fik." Vi blev enige om, at hun maatte „hoppe paa Bulen" til Ballet i Aften.

Ballet var en storstilet Banket paa „Hotel Ambassador", hvor kun de mest velhavende Danskere deltog. Bordene var pyntet med smukke Blomster, Flag, Sportsfigurer, olympiske Ringe og m. a., og vi gjorde vældig Lykke, da vi ankom i vore Postbudeuniformer. Vi var placerede saaledes, at der sad een Idrætsmand eller -Kvinde ved hvert Bord. Jeg sad ved Siden af *Max Ree,* der er Kostumetegner ved Filmen — en vældig tiltalende og ligefrem Fyr.

Her i Amerika er der ikke noget, der hedder Madro. Der bliver spillet op til Dans midt i det hele, saa man kan risikere at komme til at danse med Munden fuld af Mad. Jeg aabnede Ballet med Max Ree — „det var en større Historie"!

Det var en morsom Aften. Jeg dansede, saa jeg til sidst hverken kunde høre eller se.

Vi var hjemme paa Hotellet ved 2-Tiden og røg omgaaende i Køjen, — denne Gang var det en *rigtig* „Køje". — Det er herligt atter at føle „fast Grund" under Fødderne. Og nu skal vi rigtig sove — mindst 7 Kvarter i Timen! Lilli snorker allerede, — det gør jeg ogsaa!

MANDAG D. 25. JULI:

Du milde Gud, hvor *har* jeg sovet! Skade, at man skal op nu,

for jeg er snydesøvnig endnu, men Kl. er allerede 11½, saa det kan vel ikke være for tidligt at komme op, hvis vi vil til Lunch Kl. 1. — Morgenkaffen *er* røget!

Vi spiser samtidig i Madsalen, men vi faar forskellig Slags Mad: Amerikanerne Salat og Luftsteg, Japanerne Ris og Melon, Englænderne The og Marmelade, og Danskerne Icecream og ellers ingenting, — det fylder altsammen!

Claire Dennis sidder til højre for mig, det er morsomt at møde sine Konkurrenter.

I Eftermiddag var vi paa Biltur med Konsul *Grut,* som vi straks døbte „Sul" Grut, og Mr. Smile, — en herlig Tur til Stillehavets Kyst, langs store Palmealléer med de mest vidunderlige Farver. Langs hele Kysten ligger de mest pragtfulde Badesteder. Et af dem hedder „Deauville Beach Club". Det har en Svømmehal, der er 50 m lang, hvor vi har faaet Lov at træne saa tit, vi vil. Det er kun een af de mange Haller her i Los Angeles. Hvert lille Hotel har sin egen Hal.

Kl. 5 var vi til Træning paa det olympiske Svømmestadion. Hver Nation har en bestemt Træningstid. Vi træner samtidig med Ungarn og Japan, saa her er et Mylder i Bassinet, naar vi alle er i paa en Gang.

Vandet er lidt tungt, men det er vel kun, til man har trænet et Par Gange.

„Ungerne" overfalder os med Autografbøger. I Dag har jeg staaet og skrevet mindst 20 Minutter i Træk.

Der gaar Bus til og fra Stationen hver halve Time. Jeg hilste paa *Taris* og hans Træner *Hermant,* de sad i Bussen, da vi kom op.

Vi spiste Middag Kl. 6, og derefter er der Underholdning til Kl. 10.

Jeg gik op ved 8-Tiden, skriver nu Dagbog, og om lidt skal jeg i Køjen. Jeg har for Resten hilst paa *Hofmann* og *Claire Dennis,* — det er nogle sjove Typer.

TIRSDAG D. 26. JULI:

Om saa hele Butikken styrtede sammen om mig, kunde det ikke falde mig ind at staa op! Vi kommer konstant for sent til Morgenmaden! Los Angeles har det bedste Klima i Staterne — dejlig frisk Luft og alligevel varmt. Men Luften trætter kolossalt, og man gaar hele Dagen igennem og halvsover.

Morgenmaden er det bedste Maaltid paa hele Dagen — siges der! Vi har ikke naaet det endnu.

I Formiddag har vi holdt Storvask, alt vort Tøj var sort som Muld. Vore Værelser ligger dejligt. Palmerne hænger helt ind ad Vinduet.

Vi har været en herlig Tur ved Stillehavet for at træne lidt i Hallen der, men i Dag blev det nu mest Strandtur.

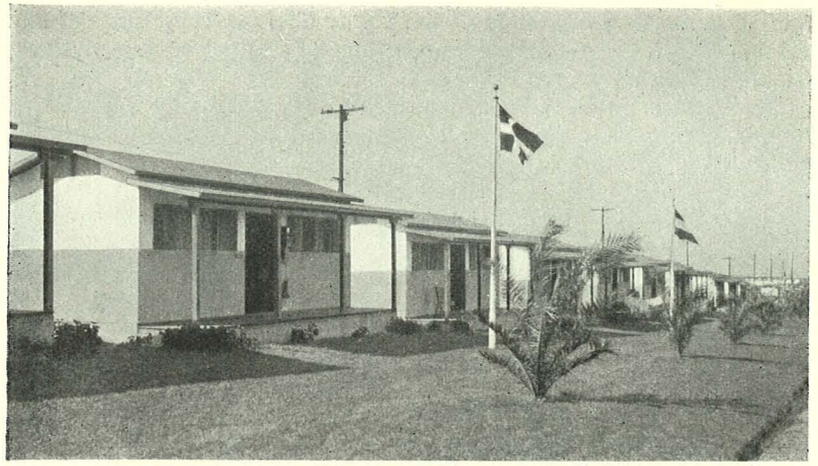

De danske Huse i den olympiske Landsby.

Senere var vi paa Stadion og trænede, — en skrap Tur. Jeg hilste paa den svenske Svømmeleder *Bergwall.*

Dagen er ellers gaaet stille og roligt, — mærkeligt nok — men vi er ogsaa halvt bevidstløse endnu.

ONSDAG D. 27. JULI:

I Dag synes jeg først, det er rigtig varmt. Og jeg troede dog ellers, jeg vidste, hvad Varme er.

Vi har været vor sædvanlige Tur til Stillehavet, men var hjemme til Lunch Kl. 12. Det er et „enarmet Maaltid", vi sætter til Livs. De 2 Retter, vi faar, er nøjagtig ens hver Dag. Den eneste Forandring er Tallerkenerne. De har forskellig Farve, — men det er altid noget. Det var værre, hvis *de* ogsaa var ens!

Vi har trænet mellem Kl. 1 og 2 sammen med de hollandske Damer.

„Mutter" *Braun* staar og hyler dernede under Træningen, hun er ikke til at styre paa en hel Tønde Land, — alle paa Svømmestadion ligger aflange af Grin, naar hun optræder.

Vi har opholdt os hernede i 3 Timer i Dag, — der er saa meget, man kan studere, naar Alverdens Svømmere træner.

En Masse Mennesker staar opstillet udenfor Stationen hver Dag. De fleste har Autografbøger med. Man kan ikke bane sig Vej gennem Mængden, før man har skrevet i ca. 50 Bøger. Naar de saa bliver *for* paatrængende, raaber vi, idet vi løber: „Vi kommer to back".

Jeg saa for første Gang i Dag *Claire Dennis* svømme. Hun lig-

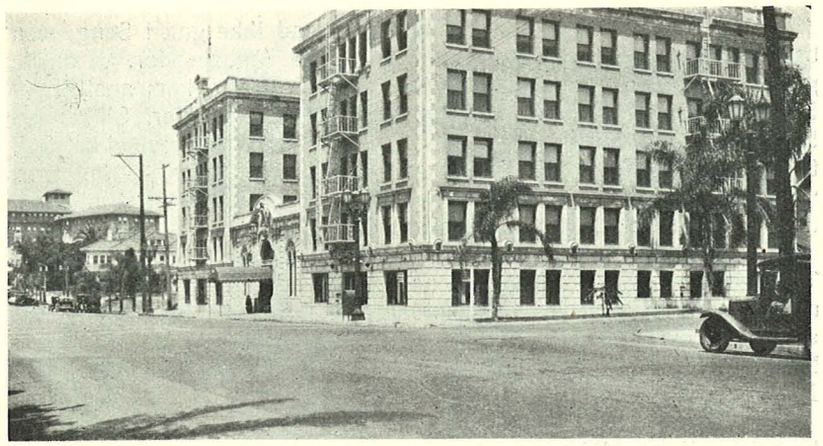

Chapman Park Hotel, hvor de danske Damer boede.

ger højere med Kroppen end jeg. Jeg synes nu ikke, at der var særlig „Gled" i hende, men hun har maaske kun „badet" i Dag.

Man ser ingen rationelle Træningsøvelser hernede. Alle træner kun uafbrudt frem og tilbage i 1 Times Tid, enkelte svømmer paa Tid hver Dag.

Kl. 6 spises den „indholdsrige" Middag, der hver Dag uden Undtagelse bestaar af: Frugtcocktail, Bedekød, der hveranden Dag bliver til kold Roast Beaf, og til Slut Icecream, — det er noget, der hænger ved Sidebenene!

I Aften har her været „hollandsk Aften", — sikke noget Bras, bevar mig vel! Vi gik op Kl. 9 og lavede „dansk Ballade". Jeg tør nok sige, at det var betydelig bedre.

TORSDAG D. 28. Juli:

I Dag har vi været til Kaffe hos en Fru *Miller,* der bor ved Kysten i et yndigt lille Hus. Det bedste var dog, at vi fik rigtig dansk Spegepølse.

Da vi kom tilbage, stod der paa Værelset en stor Kurv Frugt, den havde *Jean Hersholt* sendt.

Mr. Smile og *Merrild,* en herboende Dansker, der har været Medlem af „Hermes", og som i sin Tid var Danmarksmester i Rygsvømning, besøgte os i Dag paa Svømmestadion for at overvære Træningen. Cyklerytterne har ogsaa set os træne en Dag, — og Henry trakterede paa Icecream.

Jeg har staaet i Strygekælderen i flere Timer, — en bedaarende Tjans, men det *skal* jo gøres.

Sammen med Lilli har jeg i Dag været til noget meget mærkeligt.

„Sla" og Ingrid skulde paa Besøg, og vi gad ikke gaa i Seng, men besluttede at gaa til „Japan-Fest" paa Hotel Ambassador. Vi anede paa Forhaand ikke, hvad det drejede sig om, saa vi kom anstigende i Sommerkjoler uden Ærmer, og bare Ben i Sandaler. Sikken en Entré vi gjorde. Du milde Gud! Vi „vadede" ind i en besmykket Sal, tætpakket med festklædt Publikum, — lutter Japanere, — jeg tror, vi var de eneste Hvide. Alle Mennesker stirrede forarget paa os, men vi satte os roligt midt imellem dem.

Festen begyndte med noget fórfærdelig Musik. Derefter var der Teaterforestilling. — Vi begreb naturligvis ikke et Muk af det Hele, men alligevel var vi ved at eksplodere af Grin. Det blev endda saa slemt, at jeg pludselig maatte rejse mig og styrte ud af Salen. Lilli rejste sig omgaaende og spænede i strakt Karrière efter mig. *Det* var vel nok en Aften!

FREDAG D. 29. JULI:

Det begynder at blive lidt lummert om Natten — man kan næsten ikke sove! Tidligt i Morges blev vi vækket ved at høre nogen gentagne Gange raabe „o. k." (oh kay), — Amerikanernes Yndlingsudtryk —, og vi sprang ud af Køjerne og hen til Vinduerne. Nedenfor holdt de franske Svømmere. De havde fundet paa denne originale Maade at sige „God Morgen" paa.

Dagens Sensation: Vi naaede Breakfast! — altsaa har vi oplevet noget Nyt i Dag!

Til Lunch fik vi en ny Ret, der bestod af Salat med noget lyserødt Gelé, — vi døbte den straks „Kraniebrud", — yderst lækkert. Nu har vi bedt om rigtig Menneskemad de fire sidste Dage, men se, om vi faar det!

Fru Miller kørte os i Dag til Byen, hvor vi besørgede nogle Indkøb, og da vi kom hjem, laa der et dejligt Brev til mig, — det er rart at høre Nyt fra gamle Danmark.

Vi var selvfølgelig ogsaa paa Svømmestadion og træne i Dag, og først nu begynder jeg at forlige mig med Bassinet og Vandet. Træningen gaar godt, ja det gaar saa godt, at flere berømte Trænere har bemærket vore glimrende og effektive Træningsmetoder. Vi træner efter nøje Instrukser af „Frk. Ingeborg", og de vækker ærlig talt Beundring herovre.

En meget anset Træner, hans Navn husker jeg ikke, men han træner det amerikanske Haab *Katherine Rawls,* har tippet mig som Vinder, og den svenske Svømmeleder *Bergwall* syntes ogsaa, at vor Træning gaar udmærket, — men *jeg* er nu ikke Optimist.

Saa har jeg forresten hørt Nyt fra „Landsbyen": Forleden Aften skulde Markersen ud at gaa Aftentur, og han havde pyntet sig med olympisk Dress, men da han kom ud til Porten, stod „Sulen" der, — det var en Afbrænder. „Hvor skal De hen i den Mundering?"

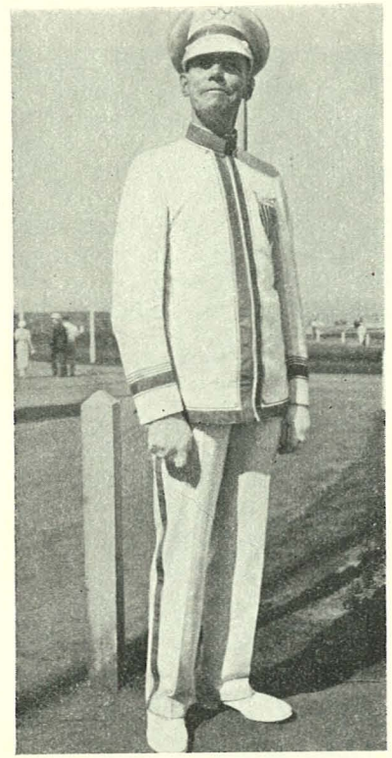

En af de amerikanske Funktionærer i den olympiske Landsby.

Et amerikansk Militær-Orkester.

spurgte han. „Blot ud at gaa en Aftentur," svarede Marker. „Naa, saa vil jeg bede Dem iføre Dem en anden Garderobe, før De gaar Tur," sagde „Sulen", og saa sjokkede Marker skuffet ind i Lejren igen.

Svend skal i Konkurrence i Morgen Aften, og de har et Mas med at faa ham ned i Vægt, — han er 3 Pund for tung. Han bliver revet ud af Køjen Kl. 6 om Morgenen. Saa tager „Sulen" ham i Haanden og løber ½ Time rundt i Lejren med ham, — men Svend staar ganske uforstaaende overfor det hele, han lader bare de andre bestille noget og tager den selv med Ro.

Hvis man spørger ham, hvordan han vil klare den, siger han: „Bare rolig, den klarer jeg nok, — jeg stiller mig bare ud i Skyggen og „fryser" det af."

Der har i Aften været Filmsforestilling paa vort Hotel. Den havde jeg dog ikke Tid til at overvære, — man kan ikke naa noget, Tiden gaar saa hurtigt herovre. Nu er det allerede Sengetid. Good Night —.

LØRDAG D. 30. JULI:

De franske Svømmere vækker os præcis Kl. 8 hver Morgen ved deres Raaben „o. k.“, — og saa kommer vi i hvert Fald rettidigt op.

Vi har desværre kun faaet en halv Times Træning i Dag, fordi vi skal til Indmarche paa Stadion Kl. 12½.

Denne Indmarche er indtil Dato den største Oplevelse i mit Liv. Hør her: Vi samledes alle i Champman-Park Hotels Vestibule Kl. 12 i Indmarchedragter. Jeg tør nok sige, det var en broget Forsamling!

Vi blev saa i Busser transporteret til en stor Plads udenfor Stadion, hvor Idrætsfolk fra alle Verdens Lande samledes.

Det gik i et forrygende Tempo til Stadion, — Politiet banede Vej.

Folk havde taget Opstilling langs alle Gader og Stræder for at se os og give os et Hurra med paa Vejen.

De fleste Idrætsmænd var allerede paa Pladsen, da vi kom.

Her er et rent Virvar af forskellige Uniformer: hvid-røde, blaahvide, gul-blaa, sort-hvide og mange andre. Vi fandt hurtigt vore Landsmænd — „Postbudene“. De stod i ivrig Diskussion om, hvor spændende det blev, naar vi skulde aflægge „olympisk Ed“, — det skal nemlig enhver Sportsmand, der deltager i Olympiaden, for at bevidne, at han er Amatør.

Markersen kom galt afsted med Mundtøjet, — som saa ofte før! Pludselig busede det ud af ham: „Men Henry, hvad i Alverden vil du gøre, naar Eden skal aflægges, — du maa vist hellere putte Hænderne i Lommen.“ Det kom saa herligt, og vi kunde ikke lade være med at le ad det, men Henry og C. L. Pedersen, Lederen for Cyklisterne, blev alvorlige og *meget* vrede! Markersen havde vovet sig lidt langt ud, han fik en ordentlig Omgang af C. L., men det er som at slaa Vand paa en Gaas. Han siger, hvad han mener og tænker, — men sjov er han nu alligevel — han sætter Liv i hele Holdet.

Man staar rent ud sagt og sveder med Ære. „Sulen“ slaar ubarmhjertigt ned paa os og retter paa Dragterne, — vi har saa meget Kluns paa, — pyh ha.

Naa, Tiden gik, og vi skulde efterhaanden begynde Opstillingen paa to Geledder, — hver Nation for sig, og Kl. 2,55 præcis begyndte Indmarchen paa det olympiske Stadion.

Grækerne gik i Spidsen som de „ældste“ Olympiere, og derefter gik det i alfabetisk Orden med et passende Mellemrum mellem hver Nation. Danmark kom som Nr. 6. Der var en Hujen og Skrigen, naar en Nations Hold viste sig i Porten, parat til at gaa ind.

Der var 105,000 Tilskuere samlede, alle Pladser var besatte, der kunde vist ikke være et eneste Menneske til. Efterhaanden som vi kom frem paa Banen, rejste Folk sig og raabte og vinkede. Det var et oprørt Hav. De sad i Tusindvis ved Siden af hinanden. Det tog fuldkommen Vejret fra mig, — aldrig har jeg set saa mange Mennesker

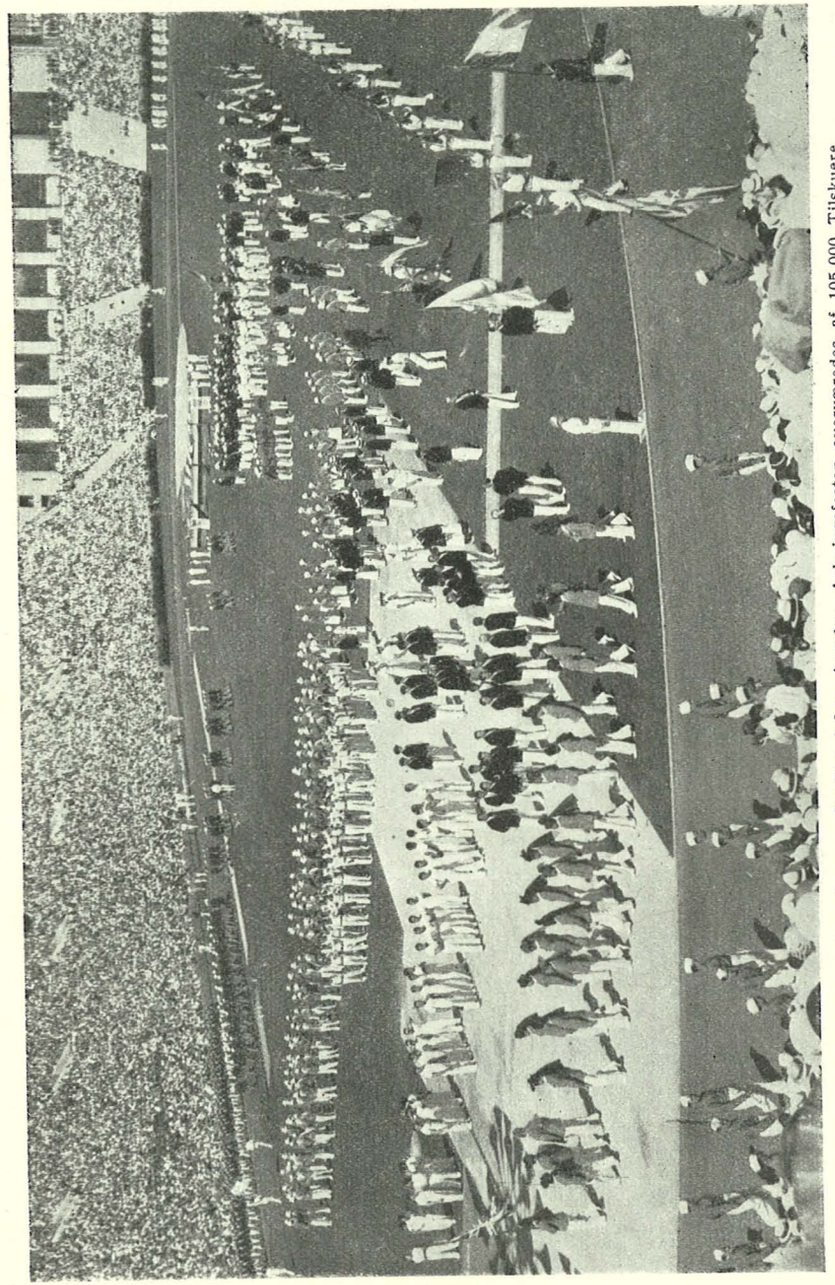

Fra den gigantiske Indmarche paa Stadion i Los Angeles. Aabningsfesten overværedes af 105.000 Tilskuere.

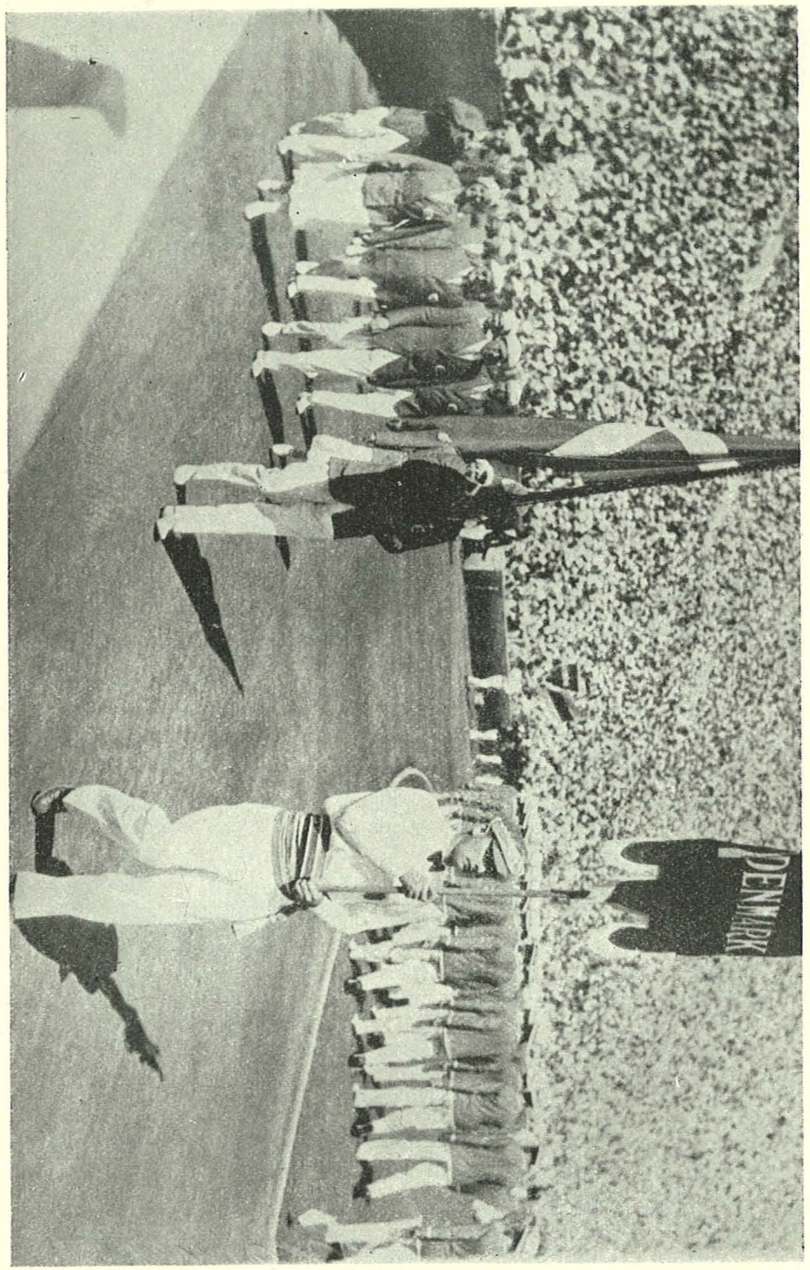

Det danske Hold marcherer ind paa det olympiske Stadion. I Spidsen gaar en Amerikaner med den danske Navneplade. Derefter følger Axel Bloch med Holdets eget Dannebrog. Og bag ham ses det danske Mandskab — anført af Lederen.

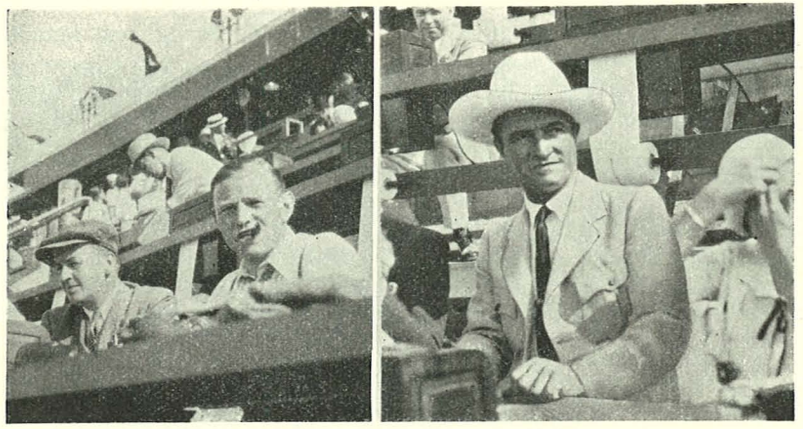

Et Par Lynskud fra den olympiske Presseloge. Til venstre B. T.s udsendte Medarbejder, Redaktør E. Wium, og Vinderen af B. T.s Rejse til Los Angeles, Hr. Markers. Og til højre Filmskuespilleren Tom Mix.

paa een Gang. Man kunde ikke høre Ørenlyd, for Tilskuerne hylede som gale.

Vi gik rundt til Præsentationen, og pludselig opdagede vi omtrent midt paa Langsiden et mægtigt stort Dannebrogsflag ligge over en hel Loge Det var Dansk-Amerikanerne! De havde spredt Flaget ud, for at vi kunde se, hvor de sad, og de raabte og skreg og var vanvittigt begejstrede, — det saa ud, som vilde de sprænge Gelænder og Loge for at komme ned til os.

Jeg maa tilstaa, at da vi passerede denne Loge, hvor gamle Danmark sad, blev jeg pludselig saa underlig, — det var, som kom der en Klump op i Halsen. Jeg kan ikke beskrive denne Følelse af Stolthed over, at Danmark kunde være med til et saadant Verdensstævne. — Jeg knyttede Hænderne og lovede mig selv, at jeg skulde gøre alt, hvad der stod i min Magt, for at vinde. Og mon ikke de andre paa Holdet gjorde det samme.

Vi var efterhaanden kommet hele Banen rundt forbi alle Menneskerne og det kæmpestore Musikkorps, der lededes af 4 Dirigenter, der alle var klædt i hvide Uniformer med Guldsnore.

Det tog 1½ Time, inden alle Nationers Hold stod opstillet paa Plænen. Musikken, der havde spillet uafbrudt i 2 Timer, tav nu, og Vicepræsidenten, Sir *Williams,* bød alle Olympiadedeltagerne Velkommen til Los Angeles. Der var endnu flere høje Herrer, der holdt Tale, og til Slut skulde Eden aflægges. Det gjorde vi alle paa een Gang, idet Fanebærerne fra hver Nation kom frem foran Tribunen og sænkede Fanen, og da Eden blev oplæst, strakte de 2000 Idrætsfolk, der stod opstillet paa Plænen, højre Haand i Vejret som Tegn

paa, at de var rene Amatører, — — det er en herlig nem Maade at aflægge Ed paa!

Derefter lød 10 dumpe Kanonslag, — eet Skud for hver Olympiade, den olympiske Fakkel paa Toppen af Stadion blev tændt — den brænder, lige saa længe Olympiaden staar paa — og da alt dette var sket, blev Laaget paa en kæmpestor Kasse taget af, og 1000 snehvide Duer flagrede op i Luften og spredte sig ud over hele Stadion — ud over det bølgende Menneskehav. Det var et vidunderligt Skue, — — aldrig vil jeg glemme det!

Vicepræsident *Curtis* meddelte i nogle faa Ord, at Legene nu var aabnet, Musikken spillede op, og vi begyndte Udmarchen, — i samme Orden som ved Indmarchen.

Vi fik hurtigt fat i Bussen, der kørte os lige til Hotellet, og i en Fart fik vi noget af alt Tøjet af, — puh, hvor det lettede!

I Aften har vi været til Filmsforestilling i „Olympic-village", det var første og sikkert ogsaa sidste Gang, vi maatte komme der.

Film saa jeg nu ikke meget af, for jeg havde Autografbog med og havde nok at gøre med at faa saa mange af Berømthederne med som muligt.

Vore Landsmænd saa vi ikke noget til, de var alle til Vægtløftningsstævne. Svend skal paa „Brædderne" ved denne Tid, — det bliver meget spændende, klarer han mon Førstepladsen? Han har jo haft Kvaler med at komme ned i Vægt til rette Tid, — 1 Time inden han skulde starte, var han 1 Pund for tung. „Sulen" var selvfølgelig meget nervøs og sagde: „De maa i Dampbad igen, Svend Olsen, det er det eneste, der hjælper." „Ja, hvis De gaar med!" svarede Svend. Svend kommer ikke saa let ud af Kurs, — han er næsten *for* rolig.

Nu i Aften, da vi skulde til Køjs, hørte vi danske Stemmer nede paa Gaden. Det var vist *Osiier,* der kom fra Vægtløftningsstævnet. Vi for alle hen til Vinduerne og raabte i Munden paa hinanden: „Hvordan gik det?" „Han blev kun Nr. 2," lød Osiiers Stemme. Tænk engang, Svend fik ingen Guldmedaille, og han er en af dem, vi stolede mest paa, — — hvordan klarer jeg mig mon? Dette her varsler ikke godt!

Naa, ingen Spekuleren, Klokken er mange, og vi maa til Køjs, — — men — en Sølvmedaille er da heller ikke til at kimse ad — — —.

SØNDAG D. 31 JULI:

Vi begyndte Dagen med at køre til „Deauville-Club", hvor vi skulde møde Merrild og have en ordentlig Omgang Træning.

Da vi skulde ud ad Døren, løb vi lige i Armene paa de engelske Svømmedamer, med *Hinton* og *Cooper* i Spidsen. Bevar mig vel, hvor saa de blege og rejsetrætte ud, men alligevel fik jeg mit sæd-

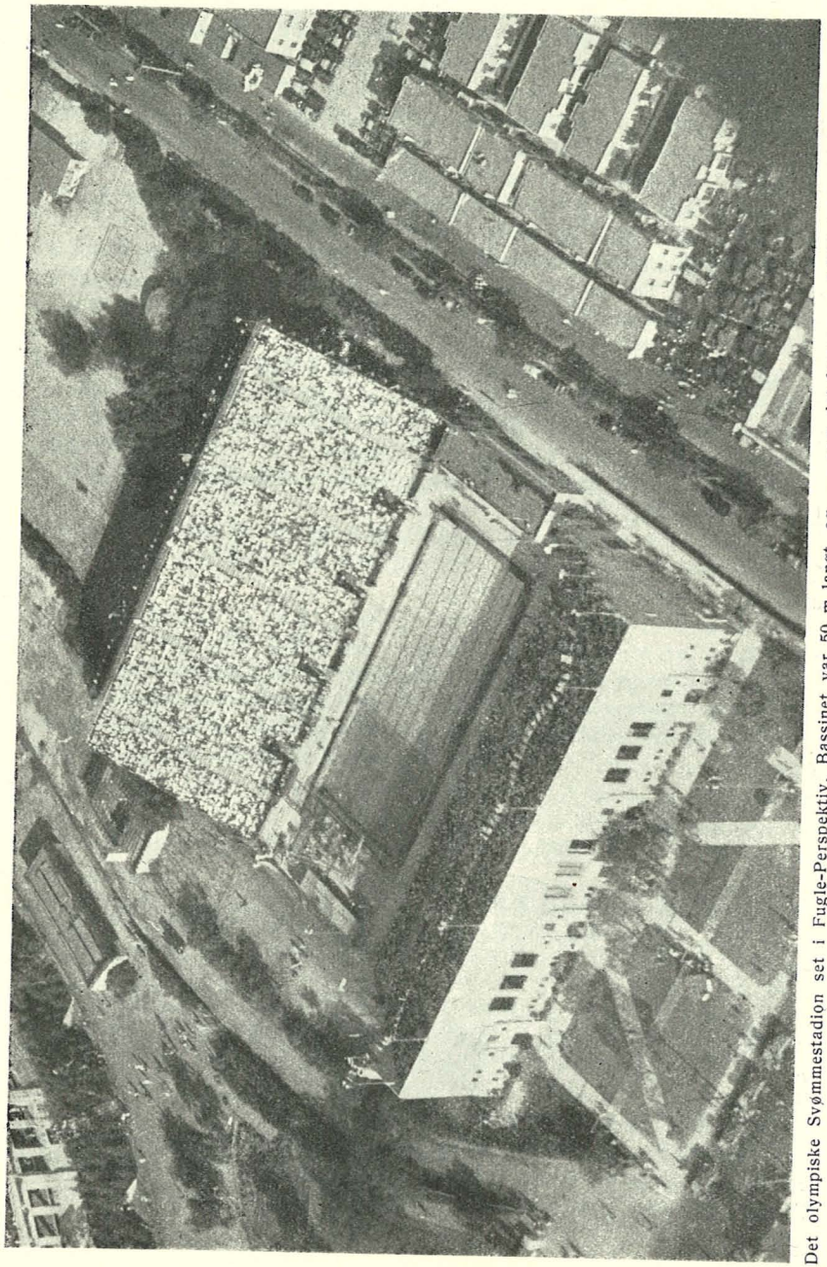

Det olympiske Svømmestadion set i Fugle-Perspektiv. Bassinet var 50 m langt, og — som det fremgaar af Billedet — var de enkelte Baner afmærkede med lange Tove.

vanlige „Venindekys" af Hinton, — hun er nu en sjov en! De er de sidst ankomne, og nu er alle Nationer samlede.

Merrild lod vente paa sig, han kom ½ Time for sent, og vi var allerede i fuld Gang med Træningen, da han kom. Han har pludselig fundet ud af, at min Start er „brandumulig". Den er for dyb og for kort, — jeg taber mindst to Sekunder i Starten, siger han. Det tror jeg nu ikke rigtig paa, og jeg laver ikke mere om paa noget nu, saa kan han prædike lige saa galt, han vil.

Vi trænede over 1 Time i Dag og tog saa hjem til Lunch, der nu bestaar af Bacon og Æg, — et lille Fremskridt.

I Eftermiddag har vi været en herlig Biltur i Bjergene. Folk er saa sikre paa Tørvejr, at de hænger Gardinerne udenfor Vinduerne, det ser meget originalt ud, — gid vi havde saadan et Klima hjemme.

Ingrid har været rigtig sløj i Dag, hun har vist Betændelse i Kæben. Hun er meget uheldig. Hun var lige kommet paa Højkant, efter at hun havde haft Muskelgigt et Par Dage, og nu kan hun forberede sig paa en Omgang til i Sengen. Det er Synd for hende.

Mellem 5 og 6 var vi til Træning paa Svømmestadion. Jeg trænede skrapt i 1½ Time.

De ungarske Svømmere vilde lære mig at starte. Vi sludrede Tysk, Engelsk og Dansk, — „det var en større Historie", og „Sla" stod og morede sig godt over os.

Kl. 6 blev vi hentet af Merrild og kørt ud til en Dansk-Amerikaner, Hr. *Karl Mortensen,* der boede i en yndig Villa udenfor Byen.

For en Gangs Skyld fik vi ordentlig dansk Mad, — det nød vi rigtig, og Aftenen forløb glimrende med Gættekonkurrencer o. l.

Mr. Smile fortalte Historier fra „Landsbyen", bl. a., at Svend Olsen snart var saa „træt", at han daarligt nok gad række Armen ud efter en Cigar. Ja, Svend nyder nu Turen i fulde Maal, han har jo „gjort sin Pligt". Ak ja, bare det var mig!

Vi var tidlig hjemme. Kl. var 11, og vi kom snart i Seng.

MANDAG D. 1. AUGUST:

I Dag var vi ude for et Uheld. Der er paa Hotellet i Forhallen slaaet et stort Skema op, hvorpaa Træningstiderne er noteret, og der stod, at vi skulde træne Kl. 10—11.

Vi tog saa afsted, saaledes at vi var paa Svømmestadion Kl. 9½, men paa Skemaet hernede læste vi, at vor Træningstid var mellem 7—8 om Morgenen. Paa en eller anden Maade har de skrevet forkert Tid nede paa Hotellet, — det var meget kedeligt, for vi fik overhovedet ikke trænet i Dag.

Bassinet var propfuldt af Svømmere og Trænere, men vi klædte os om og prøvede paa at snyde os til lidt Træning, men den gik ikke! Vi maatte gaa hjem med uforrettet Sag og en lang Næse.

Kl. 1 blev vi hentet af Fru *Miller.* Hun er saa flink og rar og kørte os til Hollywood, hvor vi gik paa Indkøb. Vi var heldige med vore Indkøb. Det var nemlig „Dollardag", d. v. s., at alting koster 1 Dollar, — og der var mange dejlige Ting imellem.

Ingrid har desværre ikke været med, hun ligger til Sengs. Da vi kom hjem, havde Lægen været der, og hun havde faaet trukket to Tænder ud. Hun er allerede bedre nu, da Betændelsen har faaet Luft, — det er Synd, at det hele Tiden skal gaa ud over hende.

Nu i Aften har vi været paa Cyklebanen i Pasadena. Lillebror (Willy Gervin) har kørt indledende Heat, hvor han blev Nr. 2 og kvalificerede sig saaledes til Finalen i Morgen. Der er dog vist ikke meget Haab, for Italienerne og Franskmændene kører aldeles glimrende.

Der var vel omtrent 10.000 Tilskuere, de fylder dog ikke meget paa det store Areal. Løbene var egentlig dødkedelige, der var ikke Spor Stemning, men det er der jo sjældent ved indledende Heats.

Der var en Del Danskere, der overværede Løbene — blandt dem Jean Hersholt, der er meget ivrig, og som trofast møder op ved alle Stævnerne.

Da Cykleløbene var endt, stod vi og sludrede længe med *Wium* og *Markers,* Vinderen af „B. T."s Rejse til Los Angeles. Dem ser vi nemlig sjældent, da de bor for sig selv paa et Hotel.

Paa Vejen fra Cyklebanen snorksov jeg, og Kl. 11 var vi atter til Køjs.

TIRSDAG D. 2. AUGUST:

Vi har været meget tidligt oppe i Dag! Der var nemlig Træning mellem Kl. 8—9. Vi var de første ved Morgenbordet, noget, der meget sjældent sker. Der var ikke engang lukket op i Svømmehallen, da vi kom, — det er nu stygt at komme saa tidligt op!

En Times Træning paa fastende Hjerte, det er nu noget, der er godt, — vi fik kun Tid til en Kop The, da vi i Morges tog afsted.

Efter Lunch var vi paa Stadion til Atletikstævne. Der var Finale paa 800 m Løb, hvor *Hampson,* England, vandt efter et fortræffeligt Løb. Desuden var der Finale i 100 m Løb for Kvinder, hvor den alsidige polske Pige *Stanislawa Walasiewicz* vandt og satte ny Verdensrekord. Canada og U. S. A. besatte 2. og 3. Pladsen, — det var en meget spændende Konkurrence.

Flagene gik til Vejrs paa Sejrsmasterne, og Nationalmelodierne blev spillet. Det er saadan noget, der giver os Lyst til at gaa paa. Jeg glæder mig, til det bliver min Tur!

Her var en ca. 50.000 Mennesker, og der var vældig Stemning. Det amerikanske Sportspublikum er meget levende og temperamentsfuldt, — det elsker at se Kamp.

I Aften har vi været i „Hollywood-Bowl", det er Verdens største Friluftsteater. Vi kørte i Bil derud, det vil sige, „kørte" er for meget sagt, for vi sneglede afsted og var præcis 1 Time om at parkere „Hostetabletten". Der var en vældig Færdsel og en Bunke Mennesker, der gik i tætte Stimer. Der var kun Tale om at gaa een Vej, nemlig mod „Bowlen", der ligger i Bjergene, indesluttet i en hel Gryde.

Der var 60.000 Mennesker, der sad og stod og hang i Træerne. Vi var mindst 1 Times Tid om at finde vore Pladser, og da vi endelig fandt dem, var de optaget. Vi bad saa de Herrer, der sad der, meget høfligt om at forlade vore Pladser, men det lod slet ikke til at passe dem. De sagde bare, at vi skulde se at faa sat os ned, saa de kunde se. Saa blev Osiier rasende. Han røg hen og tog en af dem ved Armen og forsøgte at smide ham ud, — det saa næsten ud til, at her kunde blive Ballade. Men som de „rolige, besindige og kloge Folk", vi er, satte vi os paa Trappetrinene ved Siden af vore Pladser! Det ærgrer mig nu, at der ikke blev lidt Sjov, men saadan er det altid! Det var en vidunderlig Forestilling. Der var Optræden af 76 Nationer, og det forestillede, at de efterhaanden bosatte sig i Amerika.

Først kom Indianerne, dernæst Spanierne, og saadan videre, indtil alle Nationer var repræsenteret paa Scenen. Der var 1000 Optrædende, — det er dog en Post!

Vi gik, før det holdt op, for at undgaa Nedtrampning, Mord og lignende, men alligevel var vi 3 Timer om at komme hjem.

ONSDAG D. 3. AUGUST:

Efter Træningen i Dag blev vi hentet af Fru Miller, der i sin store Vogn kørte os til en Fru *Matherley,* der er Amerikaner, men gift med en Dansker. Vi spiste Frokost og havde nogle fornøjelige Timer i hendes herlige Villa, hvor Palmerne hænger helt ind ad Vinduerne. Hjemme har vi ogsaa grønne Blade udenfor Vinduerne, men det er som Regel kun Hyldetræer og Brombærranker!

Kl. 3 tog vi derfra — man bliver lidt træt i Længden af Damelunch. Og saa har denne Fru Matherley en sjælden Evne til at irritere mig. Naturligvis fandt hun paa et „Nummer", inden vi skulde afsted. Hun er nu „vellykket", blot hun kan faa Lov at trække rundt med os og præsentere os for sine Venner og Bekendte, er hun glad, — der er lidt rigelig Reklame i hende, synes jeg.

Naa, men det var nu dette „Nummer". Hør her: Det foregik i en Park i Nærheden af hendes Hjem — selvfølgelig i en af de talrige „Damekomitéer", der ogsaa kaldes „Hostekomitéer".

Der var en Slags Tribune midt i Parken med Tilskuerpladser omkring. Og der sad Damerne og ventede paa, at „Dyrene" skulde blive fremvist. Fru Matherley var rigtig i sit Es. Nu kunde hun udfolde sig. Det var ikke nok med almindelig Præsentation, nej, vi blev *slæbt* ind paa Scenen med hende ved Haanden og blev præsenteret

Det olympiske Damehold fotograferet i Hotel „Chapman Park"s Have. Fra venstre: Fru Munck, Ingrid Larsen, Fru Klint, Grethe Olsen, Frk. Meistrup, Lilli Andersen, Fru Osiier og Else Jacobsen.

som „World-Champions" o. m. m. Engang var hun ved at fortælle, at jeg var Landevejsrytter, — det var grusomt. Der er ingen, der gør sig Begreb om, hvor tit vi er bleven trukket frem paa Arenaen og vist frem som „mærkelige Dyr", — jeg hader det!

Jeg holdt mig ellers nogenlunde alvorlig under den omtalte Præsentation, indtil hun kom til at sige, at jeg var Landevejsrytter. Saa var det ude med mig! Jeg stod midt paa Scenen ved Siden af hende og var ved at dø af Grin. Jeg kunde høre Ingrid og Lilli i Baggrunden sprutgrine, og det gjorde det jo ikke bedre.

Fru M. stirrede aldeles forfærdet paa mig — hun troede vist, at jeg pludselig var blevet tosset.

Da jeg var færdig, var det Lillis Tur, hun stod og rystede af Latter, og idet hun blev trukket ind paa Scenen, sagde hun: „Bare jeg ikke bliver præsenteret som Vægtløfter!"

Da denne Festforestilling endelig var forbi, kørte vi til Middag paa Chapman-Park.

I Aften har Lilli og jeg været paa et Radiostudie med en Amerikanerinde, vi traf den første Dag, — det var vældig interessant.

Ved 10-Tiden gik vi i Seng, men lige forinden hørte vi, at Banecyklisterne var slaaet ud. Det gaar godt! Saadan en Nyhed er et herligt opstrammende „Pulver", inden man sover, — uh ha!

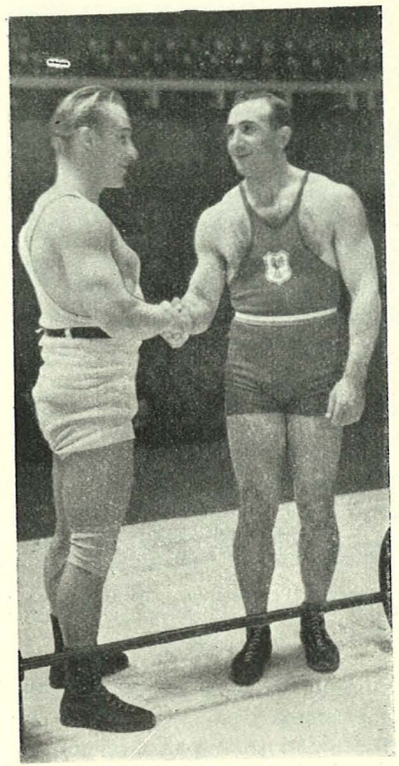

To af de danske „Skuffelser": Svend Olsen, der lykønsker sin Overmand, Franskmanden Hostin, og to af de danske Landevejsryttede, Henry Hansen og Frode Sørensen.

TORSDAG D. 4. AUGUST:

I Dag skal vi have den sidste Træning inden den store indledende Dyst paa Lørdag, — det bliver spændende. Endnu er jeg ikke Spor nervøs.

Kl. 1 tog vi med Fru *Klint* og Fru *Munck* til Fægtning. Det gik ikke saa godt. Selv om jeg ikke har meget Forstand paa den Sport, kunde jeg ikke undgaa at lægge Mærke til, at Dommerne snød, saa Vandet drev af dem. Grethe Olsen og Fru Munck fægtede glimrende, men der var 3 à 4 Stød i hver Kamp, der ikke blev anerkendt, — sikken en Snydesport.

Til sidst var Dommerne rent ud sagt til Grin. De stod og snorsov eller *vilde* i hvert Fald ikke se, hvad der foregik. Publikum var meget oprørt over Placeringerne. Sidste Olympiade-Vinder, *Helene Mayer,* blev kun Nr. 5, — det var Tysklands store Haab, der brast.

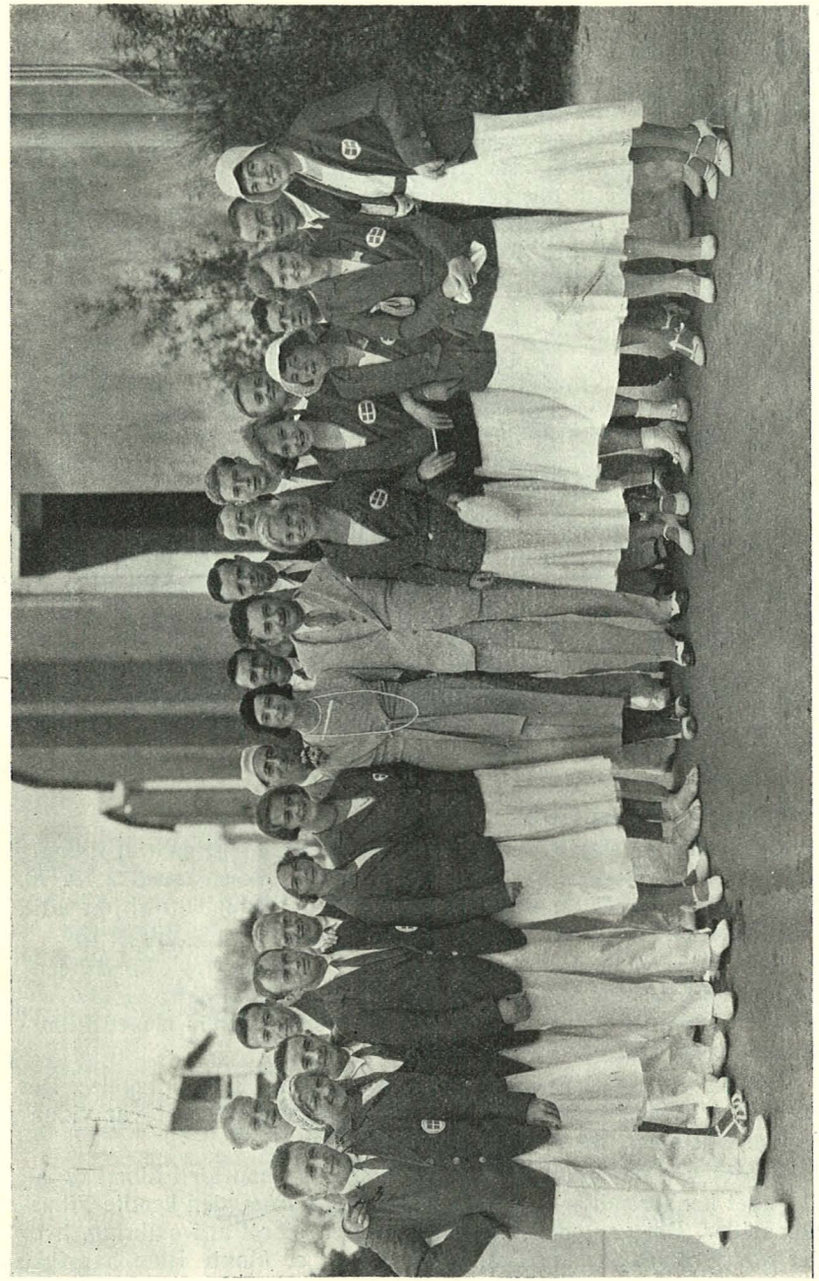

Det danske olympiske Mandskab paa Besøg i Metro-Goldwyn-Mayers Studio i Hollywood. Paa Billedet ses Fru Freuchen og Jean Hersholt omgivet af det danske olympiske Hold.

Hun blev saa arrig, at hun kylede Fægtemaske og Fleuret hen ad Gulvet. Fru Munck blev Nr. 7, og Grethe Nr. 8, — — det gaar for langsomt, det lille Guldur!

„Donnerwetter", det bliver værre endnu! Da vi kom hjem og skulde høre Resultat fra Landevejsrytterne, vore store Haab, fik vi kun triste Efterretninger. Ingen af dem var blevet placerede i den individuelle Konkurrence. Frode kørte bedst af dem, og han blev — Nr. 5!!

Leo, som alle havde sat deres Lid til, kom ind som Nr. 9, og Henry — Champion of the World og Olympic-Champion — blev Nr. 13!! Italien vandt, — de kørte aldeles glimrende, de Italienere.

Nu har Legene været i fuld Gang i nogen Tid, og endnu har vi ingen Guldmedailler faaet, — vi kommer vist til at købe dem selv, for ikke at komme for tomhændet hjem!

Vi har alle været til herlig Souper i Aften hos Jean Hersholt. Han bor i et lille Paradis i Hollywood, — det ligner „Edens Have", altsaa Aargang 1932, med Springvand, Banan- og Dadelpalmer samt Sukat-, Appelsin- og Mandarintræer.

Vi var ca. 50 ialt, og vi dansede saavel inde som ude under aaben Himmel, for det var en ganske herlig, stille Tropenat her i Bjergene. Humøret var højt. Cyklisterne var dog hele Aftenen noget modfaldne! Jeg ærgrede mig ogsaa, naar jeg tænkte paa de Medailler, vi *ikke* fik paa Landevejen — og derfor lod jeg være at tænke! Der var Bal til Kl. 2, og vi sang og trallede, saa det var en Fryd. Man kan lige saa godt tage Skuffelserne med oprejst Pande, — — ogsaa, naar man kommer hjem Kl. 3 (hm!). Hvad mon Frk. Ingeborg vilde sige, hvis hun vidste det?

FREDAG D. 5. AUGUST:

I Dag har vi startet med at syvsove til Kl. 11½, men vi trængte ogsaa til det. Eftersom der kun bliver serveret Morgenmad til Kl. 10, blev vi altsaa snydt for den, men vi klarer os endda, for vi har altid Ladninger af Frugt ved Haanden. Det er saa rasende billigt her.

Kl. 1 blev vi hentet af en Bus, hvori Gutterne fra „Landsbyen" allerede sad, og hele Holdet kørte med Hersholt til „Metro-Goldwyn"-Studierne, hvor vi spiste Lunch i Marketenderiet sammen med Filmsskuespillerne. Det var vældig morsomt.

Derefter besaa vi Studierne og saa ogsaa en Filmsoptagelse. Det var noget af den russisk-katolske Film „Rasputin". Det var vidunderlige Kostumer, de Optrædende havde paa.

Saa blev vi hentet i en meget fin Vogn — Chauffør i Liberi og alt til Faget henhørende — og kørt ud til *Monte Blue,* den kendte Filmsskuespiller. Det var en herlig Villa med en stor Park omkring, hvor der var Svømmebassin, Tennisbane o. m. a. Monte Blue har ikke

Tre prominente Medlemmer af den dansk-amerikanske Komité. Fra venstre: Fru Dagmar Wiggers. I Midten Fægteren Aage Leidersdorff og Fru Jean Hersholt. Og endelig længst til højre Fru Bodil Rosing.

mindre end fire Biler. Garagen er lige saa stor som en af vore Villaer hjemme.

Hans Frue er dansk; hun sagde ikke meget, men er vist vældig rar og flink. Hun er Datter af Fru *Bodil Rosing,* der sidder i den olympiske Komité.

Ved 6-Tiden blev vi kørt til Hotellet og gik tidligt til Ro — — der er jo Svømning i Morgen Kl. 9½ .

LØRDAG D. 6. AUGUST:

Jeg havde saadan en underlig Fornemmelse, da jeg vaagnede. Min første Tanke var: Svømning i Dag, — uh ha!

Vi var nede ved Morgenbordet Kl. 7, men jeg kunde ingenting spise.

Vi kørte til Svømmestadion i Bussen sammen med Dennis, Hinton og Hofmann. De sad og saa mere eller mindre nervøse ud, — mest mere!

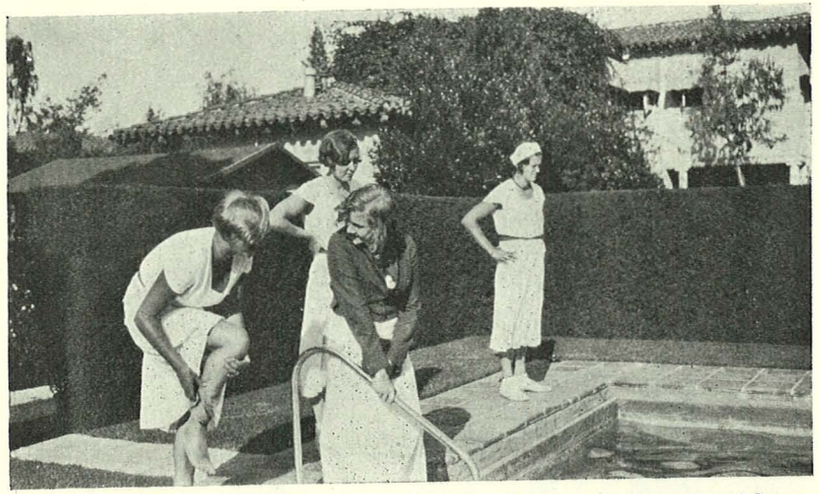

Fra Svømmebassinet i Filmskuespilleren Monte Blues Have. Fra venstre: Ingrid Larsen, Grethe Olsen, Jean Knudsen og Else Jacobsen.

Der var mange Mennesker hernede, og en hel Loge var reserveret de aktive Deltagere.

100 m fri Svømning for Herrer gik først af Stabelen. Det var en vanvittig spændende Konkurrence. Fire Japanere svømmede mellem 58 og 59 Sek., — *det* er vel nok Tider.

Næste Nummer paa Programmet er 200 m Brystsvømning for Damer. — — Dennis og Hofmann lagde for, de svømmede glimrende, Dennis vandt, og Tiden var minsandten 3,08,2, — den er skrap.

Da „Sulen" hørte hendes Tid, blev han meget nervøs. Han for hen til mig og var ved at gøre mig fuldstændig skør med sine Spørgsmaal, om jeg troede, jeg kunde klare den o. s. v. — — Jeg svarede slet ikke!

Jeg var ærlig talt ikke Spor nervøs, da vi skulde starte i 3. Heat. Vi stod parat paa Startbroen og ventede bare paa at komme afsted. Pludselig plumpede min Sidekammerat i Vandet til stor Jubel for Tilskuerne. Hun tabte Hætten, men opdagede det ikke, før hun omtrent var oppe af Vandet, og jeg hoppede derfor ud og hentede den til hende. Publikum klappede, som om jeg var blevet Verdensmester, — der skal ikke meget til at faa Liv i dem.

Omsider kom vi dog afsted. Starten var god, og jeg svømmede roligt, men alligevel kraftigt, uden noget Øjeblik at være truet. Tiden blev 3:12 — ikke særlig fremragende, men tilstrækkeligt!

„Sulen" lagde nu ikke Skjul paa, at *han* var meget skuffet, og det nyttede ikke Spor, at jeg fortalte ham, at jeg hverken var træt

Else Jacobsen
og Mrs. „Nudsen".

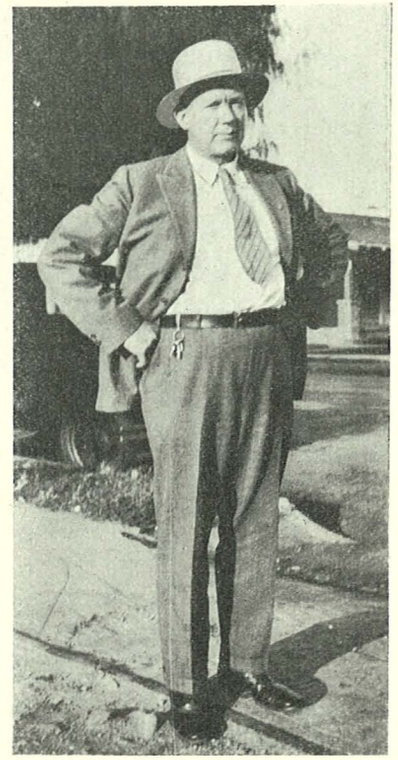

Vore Svømmedamers
elskelige Vært, Mr. „Nudsen".

eller anstrengt og aldeles ikke havde svømmet mig ud, — vor kære Overleder har en højst mærkelig Maade at opmuntre paa.

Jeg har da ikke tabt Humøret, fordi Dennis' Tid var saa god, — selv om alle tuder mig Ørene fulde. Jeg er da ligeglad. Jeg skal nok paa Tirsdag gøre alt, hvad jeg kan, — og lidt til!

I sidste Heat startede Hinton og Japanerinden *Maehata,* og sidstnævnte var skrap. De laa Side om Side fra Start til Maal, men Japanerinden vandt i Tiden 3:11,2. Det gaar godt!

Ogsaa i Eftermiddag var Svømmestadion ret godt besøgt. Lilli skulde for første Gang i Ilden, — eller rettere sagt i Vandet.

Det begyndte muntert, — *Cooper* indledede med at sætte ny olympisk Rekord paa 100 m med Tiden 1:09. Hun svømmede langt bedre, end da vi saa hende i København.

Men i andet Heat svømmede *Madison* paa 1:08, hvilket altsaa var endnu bedre.

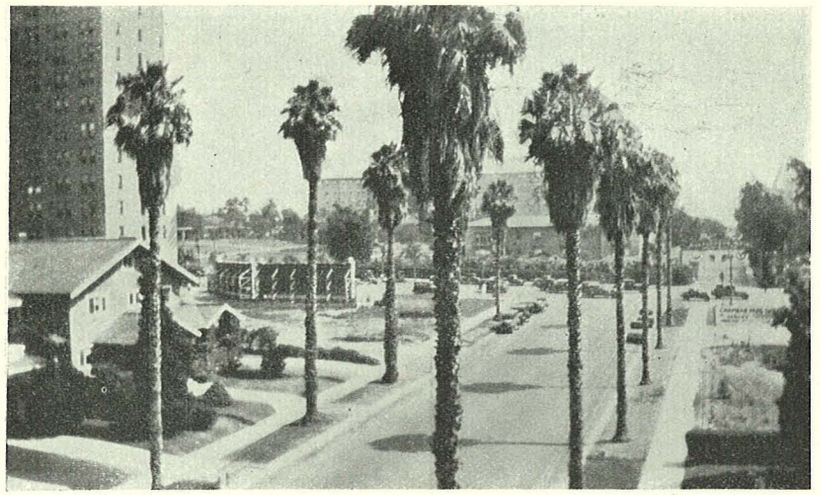

Indkørslen til „Chapman Park Hotel", hvor de danske Damer boede.

I det Selskab kunde Lilli selvfølgelig ikke være med, men hun svømmede dog det bedste, hun har gjort til Dato, nemlig 100 m paa 1:11, hvilket er ny dansk Rekord. Desværre blev hun kun Nr. 3, og Tiden var ikke god nok til „bedste 3'er". Hun er altsaa slaaet ud af Mellem- og Slutheat. De indledende Vandpolokampe vandtes af henholdsvis Amerika og Ungarn. Det gik meget haardt til. D'Herrer Vandpolospillere havde flaaet Dragterne af hverandre, saa Publikum maatte forlade Arenaen, inden de kunde kravle op.

Nu i Aften har „Sulen" faaet en ny Idé! Vi faar ikke Mad nok — det er derfor, vi ikke kan svømme, siger han. En Dansker ved Navn Knudsen har tilbudt at „tage os" et Par Dage, til vi skal svømme!

Jeg troede først, at det kun var løs Snak, men Kl. 10 i Aften blev vi minsandten hentet her paa Hotellet af en dansk Massøse, Frk. *Brun,* der har været til stor Hjælp for Ingrid, medens hun laa syg, og som for Resten er et meget elskværdigt Menneske.

Vi samlede vore Ejendele, Pyjamas, Tandbørste og en lille Spilledaase, som vi har erhvervet, tog en rørende Afsked og drog saa til vort nye Hjem i Bjergene.

„Det var en større Historie" at komme derop. Først kørte vi vild, og det tog os ½ Time at komme tilbage til Civilisationen igen.

Endelig naaede vi frem, men det er jo lidt underligt at komme til fremmede Folk paa den Tid af Natten. Vi spillede paa Spilledaasen, og med Tandbørsten i den ene Haand og Pyjamas'en i den anden gjorde vi en højst grinagtig Entré i det meget fornemme Hus.

Husets Fader og Moder var ude, men Døtrene *Marie* og *Jean*

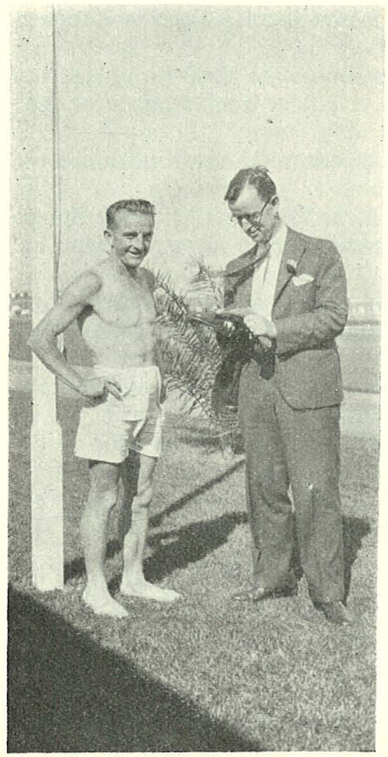

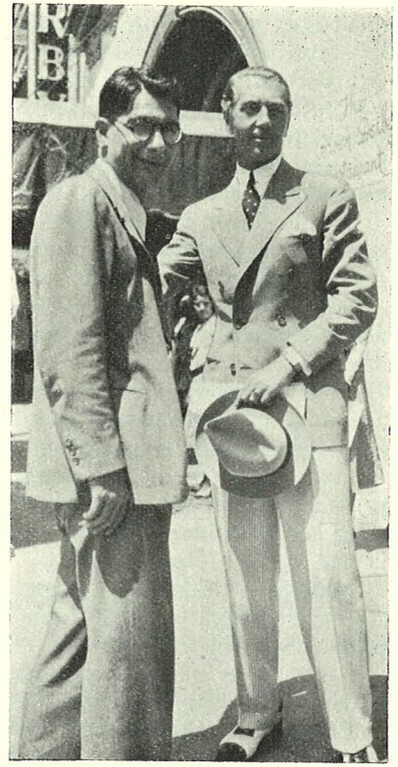

Generalkonsul Grut byder Hartington Andersen Velkommen i den olympiske Landsby. Den danske Tegner Max Ree (til højre), der har skabt sig et Verdensnavn i Hollywood.

var hjemme, og efter at have hilst paa dem trak vi os skyndsomst tilbage til vore Gemakker.

„Sulen" havde givet Ordre til, at vi skulde have absolut Ro. Man skulde tro, vi var Nervepatienter, der skulde paa Rekreationsophold!

Naa, — det er nu meget rart at se og opleve noget nyt. Man skal ikke blive for længe samme Sted, — nu har vi jo boet over en Uge paa Chapman-Park, Forandring fryder, — — ak ja! Kommentarer overflødige!

SØNDAG D. 7. AUGUST:

Jeg var ikke rigtig klar over, hvor jeg befandt mig, da jeg vaagnede i Morges. Solen skinnede som sædvanligt, men fra min Seng saa jeg lige ud i kæmpehøje Bjerge med en blaalig Dis omkring. Pludselig lysnede det for mig. Vi var jo „sat paa Græs" i Bjergene. Her er forresten en vidunderlig klar, frisk og ren Luft.

Vi kom ned til Morgenkaffen og hilste paa Hr. og Fru Knudsen. De er vanvittig flinke og rare.

I Formiddag har vi været til Træning i en Golf-Klub, der har et Friluftsbassin. „Hr. Nudsen", som vi kalder ham, filmede os, medens vi trænede.

Da vi kom op af Vandet, blev vi præsenteret for Klubbens Ejer, der trakterede paa Vin og Icecream.

Ved 12-Tiden var vi hjemme til Lunch. Vi fik herlig dansk Spegepølsemad, og det var i det hele taget den bedste Kost, vi endnu har faaet i Staterne.

Lige efter Lunch tog Hr. og Fru „Nudsen" paa Stadion, hvor *Hartington Andersen* i Dag skal hævde de danske Farver i Marathonløbet.

Imedens var vi rundt paa hele „Godset". Det er et pragtfuldt Palads midt i Bjergene med en vidunderlig Udsigt.

Vi gaar rundt i Badedragt hele Dagen, og med en stor Stav i Haanden begav vi os paa Vandring i Bjergene. De var meget stejle, og saa snart vi var kommet et Stykke op, drattede vi dobbelt saa langt ned. Omsider fandt vi en herlig lille Plet i Solen, hvor vi slog os ned et Par Timer.

Middagen bestod af Lammesteg og Agurkesalat og derefter lige saa meget Frugt, vi kunde faa ned. Saa viste „Nudsen" Film fra Indmarchen — det var sjovt at se. I Morgen Aften faar vi den Film, han tog af os under Træningen i Dag, — men nu er Klokken 9, og vi skal i Seng og samle Kræfter.

Bare man kunde falde i Søvn for Spektakel. Frøerne kvækker, og Græshopperne spiller hele Natten saa højt, at man er ved at blive skør.

— God Nat. —

MANDAG D. 8. AUGUST:

Nu til Morgen var det saa taaget, at man daarligt kunde se ud ad Vinduet.

Vi stod op og tog et Bad til Radioens henrivende Toner, — her er Dansemusik fra 8 Morgen til 12 Nat, — — uafbrudt Forestilling!

I Formiddag gik vi i Badedragt og vandede Haven. Alting er saa tørt af Solen. Vi begyndte meget stille og roligt, men til Slut blev vi fjollede og sprøjtede hinanden, saa Vandet drev af os. Vandstraalen er saa kraftig, at den kan vælte os „omkring Kuld". Da Fru „Nudsen" syntes, vi havde moret os længe nok, kom hun ud og standsede Vandpantomimen.

I Eftermiddag gik vi som sædvanlig rundt i Badedragt og lange Bukser, da Fru „Nudsen" pludselig fandt paa, at hun vilde give os en Kjole hver.

Som vi gik og stod, kørte vi ind til Byen, ind i en Kjolesalon og prøvede Kjoler. I København vilde det være et højst komisk Syn, men herovre falder det meget naturligt. Vi kørte lige derfra til Træning i Golf-Klubben.

Kl. 6 var vi hjemme igen, og Kl. 7 kom „Sulen" og Mr. Smile, — de skulde bese „Kreaturerne", der havde staaet paa Græs i to Dage. De kom i Bil, og vi modtog dem med en Vandstraale, saa de maatte skynde sig at lukke Vinduerne til.

„Sulen" syntes, vi var kommet os vanvittig godt de sidste Dage. Straks han saa os, udbrød han: „Nej, hvor er I blevet brune og friske at se til, — hvor *ser* I godt ud!" „Ja, ud ad Vinduet!" tænkte jeg, — for endnu har jeg da ikke observeret, at hverken Lilli eller jeg har set „svagelige og syge" ud!

Naa, de tog hurtig Afsked med os, for de skulde sammen med Hr. og Fru „Nudsen" til Fodboldkamp.

Kl. 8 var vi i Seng. Jeg skal svømme Slutheat i Morgen, og allerhelst — — — — — *vinde*.

— God Nat! —

TIRSDAG D. 9. AUGUST:

— En af de mest betydningsfulde og sørgelige Dage i mit Liv. —

Da jeg vaagnede i Morges, tænkte jeg ikke et Sekund paa, at det skulde gaa saadan.

Men atter denne Gang skulde jeg blive skuffet. Hvis nogen for et Par Dage siden vilde fortælle mig, at jeg kun blev Nr. 3, vilde jeg have troet, at han ikke var rigtig klog.

Det skal ingen Hemmelighed være, at jeg følte mig saa underlig i Dag, slet ikke som om jeg skulde starte i et Verdensmesterskab. Det laa saa fjernt fra mine Tanker. Det lyder maaske mærkeligt, men det var, ligesom om jeg manglede et Menneske, jeg kunde tale med om det hele. Jeg var ikke uoplagt, — tværtimod, jeg var rigtig parat til at gaa paa, men der *var* noget galt, hvad det saa end var.

Jeg var ikke Spor nervøs, da vi stod paa Startbroen. Jeg stolede paa mig selv og tænkte kun paa, at nu skulde Danmark have sin første Guldmedaille i Svømning, — men det gaar jo ikke altid, som Præsten prædiker. Der var stuvende fuldt paa Svømmestadion. Danskerne sad samlet i hele Loger og viftede med Flag og sad med Raabere for Munden.

4×200 m fri Svømning for Herrer var første Løb, og her dominerede Japanerne, idet de satte Verdensrekorden 12 Sek. ned, — de havde en Gennemsnitstid paa 2:14.

Næste Løb var 200 Meteren. Der blev fløjtet til Start, vore Navne blev raabt op, og de fleste af os sprang ned og tog en Dukkert. Der gaar altid en utrolig lang Tid mellem hvert Løb, men endelig blev

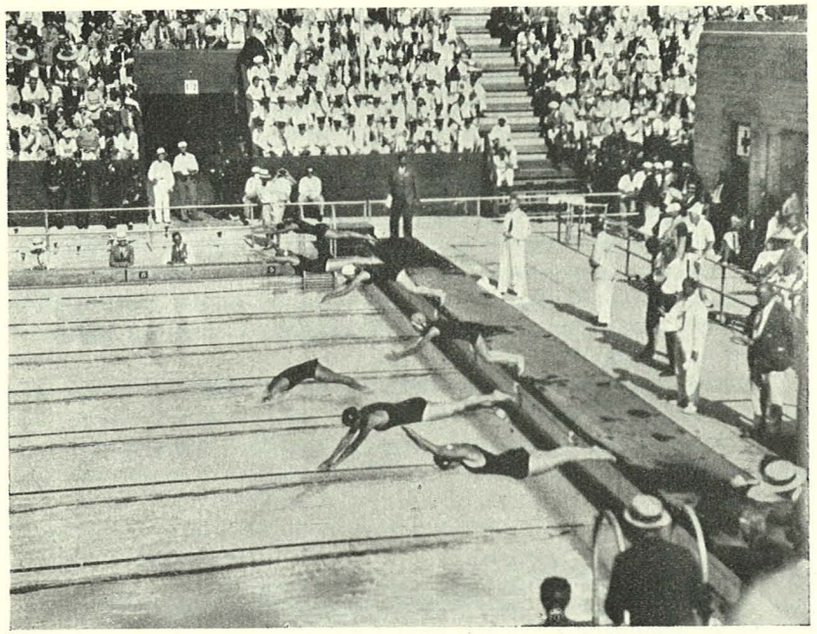

Starten til Finalen i 200 m Brystsvømning. Nærmest ses en Amerikanerinde, der blev Nr. 7. Derefter følger Else Jacobsen (Nr. 3), Japanerinden Maehata (Nr. 2), Hinton, England (Nr. 4), Hofman, U. S. A., der blev Nr. 5, Claire Dennis, Australien, der som bekendt vandt Konkurrencen. Og længst til højre en Svømmerske fra Brasilien, der blev Nr. næstsidst.

de da færdige, og vi stod alle 6 parat til en drabelig Kamp om Førstepladsen. Desværre fik jeg 2den Bane og langt væk fra Claire Dennis. Japanerinden laa paa min højre Side.

Saa knaldede Revolveren, og saa begyndte Kampen. Jeg lagde mig min Vane tro, i Spidsen og gik paa i haardt Tempo, men det gjorde de andre ogsaa, de første 100 m blev svømmet paa 1:28. Jeg førte stadigvæk med en Meter, og endnu ved 150 m var jeg foran, men saa kiksede jeg min sidste Vending, og det lille Forspring, jeg havde, gik fløjten.

Saa begyndte Slutspurten. Den gik i et rasende Tempo. Og saa skete der hverken værre eller bedre, end at den forbistrede Hætte gled ned over mit venstre Øje. Saa var jeg færdig med at se, hvad der foregik — jeg masede bare paa, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde. Midt i Bassinet laa vi paa Linie, fortalte man mig bagefter. Selv anede jeg ikke, hvordan vi laa. Det olympiske Stadion var en kogende Heksekedel. Folk hylede og skreg, som var de gale. Jeg hørte, de taktfast raabte: „Else, Else...", og nu mærkede jeg, at den var gal. Da vi manglede 10 m laa vi alle tre paa Linie, — jeg

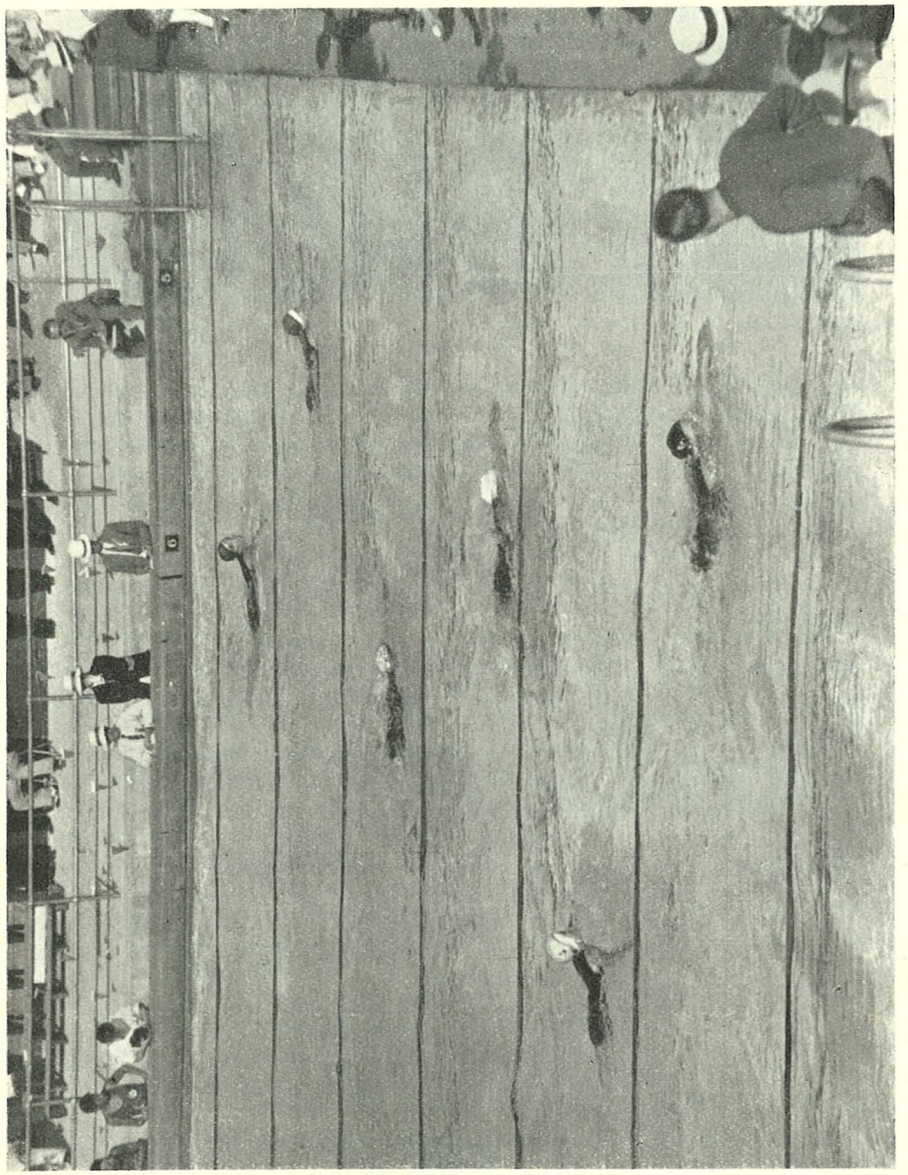

Kort før den anden Vending i den fantastisk spændende 200 Meters Brystsvømning for Damer. Nærmest — d. v. s. paa 2. Bane — Else Jacobsen, der paa dette Tidspunkt førte. Paa 4. Bane Maehata og paa 6. Bane Claire Dennis.

Efter Nederlaget paa 200 m: Lilli Andersen, Jean Knudsen, Fru Hersholt, Else Jacobsen, Fru Munck, Fru Klint, Fru Adelina Hansen og Grethe Olsen.

svømmede som i Blinde, lige saa stærkt, jeg kunde. Saa knaldede jeg begge Hænder i Maalet, og tænk — — — 6/10 af et Sekund før, havde Dennis slaaet sine Hænder i. Japanerinden og jeg var omtrent samtidig inde. Der var ingen af os, der vidste, hvem der var Nr. 1. Vi stirrede spørgende paa Dommeren, og jeg saa op til Lilli, der sad i Logen. Hun viste mig tre Fingre, — — — altsaa kun Nr. 3! — — Jeg var ved at synke ned paa Bunden. Det er den skrappeste 200 m, jeg har svømmet i mit Liv, og saa kun Nr. 3 Farvel, der røg den Guldmedaille!

Jeg var meget ked af, at jeg nu ogsaa havde skuffet de Forventninger, der var stillet til mig. Det ærgrede mig, at Forskellen kun var saa ringe, — hvorfor kunde det ikke lige saa godt have været mig, der havde vundet?

Hvordan jeg kom op af Vandet, fik gratuleret Dennis, og kom hen til Omklædningsrummet, aner jeg ikke. Jeg hverken hørte eller saa noget. Jeg spænede lige ned i Rummet, — — der brast altsaa det sidste Haab om Guldmedaille! Dagen, ja hele Turen var ødelagt, mit Humør var helt nede paa Nul. Naa, jeg er nu glad over, at Verdensrekorden stadig staar. Den kunde de ikke pille ved i Dag.

Bergwall syntes, at min Tredieplads er fuldt paa Højde med Dennis' Førsteplads, men de siger saa meget bagefter, og det er jo ogsaa pænt af dem, at de vil trøste mig.

Jeg kan endnu ikke fatte, at jeg er færdig for denne Gang, og at det kun blev en Tredieplads, — jeg vilde have forsvoret, at nogen af de andre kunde gaa paa 3:06, ja blot paa 3:07. Men det kunde de altsaa — og nu er det sket med mig. Blot Fader og Moder nu ikke bliver alt for skuffede.

Lige inden jeg faldt til Ro, fik jeg Telegram fra „D. K. G.", hvori der stod: „Tak, fordi du gjorde, hvad du kunde."

Jeg var meget rørt over de smukke Ord, og helt beroliget faldt

jeg i Søvn og drømte om Guldmedaille ved Olympiaden i Japan 1940, — — det lader jo til, at jeg skal gaa en Plads frem, for hver Olympiade, jeg deltager i. Naa, nu er Spændingen udløst, — og jeg vil sove fra det hele — — — .

ONSDAG D. 10. AUGUST:

I Dag stod jeg op Kl. 7 og tog med Fru „Nudsen" til „Breakfast-Clubben", hvor vi var inviteret til Kl. 8. Nu kan jeg begynde at feste, — jeg tror, jeg bliver herovre i Californiens solfyldte Land.

En Breakfast-Club er et Sted, hvor alle Clubbens Medlemmer samles tidligt om Morgenen til Frokost. Alle Los Angeles' „Stars" bliver inviteret og højtideligt præsenteret. I denne Tid er det de udenlandske Sportsfolk, der maa staa for Skud, — uh, det er min Rædsel, saadan noget med Præsentation.

Kl. 7½ begyndte et Jazzband at skræppe op. Der blev holdt 117 kedelige Taler, og imedens blev der serveret Æg og Bacon, Kaffe, Orangeade og til Slut Pandekager. Det Hele foregaar i fri Luft, og det er meget morsomt for en Gang Skyld, men rende til saadan en Forestilling hveranden Dag, — Vorherre bevares! Jeg maa nu tilstaa, at jeg heller ikke var i Humør til Selskabelighed paa Morgenkvisten, — Humøret har været sløjt siden i Gaar Eftermiddags —, men det gaar vel over. Det lader til, at de Idrætsmænd, der inden de rejste hjemmefra, blev tippet som Vindere, ikke engang opnaar Placering.

Den berømte ægyptiske Udspringer *Simaika,* som i 1928 i Amsterdam blev snydt for Sejren, blev f. Eks. i Dag slaaet ud. U. S. A. beslaglagde baade 1., 2. og 3. Pladsen. Jeg begriber det ikke. Jeg syntes, han sprang saa fænomenalt, — men saadan er der saa meget!

Eskild Lundahl fra Sverige blev slaaet ud i indledende Heat, *Taris,* Frankrig, blev Nr. 2 paa 400 m, han svømmede omtrent dødt Løb med *Buster Crabbe,* U. S. A.

Efter Vandpolokampen mellem Brasilien og Tyskland, blev d'Herrer Vandpolospillere uenige om Resultatet. Det kom til Haandgemæng, de flaaede Tøjet af hinanden, og der maatte Politi til for at faa Ro over Gemytterne. Det brasilianske Hold blev udvist af Stadion, „det var en større Historie".

Her har i Aften været dansk Aften paa Chapman-Park. Hver Nation har sin Aften, og nu var det altsaa blevet vores Tur. Dansk-Amerikanerne stod for Arrangementet, der var morsomt og kvikt. Til Slut blev Filmen fra Slutheatet i 200 m Brystsvømning forevist, — det er første Gang, jeg har set mig selv i Konkurrence. Det var Lydfilm, saa man kunde høre Folk raabe og skrige. Det var spændende at se, hvor lidt Forskel der i Grunden var, — jeg var lige ved at begynde at heppe mig selv!

Lilli Andersen fotograferet under Træningen paa det olympiske Stadion.

TORSDAG D. 11. AUGUST:

I Dag skal Lilli vise, hvad hun duer til, hun skal svømme indl. Heat i 400 m fri Svømning. Den bliver skrap, og hun er da ogsaa meget nervøs og har næsten ingen Morgenmad spist.

Vi kørte herfra Kl. 8½, saaledes at vi var paa Stadion i god Tid. Jeg fik endda Tid til selv at tage en Træningstur, — jeg vilde give meget for at komme i Konkurrence med Dennis og Maehata en Gang endnu. Maaske det vilde gaa bedre, — hvem ved.

400 Meteren løb først af Stabelen. Cooper og *Godard,* Frankrig, startede som Favoritter, de svømmede paa meget hæderlige Tider. 2. Heat: Madison og Braun, — den førstnævnte sejrede naturligvis stort, men paa daarlig Tid.

I tredie Heat blev der sat olympisk Rekord af en Japanerinde, og i 4. Heat startede saa Lilli mod en Afrikanerinde og en Japanerinde. Lilli svømmede ikke klogt, hun masede for meget paa de første 100 m. — 1:17 — det kunde hun ikke holde til. Afrikanerinden gled fint frem paa 1. Pladsen, medens Lilli og Japanerinden sloges drabeligt om Andenpladsen. Hun var meget medtaget, den Lille, da jeg var henne og tale med hende efter Løbet.

Det næste Løb var 1500 m for Herrer, hvor saadanne Berømtheder som Tarris og Crabbe fik Klø af de enestaaende Japanere.

Lilli tog saa hjem for at hvile, medens jeg blev paa Stadion for at se Eftermiddagens Konkurrencer.

Der har været indledende Kampe i Brystsvømning for Herrer,

hvor Svenskeren *Heyner* og Finnen *Reingold* blev slaaet ud, — det er fortvivlet at tænke paa. Franskmanden, der har Verdensrekorden, blev ligeledes slaaet ud.

Finalen i Rygsvømning for Damer vandtes af U. S. A., Australien Nr. 2, England Nr. 3. *Harding,* som vi har set i København, blev ikke placeret.

Kl. 5½ blev jeg hentet af Knudsen, men først maatte jeg grifle i 50 Autografbøger og fotograferes en halv Snes Gange, — de er helt fjollede. Jeg har lige talt med Markersen om det Hele. Han er nedtrykt over de Guldmedailler, vi *ikke* fik, og han sagde: „Enten bliver vi i Staterne, Marie, eller ogsaa tager vi Undervandsbaad hjem, og kommer bagom Byen."

Jeg gav ham Ret i, at det nok var det bedste, selv om vi naturligvis kunde købe Medailler med hjem. Det ser altid godt ud at have noget med, — — ja, ja!

Vi var allerede til Køjs Kl. 8.

FREDAG D. 12. AUGUST:

I Dag til Morgen gik Turen igen til Svømmestadion, hvor Lilli skal kæmpe igen, — der er dog vist ikke meget Haab.

Fru „Nudsen" kørte i Forvejen med Lilli, medens jeg kom lidt senere med Hr. „Nudsen". Vi var nemlig inde at bese hans Mejerier. Han har 5 store Mejerier i Los Angeles, hvor han ialt har 200 danske Arbejdere. Derefter gik Turen gennem Kineserkvarteret, der var skummelt og uhyggeligt.

Da vi kom paa Svømmestadion, var Springkonkurrencen for Damer begyndt. Ingrid blev Nr. 5 af 8 Deltagere. Jeg synes, hun sprang udmærket, eftersom hun har været syg og ikke kunnet træne. Amerika blev Nr. 1, 2 og 3, men de er ogsaa hele Luftakrobater, de Amerikanerinder.

Næste Løb var 400 m fri Svømning. Lilli startede mod Cooper, Kight og en fra Afrika, — det var et morderlig skrapt Heat. Jeg skal love for, hun var kommet i „Menneskehænder". Hun blev Nr. 4 paa temmelig daarlig Tid. — nu er *hun* ogsaa ude af Sagaen!

Hollænderne udeblev fra Løbet. De er vist blevet fornærmet, men de er jo ogsaa meget, meget følsomme!

Efter Stævnet tog vi hjem og spiste Lunch, og i Aften har vi været hos Hersholt til en lille Afskedssouper.

Næsten alle Danskere var samlet. Vi morede os og dansede til Klokken, — ja, jeg husker ikke nøje, hvad den var, men den har i alt Fald været mellem 12 og 7 Morgen.

„Holdets Greta Garbo" *Peter Jørgensen* med det henrivende blonde Haar, har i Aften bokset og blev Nr. 3. Han havde vist ventet bedre Placering, thi han gik og talte noget om, at hvis han bare havde flyttet Hovedet, var han mindst blevet Nr. 1.

Markersen ser lidt anderledes paa Situationen. Han har en sjælden Evne til at skære Folk ned, og han sagde til „Per-Jørn“: Der er ikke et Menneske, der tvivler paa din Førsteplads, hvis bare de 2, du boksede med, ikke havde været meget bedre end du.“ Efter denne Udtalelse snakkede „Per-Jørn“ ikke mere om bedre Placering.

Nu har vi kun Fægterne tilbage, og der er vist ikke meget Haab. Vi kan snart tænke paa at komme hjem, — og sige Tak for Turen!

LØRDAG D. 13. AUGUST:

I Morges, da vi vaagnede, hørte vi nogle underlige Lyde ude fra Haven. Vi sprang hen til Vinduet og saa 3 opsadlede Heste lige nedenfor, — det var ensbetydende med, at vi skulde paa Morgenridetur i Bjergene. Det kan nok være, der kom Fart i Sagerne. Vi fik hurtigt lidt Klude paa, daarlig Tid til Morgenmad, vi fløj lige gennem Køkkenet og ud til Hestene, der stod og ventede. Knudsen stod i Ridetøj og Cowboydragt — han saa helt raffineret ud — og sagde: „God Morgen, Piger, har I allerede spist Morgenmad?“ Vi forklarede, at vi ikke kunde naa det, men der hjalp ingen kære Mor, han bad os om at vende Fronten ind mod Køkkenet og spise alt det, vi kunde.

Da vi saa var færdige, kravlede vi op paa Hestene og red rundt i Bjergene i Timevis. Det var første Gang, jeg saadan rigtig var oppe at ride, og jeg skal love for, det var en skrap Begyndelse. Det gik op ad stejle Skrænter og ned paa den anden Side, og da vi nærmede os Stalden, raabte „Nudsen“, at vi skulde holde godt igen, for Hestene var helt vilde af Glæde, naar de saa Staldene. Der var en meget stejl Skrænt lige ved Stalden, den skulde vi ned ad, — altsaa helst samtidig med Hestene. Jeg strammede ogsaa Tøjlerne saa meget, jeg kunde, men til ingen Nytte. Hesten fløj afsted over Stok og Sten, jeg hoppede flere Alen op i Sadlen og ventede hvert Øjeblik at blive kastet op i Luften.

„Nudsen“ holdt lige nede ved Bakken og var ved at dø af Grin. Da jeg saa nærmere efter, stod han med Filmsapparat, — og han havde filmet hele Forestillingen. Hestene kom saa i Stald og blev fodret, og vi kørte hjem igen. I Eftermiddag har vi været paa Svømmestadion, hvor der var stuvende fuldt Hus. Helen Madison vandt 400 m fri, men var ved at blive slaaet af Kight, der kun var $^1/_{10}$ Sek. efter.

1500 m for Herrer gik til Japan, — Taris maatte nøjes med Sidstepladsen. Han har været lidt uheldig herovre, — — men det er han jo ikke ene om!

200 m Brystsvømning for Herrer gik naturligvis ogsaa til Japan, og til Slut spilledes en Vandpolokamp mellem Ungarn og Japan, hvor Ungarn mærkværdigvis slog de skrappe Japanere, der ellers har taget godt for sig af Retterne!

Dermed var al Svømning ved Olympiaden 1932 sluttet.

I Aften har vi været til stort Juniorbal paa Los Angeles' største og fineste Hotel. Salen, vi dansede i, laa flere Meter under Jorden og var isafkølet. Alle Athleterne, — saaledes siger de paa Amerikansk, — var samlet og deltog i Festen. Der var ialt 2000 Par paa Gulvet, naar vi dansede, eller jeg vil nærmere kalde det: trippede, for der var ikke Plads til mange forskellige Variationer. Det er nu ikke morsomt, naar der er saadan en Trængsel.

Kl. 1 gik vi hjem. Vi skal sove paa Champman-Park i Nat, hvis vi ellers kan finde Sengen for Kufferter og Kluns. Vort Værelse ligner en Slagmark, vi er jo ved at pakke vort „Habengut“ sammen. Kufferterne er pludselig blevet for smaa, Resten maa vi have i en Pose.

Klokken er nu en 4—5 Stykker, saa det er vel bedre at sove en Smule.

SØNDAG D. 14. AUGUST:

„Sla“ bad i Aftes Stuepigen om at kime paa Telefonen Kl. 7 præcis. Hun havde vist ikke tænkt sig, at vi kom saa sent i Seng.

Altsaa kimede den forbistrede Telefon os lige ind i Ørene Kl. 7. Lilli laa som en bevidstløs og ventede bare paa, at jeg skulde tage den, og jeg ventede paa hende.

Da den havde kimet ca. 10 Minutter uafbrudt, blev jeg saa irriteret, at jeg rejste mig og slog Telefonen hen ad Gulvet, hvorpaa jeg vendte mig om paa den anden Side og sov videre, indtil „Sla“ kom og trak Tæppet af os.

Kl. 11 blev vi hentet af Hr. „Nudsen“. Vi skulde ud og nyde den sidste Dag i Paradiset.

Eftermiddagen er gaaet vældig hurtig. Vi har haft travlt med at hænge kulørte Lamper op og dække lange Borde nede i Haven, — hele Holdet skal nemlig i Aften herud til Afskedsmiddag.

Middagen staar paa rigtig dansk Bøf og Æblekage. Det er et herligt Syn at se Fru „Nudsen“ selv med stort, hvidt Forklæde paa gaa rundt og ordne alting. Lilli og jeg pyntede Bordet med Stedmoderblomster.

Kl. 5½ indfandt Gæsterne sig. Vi var ialt 35, der var skrupsultne, og vi gik løs paa Bøfferne med fuld Musik, — det var meget fornøjeligt!

Der blev holdt en Række Taler, specielt til Hr. og Fru „Nudsen“, som *jeg* i alt Fald er kommet til at synes vældig godt om, — de Mennesker kan ikke faa Taler, Hurraer og Tak nok for alt, hvad de har været for os.

Efter Middagen dansede vi i Lysthuset til Harmonikamusik. De kunde desværre kun spille gammeldags Musik, saa den stod paa Folkedanse hele Natten.

Jeg dansede Mazurka med „Nolle" og prøvede paa at dreje ham rundt, men Forsøget mislykkedes. Han er blevet lidt for fyldig paa Turen, jeg kan ikke naa om ham, — og mine Arme er da ellers ikke saa korte!

Der var Vin og Sager, og Carl F. og Markersen blev hurtigt „gemytlige". De sad paa en Bænk med hinanden om Livet og sang: „Titte til hinanden". Vi morede os godt over dem.

Efter Dansen blev alle de Films, som „Nudsen" har taget, vist Der var fra Ankomsten til Los A., Indmarchen paa Stadion, Svømmetræningen i Golf-Klubben, og til sidst de Films, han har taget af os, medens vi har boet her, — det var virkelig morsomt at se.

Saa spillede Dr. *Brix,* og vi sang en hel Del danske Sange og ogsaa den olympiske Sang, som han selv har komponeret til os.

Kl. 1 brød vi op. Vore flinke Værter fik et rigtigt olympisk Hurra, og i en Bus blev vi kørt tilbage til Byen.

Jeg tør nok antyde, at det var en livlig Hjemtur. Vi sang og skraalede. Carl F. og „Marker" skiftedes til at holde Tale, — og saadan var der saa meget!

Efterhaanden som vi nærmede os Byen, blev Tonen stemt lidt ned, Søvnen og Trætheden begyndte at melde sig, saa vi var lidt spage, da vi endelig naaede frem. Vi var meget hæse, og Chaufføren var døv paa det ene Øre, — han hævdede, at der havde været lidt uroligt i Vognen.

Det er ikke opmuntrende at tænke paa, at al Bagage skal staa pakket i Morgen Kl. 7. Det maa vi altsaa bruge Natten til, — saa kan vi sove, naar vi kommer hjem.

Afskedens Time slaar snart — — — — desværre.

Vi har nu pakket i 4 Timer, og Kl. er 6. — God Morgen —.

MANDAG D. 15. AUGUST:

Ja, megen Søvn blev det ikke, eftersom vi rodede og pakkede til Kl. 6, og Kl. nu er 8. Bagagen er lige hentet. Naar man ser Kufferterne i Profil, ligner de Rullepølser, saa haardt er de stoppede, — bare de holder til Turen hjem.

Vi tog Afsked fra Chapman-Park Hotel, og Kl. 11 blev vi hentet og kørt til en Park, hvor flere Hundrede Danskere venter for at faa det sidste Glimt af os. Vi blev fotograferet og skrev i Autografbøger, saa jeg næsten havde Krampe i Armen. Man svarede paa mindst 200 Spørgemaal, om vi „lider" Californien, og om vi glæder os til Hjemturen. Jeg svarede Ja og Amen til dem alle.

Nu gaar Turen til en dansk Koloni, der hedder „Solvangen". Flere af vore Venner følger med, bl. a. Hr. og Fru „Nudsen".

Det var en herlig Biltur: Den gik langs Stillehavets Kyst, gennem vilde Bjergegne, nordpaa til en lille By Santa Barbara, hvor der var 2 Timers Ophold. Her drak vi Kaffe og hilste paa en Masse

Danske, der var mødt op. Holdet blev præsenteret, hver for sig, — og hvad vi havde bedrevet i Los Angeles blev ogsaa fortalt (hm)! — — Dyrskuet var atter i Gang. Dette foregik paa et Hotel højt oppe i Bjergene, og vi havde derfra Lejlighed til at bese den smukke og meget maleriske By. Den er holdt fuldkommen i spansk Stil, og der er flere gamle Klostre.

Tiden var knap. Vi skal naa meget inden Aften, saa vi tog temmelig hurtigt Afsked med vore nye Venner.

Saa afsted til den lille danske Koloni „Solvangen". Her blev vi igen modtaget af begejstrede Mennesker. Det er næsten udelukkende Danskere, der bor her. Hele Byen var paa Benene, da vores store Karavane af Biler ankom. Gamle og Unge stod opstillet paa Vejen og nikkede smilende til os. Det første, jeg lagde Mærke til, var en rigtig dansk Landsbykirke, Bøndergaarde, Køer, Høns og Ænder, — akkurat som hjemme paa Landet.

Vi skulde bo paa en Højskole, der tjente som Byens Skole, Ungdomsforening og Menighedshus. Vi boede to paa hvert Værelse, hvor der var rigtige gamle Jernsenge — en noget pludselig Overgang fra Chapman-Park's Dunsenge, — men sjovt var det nu alligevel!

Først spiste vi en rigtig dansk Middag, — Svend Olsen spiste for sin Part saadan noget som 3/4 Lam.

Derefter var der Kaffebord, Aftenunderholdning og alt til Faget henhørende, — navnlig Taler!!

Da Talerne endelig var forbi, fortsattes Aftenen med Bondebal. Det var „Forkertom", „Den toppede Høne" og meget andet. Man dansede omtrent med 4 Herrer ad Gangen. De Danske herovre er helt skøre med os, de flaar os næsten, — — et Par Dage til som denne her, og man er smaatosset!

Midt under Dansen og Festen slog Kl. 1. Al Musik holdt op, og Forsamlingen begyndte minsandten at synge „Dejlig er Jorden".

Vi vidste ikke rigtig, om vi skulde le eller synge med, — saadan slutter altsaa et Bal i Californien! Mon man ikke kunde faa det indført hjemme, — — jeg skal gøre, hvad jeg kan for at bringe den Sag i Orden!

Turen gaar nu til Jernsengen, hvor vi skal sove i hele 6 Timer, — og mindre kan ikke gøre det, for vi gaar en skrap Dag i Møde.

Her er lidt haardt, — — — —God — Nat. —

TIRSDAG D. 16. AUGUST:

Tidligt paa Benene i Dag, — der foreligger et stort Program.

Vi startede herfra ved 9-Tiden, og Turen gik ud til et gammelt Kloster, det ældste i Californien. Det er bygget af Indianerne, fortalte en gammel Munk os, men vi havde ingen Tid til længere Forklaring. Videre gik det i susende Fart til en stor amerikansk Mil-

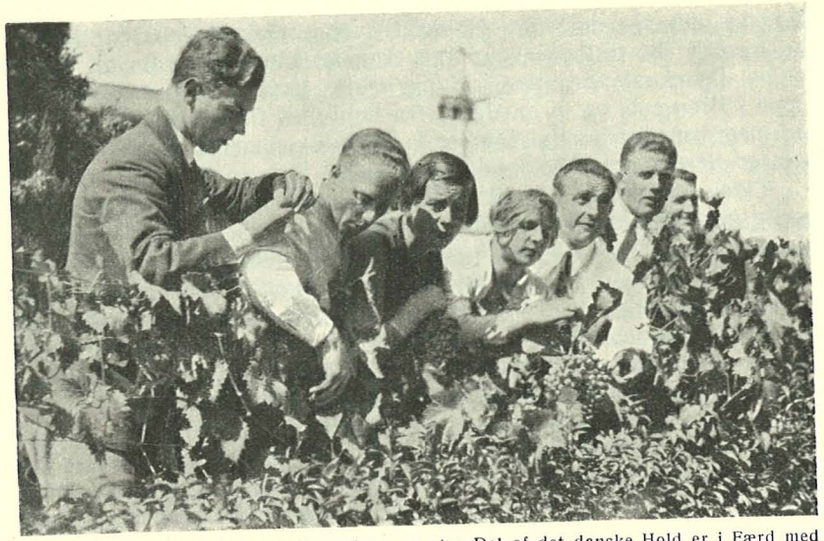

Et Billede fra Cowboy-Byen Builton, hvor en stor Del af det danske Hold er i Færd med at „sikre sig" nogle Vindruer, der var saa elskværdige at hænge ud over Vejen. Fra venstre: Axel Bloch, Chr. Markersen, Else Jacobsen, Lilli Andersen, Hartington Andersen og Børge Jensen.

lionærranch paa flere Hundrede Tønder Land. Det er den første Ranch, vi har set herovre.

I en stor Fold stod ca. 50 vilde Heste, der var fanget paa Prærien — de saa ikke blide ud. Vi hilste paa en gammel Cowboy. Han var 70 Aar, men sad i Sadlen saa rank som et Lys. Han demonstrerede nogle Øvelser med sin Lasso, det var vældig sjovt. Pludselig kastede han den over Hovedet paa mig , — tænk, naar jeg engang kommer hjem, kan jeg prale af, at jeg er indfanget med Lasso.

Selvfølgelig *jagede* vi videre, ud til Cowboy-Byen, der hedder Builton.

Vi spiste Lunch hos en Dansker, der havde en Restaurant her. Han forsynede os med Pærer, Ferskner, Figner og Vindruer, som vi dog selv maatte plukke i hans Have.

Under Lunchen lovede „Sulen" os, at vi maatte komme i Vandet, hvis vi satte Dampen lidt op. Denne Meddelelse blev modtaget med Begejstring, og vi proppede i Hovedet, saa vi var ved at blive kvalt.

Da vi skulde starte, var der noget i Vejen med en af Bilerne. Det blev dog repareret, og efter megen Møje kom vi ud til Vandet. Og saa var Klokken alligevel blevet saa mange, at Vandturen blev aflyst, — uh, hvor var det ærgerligt, naar man rigtig havde gaaet og glædet sig til et Bad, — men saadan er der saa meget!

Vi kom saa til Stationen og tog hjertelig Afsked med vor nye Plejefar og Plejemor, nemlig Hr. og Fru „Nudsen", og med alle de

andre søde Mennesker. Det var en meget rørende Afsked, Taarerne trillede ned ad Kinderne paa os, men dog mest paa Fru Nudsen, — hun vilde saa gerne have beholdt os derovre — sagde hun da!

Hurraraabene gjaldede, og vi vinkede til Menneskemængden paa Perronen, lige til de kun var smaa Prikker.

Videre gaar det mod San Francisco, — det er en varm Tur. Der har været Ophold i 10 Min. i St. Louis, og ogsaa her var der mødt Landsmænd op. Hver af os fik en rød og hvid Nellike i Knaphullet, og vi sang nogle Sange, som de var meget begejstret for.

Kl. 8 ankom vi til San Francisco, og jeg vil ikke mere skrive, at der var mange Mennesker ved Modtagelsen, det er en Selvfølge, at „Cirkus" med Præmiedyrene skal beskues, — man er efterhaanden blevet saa træt af Modtagelse og Virak, at det er blevet en hel Pine.

I en stor Bus blev vi kørt til Hotel „Whitecomp", hvor vi fik vore Værelser anvist.

Der var præcis en ½ Time til Omklædning, for Kl. 8 begyndte Forestillingen med Fremvisning af Holdet for et meget mærkeligt Publikum. Det var udelukkende Danskere, men jeg maa sige, at jeg vist aldrig har truffet deres Mage. De var et Nummer for fjollede, — rent ud sagt!

De hylede og skreg og peb i Fingrene, hver Gang en af os blev præsenteret, — men det var nu ikke det allerværste.

Bag efter var der Bal, og de Mennesker, der deltog, var helt vilde af Begejstring, ja, det grænsede næsten til det forrykte.

10 Minutter efter at Ballet var begyndt, var de 20 første Danse lovet bort, — jeg har altid danset meget paa Baller, men dette her, at Herrerne formelig stod i Lag og sloges om at komme til at danse, det har jeg nu aldrig været med til før.

Saa dansede man noget, der hedder „Tagdans", d. v. s., at man danser ikke Dansen ud med den Herre, der begyndte, nej, — alle der har Lyst, og kan se deres Snit dertil, slaar et Slag paa Herrens Skulder, og han skal øjeblikkelig give Damen fra sig, saaledes at man danser med mindst 20 forskellige Herrer i hver Dans, — den Metode kunde jeg nu ikke rigtig goutere!

Jeg skal love for, at det var anstrengende, Herrerne dansede lige saa meget paa Damens Tær som paa Gulvet, og saa spørger alle som een, om det samme Sludder, saasom: „Lider De Californien", og „Har De haft en god Tid herovre", „Længes De hjem" o. s. v., det er uendelig kedeligt at høre paa ustandseligt. Uh, jeg var saa gal. Jeg skummede ligefrem indvendig. Som bekendt er San Francisco en meget „vaad" By, saa da de havde faaet lidt at drikke, blev det helt galt, — de flaaede og trak i os, saa det var en Gru.

Da Kl. var 2, syntes jeg, Stemningen blev lidt vel broget, — jeg stod midt i en Flok, der skændtes om, hvem der skulde have den næste Dans, de var ved at slaa hverandre ned, og alt imens forsvandt

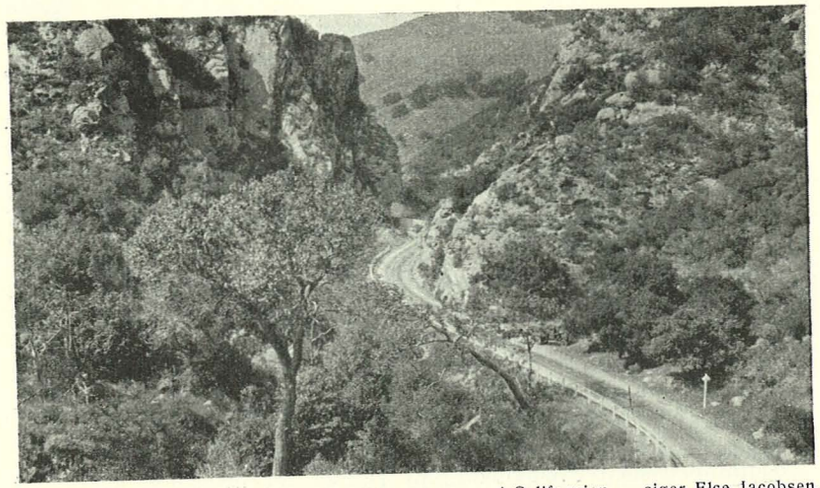

Saa kønne var Vejene Kilometer efter Kilometer ovre i Californien — siger Else Jacobsen.

jeg sammen med Ingrid, der var lige saa trykket ved Situationen, ned paa vore Værelser. Nej, hvor vi aandede lettet op, da Døren havde lukket sig, og du milde Gud, hvor var vi trætte og udasede, — og i Morgen skal vi op Kl. 7. En Dag til som denne, og Holdet kommer hjem som „Grævlingehunde".

„Det var en større Historie," — — — — God Nat. —

ONSDAG D. 17. AUGUST:

Telefonen har kimet 5 Gange, — Pokkers ogsaa, at Klokken allerede er 7 — jeg sov lige saa godt. Men der er vel ikke andet for: Man maa ud af „Fjerene".

Lilli er ikke til at faa Liv i, hun ligger som en halvdød.

I Dag skal vi ud paa en længere Køretur. Afgang fra Hotellet Kl. 7.

Vi blev placeret i forskellige Vogne, Lilli, Markersen og jeg sad i en lille, rød Sportsvogn, — d. v. s. vi sad bag i „Høkassen".

Først gik Turen gennem Byen, forbi en stor militær Kaserne, og saa videre til Oakland, der ligger ca. 200 miles fra Byen her. Det var en herlig, frisk Tur gennem Bjergene, hvor Taagen endnu ikke var lettet.

Vi var inde i et stort Akvarium, og i et Friluftssvømmebassin, der havde den enorme Længde af 300 m, det ligger meget smukt i en Dal med høje Bjerge omkring.

Derfra gik Turen videre over Verdens længste Bro, der er 10 miles lang. Det gik med 100 km Fart over Broen, der fører fra San Francisco til Oakland.

Her blev vi igen modtaget af Danskere og spiste Lunch med dem paa et herligt Hotel. Forfra med Præsentation af Holdet og lange, lange Taler.

Her er meget varmt, — 45° i Skyggen!

Jo mere man ser og oplever, desto mere træt og halvsur bliver man.

Vi fik lige Tid til at sluge Maden, saa gik det videre til Skolen i Oakland. — Det er et skrapt Tempo, vi farer rundt i. Alle nye Indtryk jager lige forbi, — jeg skal først rigtig til at tænke dem igennem, naar jeg kommer hjem.

Vi ankom til den store Skole, hvor Børnene fra hele Byen var samlet. Der var arrangeret en større Scene, — jeg skulde overrække Skolens Forstanderinde et Dannebrogsflag, og Aage skulde plante et lille Bøgetræ i Mindeparken, hvor det hele skulde foregaa.

Der var mindst 800 Børn samlet, og et Musikkorps, der spillede „Der er et yndigt Land", idet vi marcherede ind med Dannebrog i Spidsen. Der blev holdt Tale af Byens Borgmester, og jeg gik derefter hen til Forstanderinden — en meget stram Dame for Resten — og afleverede Flaget med samt min amerikanske Remse, — det gik meget godt, jeg gik kun i Staa een Gang! Saa plantede Aage Bøgetræet, idet han afleverede *sin* Remse. Folk raabte Hurra, og Forestillingen var forbi. Men pludselig begyndte et Angreb fra Børnene, der vilde have Autografer, — det var fra de største til de mindste. Jeg griflede mit Navn ca. 200 Gange, henholdsvis paa Trommer, Bogbind, Huer, smaa Sedler og Lommeklude, — men heldigvis kom „Sulen" som „frelsende Engel" og trak mig bort fra Mængden.

Saa gik det hjemad. Kl. 6 var vi paa Hotellet, hvor vi klædte om til Banketten, der skulde være Kl. 7. Paaklædningen var „Olympisk Dragt". Der var ialt 400 Mennesker til Middagen. Holdet blev placeret midt i Salen ved 2 runde Borde, Projektører belyste os, og der blev holdt mange Taler.

Vi fik overrakt en stor Pokal til Minde om Besøget i San Francisco, — det var en smuk Tanke, og „Sulen" takkede ogsaa mange Gange paa Holdets Vegne.

Saa begyndte Ballet, det var ligesom i Gaar, om muligt værre! Det er utroligt, hvad Folk kan spørge om. Der var en Dame, som var ved at æde mig, fordi jeg ikke kendte en Dame ved Navn Petra Pedersen fra Nyborg. Hun „syntes da ikke", der var saa langt fra København til Nyborg.

Hersholt kom hertil i Løbet af Aftenen i Flyvemaskine. Han kunde næsten ikke være i Fred for Damerne, de vilde alle være ved Siden af ham og komplimenterede ham, men han lo bare ad dem.

Jeg hilste paa Konsulen her fra Byen. Han var vældig flink og indrømmede, at dette Bal var lidt ondartet.

Pludselig begyndte et Slagsmaal, — jeg trak mig tilbage til mit Værelse, — jeg skulde ikke nyde mere!

Kl. er nu 3½, og vi skal tidlig op i Morgen og pakke. — God Nat!

TORSDAG D. 18. AUGUST:

Uh, hvor er det irriterende! — Den Telefon har nu kimet 4 Gange, og da jeg endelig blev vaagen nok til at tage den, var det saamænd kun „Nolle". Hvad han egentlig vilde mig, aner jeg ikke, — jeg knaldede arrigt Røret paa! Naa, det er nu ellers Tid at staa op, og Forestillingen med at pakke begynder paany.

Vi var sent paa Færde, saa det var bare om at rappe sig, og det kniber svært med Pladsen i Kufferten.

Vi naaede lige at drikke The, medens Bagagen blev baaret ud i den ventende Bus, og Kl. 9 præcis kørte vi fra Hotellet til „Western Pacific" Banegaard, hvor alle vore danske Venner var mødt for at sige det sidste Farvel.

Der var en hel lille „Tudescene", inden vi kom afsted. Store, stærke Mænd som Hersholt og Carl Mortensen kunde næsten ikke holde Taarerne tilbage, — det var en værre Forestilling!

Inden vi dampede af, gav vi hele Mængden vort snart berømte olympiske Hurra, saa det gjaldede i Banegaardshallen.

Vi kom saa om Bord paa Færgen, der færgede os til Oakland, og derfra gik det med Toget østpaa, — bort fra dette vidunderlige Land.

Endelig er vi os selv igen for en Stund, medens Toget suser forbi frugtbare Plantager, smaa Cowboyer og kæmpehøje Bjerge. Vi sidder magelig henslængt og henholdsvis synger, sludrer, læser og sover, — de fleste sover dog, men vi har jo ogsaa en hel Sæson Søvn til gode.

Markersen var den første, der gled ind i Drømmenes Rige, — mærkeligt nok. Han sover, som skulde han aldrig vaagne mere; men selvfølgelig kunde det ikke tillades, at han sov for længe. Svend Olsen og Peter Jørgensen listede hen med et Glas Vand og hældte det lige ned i Ansigtet paa ham, men „Marker" tog det utroligt roligt. Han lukkede langsomt Øjnene op, stirrede medlidende paa de to Gutter og sagde: „Tusind Tak skal I have, hvor kunde I dog vide, at jeg lige var saa varm og utilpas, og trængte til Afkøling," og derpaa vendte han sig og sov videre. Svend var forlængst stukket af, men stakkels „Per-Jørn", der altid er uheldig, sjokkede slukøret ud. Ikke nok med det, Markersen hævnede sig senere grusomt paa ham. „Per-Jørn" sad med et Glas Rødvin for Munden, da Markersen saa sit Snit til at „komme til" at skubbe ham, saa Vinen landede paa hans hvide Skjortebryst, — „det var en større Historie!"

Ved 3-Tiden hørte vi pludselig en staa og dundre paa en Dør, og da vi saa nærmere efter, var det „Nolle", der stod ude paa Toilettet. Han kunde ikke komme ud, for Døren var gaaet i Baglaas. Han havde vel staaet der ca. et Kvarters Tid. Sveden perlede ned ad

Panden paa ham, men vi hylede af Grin. Tænk, hvis han skulde have staaet der Resten af Dagen, saa havde han ingen Mad faaet, — og det var vist det værste, der kunde ske ham!

Vi har spist til Middag i Spisevognen, — ingen Forandring: Tomatsuppe, Salat, Bedekød og Icecream. I 1½ Maaned har vi ikke spist andet. Svend er ogsaa blevet gal over, at man ikke faar „Næring" nok, og vi sætter derfor alle vore Rester paa hans Bord, sikre paa at det nok glider ned.

Nu til Aften, da vi passerede en lille By, saa vi to ældre Mennesker staa ved Banelinien med et stort Dannebrogsflag og vinke til os. Toget var 2 Timer forsinket, men de har formodentlig vidst, at vi skulde passere, og har troligt ventet, — det var meget rørende!

Køjerne var allerede redt op Kl. 8, og vi var ikke længe om at entre dem for at indhente lidt af al den Søvn, vi har til gode.

FREDAG D. 19. AUGUST:

Der er mange af os, der er blevet forkølet i Nat. Det har ogsaa været hundekoldt til en Forandring. Vi stod ikke op før Kl. 9, saa vi lige kunde naa Morgenmaden, inden der blev lukket — Kl. 9¼.

Har det været koldt i Nat, saa er der til Gengæld nu en Temperatur, saa man daarligt kan aande for Varme. Vi sidder alle mere eller mindre halvdøde og matte. Der er ingen, der gider røre sig eller sige noget. En hel Del har snydt fra Lunch. Man har ingen Appetit.

Ved 1-Tiden kørte vi gennem kæmpemæssige Saltsletter, det er en hel Saltørken, og vi nærmer os nu Verdens mest saltholdige Sø: „Salt Lake", hvor Vandet er helt graat af Salt.

½ Time senere standsede vi i Saltsøstaden, Mormonbyen Utah, og straks blev Uret sat 1 Time frem.

Vi blev paa Perronen modtaget af mange Danskere, og Strabadserne begyndte paany. Bare det ikke var saa ulidelig varmt. Her er 95° Fahrenheit, — Fødderne hænger fast i Asfalten. —

Efter at være placeret i forskellige Vogne kørte hele Karavanen med Politiet i Spidsen ind i den spændende By, hvor Mændene maa have lige saa mange Koner, de gider. „Marker" og Svend kunde tænke sig at bo her en lille Tid, siger de, — men den gaar vist ikke.

Sikken et Program, vi skulde igennem, puh ha.

Først gik Turen til Mormonernes Tempel, hvor et af Verdens største Orgler findes, — den mindste Pibe var 1 Tomme, den største 6 Fod. Vi hørte den skønneste Musik, hver lille Tone lød som et helt Kor. Organisten spillede „Solvejgs Sang", „Pilgrimskoret", „Den lille Ole" og til Slut „Kong Christian", — alene for at høre dette Orgel spille var det værd at gøre Ophold i Byen.

Templet er sat sammen af Træ, og der er ikke et Søm i hele Bygningen. Det er dækket af et stort, rundt Tag, der ikke er støttet af

Et „forfriskende" Bad i Michigan-Søen ved Chicago. Fra venstre: Lilli Andersen, Emma Houmann, Else Jacobsen og Grethe Olsen.

en eneste Pille. Et Tempel som dette bliver brugt til mangt og meget, saasom Raadhus, Retssal, Kirke o. m. a.

Vi opholdt os ½ Time dernede, saa gik Turen til Capitol-Raadhuset. Det var knap saa interessant. Naturligvis var Bygningen imponerende stor, men det har man efterhaanden set saa meget af.

Alt gaar i en vanvittig Fart, nye Indtryk farer lige gennem Hovedet og faar ikke Tid til at fæstne sig.

Det næste Sted var Universitet med tilhørende Museum. Vi saa Knogler og Skelet af store Fortidsdyr, som Utahbefolkningen i sin Tid har fundet i Bjergene, — — men Knogler har vi ogsaa nok af derhjemme!

Idet vi gik ud af Museet, sagde Svend henvendt til os: „Det er mærkeligt nok, nu har vi set Universiteter, Rigsdagshuse og Museer, men ingen har endnu vist os et Bryggeri". — — De gæve Gutter sukker efter en rigtig „Gammel Carlsberg".

Saa gik det med fuld Speed mod Bygningskonstruktør *Jensen's* Millionærhjem. Det siges, at han engang har haft 8 Koner, men mon man skal tro paa det, — skønt han har jo Lov til det, han er Mormon.

Han bor i en stor Villa med et Utal af Værelser. Man kunde hverken finde ud eller ind. Det lignede nærmest et fint Hotel.

Vi fik her Kaffe og Wienerbrød. Ialt har der nok været 75 Mennesker, hvoriblandt en Del Mormoner. De havde dog tilsyneladende kun een Kone med hver. —

Da vi havde slugt Kaffen, gik det i strakt Karrière mod Saltsøen, hvor vi skulde bade. Der var 30 miles derned, saa Dampen blev

sat op. Man kunde se Badestedet paa lang Afstand, — med Luftgynger, Vandrutschebane og andre Forlystelser, det lignede et helt Tivoli og hedder „Salt-Lake-City". Vi fik vort Badehus, rev Tøjet af i en Fart, Hurra, — — nu skal vi i „Saltlage". Vandet indeholder 24% Salt, og vi fik streng Ordre til ikke at dyppe Ansigtet for Øjnenes Skyld.

Vandet var helt lunkent, og man skulde 5—600 m ud, før det blev nogenlunde dybt.

Ingrid og jeg var de første, der var ude, ih, hvor var det underligt. Benene laa helt oppe i Overfladen, det var umuligt at svømme, endnu mere umuligt at gaa til Bunds, — — det var vanvittigt morsomt.

En enkelt Gang fik jeg et Stænk i Øjnene, det sved, som om Øjnene blev brændt ud, man bliver helt blindet et lille Øjeblik. Det gør man kun een Gang!

Men Tiden gik, og vi maatte mod Land. Vi vadede, og inden vi kom ind, var Saltet tørret ind i Huden, man kunde ryste flere Pund Salt af sig. Badedragten kunde staa alene, men der var heldigvis Styrtebad, saa man kunde blive afskyllet.

Middagen foregik paa Badehotellet, og vi fik minsandten Kylling. Pludselig som vi sad og spiste, opdagede vi, at Kl. var 8, — og Toget gik 8,30. Det kan nok være, der blev Røre. Alle for op af Stolene uden at spise færdig. Vi blev ligefrem slæbt ud til „Car'en", og man kunde hverken sanse eller samle, da Bilerne med 100 miles i Timen drønede ned mod Stationen.

Da vi endelig ankom, viste det sig — som saa ofte før —, at Toget først gik ½ Time senere, — — det er frygtelig fikst, ikke sandt!

Naa, men vi benyttede denne halve Time til at tale med vore nye Venner, som vi daarlig nok kendte Navnene paa.

Jeg blev præsenteret for en Hr. *Jacobsen.* Han fandt ud af, at vi sikkert var i Familie med hinanden, — — det er efterhaanden ikke saa faa Mennesker, der tror at være i Familie med os.

Kl. blev snart 9, vi raabte vort olympiske Hurra, og idet Toget gled ud, sang hele Mængden: „Hils fra os derhjemme". Der var mange iblandt, der vilde give Guld for at kunne tage med os hjem til gamle Danmark!

LØRDAG D. 20. AUGUST:

I Dag har vi kørt gennem Bjerglandet med store Hængebroer fra den ene Bjergtop til den anden. Naar det særlig smukt, standsede Toget ca. 10 Minutter, og vi kunde gaa ud og strække Benene og kikke paa det smukke Landskab. Der var Mennesker paa Hængebroerne, de lignede smaa Knappenaalshoveder.

Efter en lille Tid kørte Toget videre mod Denver, hvor vi ankom ved 7-Tiden om Aftenen, spændte paa, hvad der var for Arrangementer paa Programmet.

Det var bælgmørkt, saa man kunde heldigvis ikke se, hvor snavsede vi var fra Rejsen.

Grethe, Aage, Ingrid og jeg blev stoppet ind i en Bil mellem Flødeflasker o. l. Det var en Mejeriejer, der kørte Vognen, — han var iøvrigt vældig flink.

Det gik paany mod nye Oplevelser. Denne Gang endte vi paa et Radiostudie, hvor vi sang forskellige Sange i Mikrofonen, — de Dansk-Amerikanere, der var med, sang ogsaa. Pludselig var der en Herre, der spurgte med en underlig jydsk Akcent: „Ku I et' syng' Duk' Lise?" Vi skulde lige til at sprutgrine, men blev med en afgørende Bevægelse holdt nede af „Sulen". Derpaa var vi til noget saa originalt som natlig Skovtur. Det foregik i en stor Park, hvor der var dækket lange Borde med Smørrebrød, som Dansk-Amerikanerne selv havde medbragt.

Man kunde „baade hverken" høre eller se, men Bilerne blev parkeret saaledes uden om Bordene, at Lygterne belyste det Hele.

I Begyndelsen syntes vi, det var noget underligt noget, men efterhaanden gik det originale og komiske op for os, og Humøret steg. Vi skulde nu heller ikke sulte, — der var Smørrebrød til hele Byen.

Derefter tog vi tilbage til Banegaarden, og da der var god Tid, til vi skulde afsted, gik vi rundt og søgte efter noget, man kunde lave Sjov med. Det lod sig hurtigt gøre. Vi købte Vandpistoler, Skrigeballoner og smaa Daaser, der brummede, saa man kunde høre det langt væk, og med alt det Skyts entrede vi Toget og kørte til Omaha.

Toget havde daarligt nok sat sig i Gang, førend 5—6 Vandstraaler for gennem Luften, — og Søslaget begyndte.

Vi sprøjtede hinanden over, saa Vandet drev ned af Køjerne, — der fandtes overhovedet ikke en tør Plet. Lige med et lød der et Brøl. Det var *Kofoed,* der røg ud af sin Køje. Svend havde nemlig sendt en Straale ind til ham. Da Kofoed skulde finde Gerningsmanden, var han væk. Svend havde søgt Tilflugt hos *Schack* og havde næsten mast ham.

Det var en herlig Forestilling, og der gik en rum Tid, inden der blev Ro paa Sovesalen.

Uret er sat 1 Time frem. —

SØNDAG D. 21. AUGUST:

For en Gang Skyld har vi mærket, det er Søndag, — vi har nemlig sovet meget længe.

Stemningen var noget mat, og for at hjælpe lidt paa det, iværksatte vi en ny Vandpantomime, — længe varede det ikke, inden hele Vognen sejlede af Vand. Noget skulde vi jo tage os til for at holde Humøret op. Kl. 1 satte vi Uret den sædvanlige Time frem, og ved 3-Tiden ankom vi til Omaha, spændt paa, hvad der nu ventede os.

Man er snart blevet træt af at køre rundt og se smukke Ting, og nogle vilde helst blive tilbage i Vognen og skrive hjem, — men den gik ikke.

Det viste sig imidlertid, at vi skulde faa en meget hyggelig Dag, idet vi 2 og 2 blev indkvarteret hos en dansk Familie.

Jeg kom hos en Møbelhandler *Nielsen,* sammen med Bryderen Schack, — vi passer saa glimrende sammen — Fyrtaarnet og Bivognen —, vi morede os over, at han ikke kunde naa Gulvet med Fødderne, naar han sidder paa en Stol.

Naa, men vi tilbragte en rigtig hyggelig Dag hos disse Mennesker. Jeg fik først et herligt og haardt tiltrængt Bad. Ellers gik Tiden med at snakke om Danmark, og vi fik dejlig dansk Mad, — selv om Fruen ikke havde været i Danmark i 23 Aar, kunde hun alligevel huske at lave Mad. I Eftermiddag tog vi ud paa en lille Køretur i Byen, inden vi skulde rejse videre. Tilsyneladende er Omaha en smuk By, — vi faar jo ikke set ret meget, da alt foregaar i Rekordfart.

Vi samledes paa Banen Kl. 8, og overalt lød det: „Hvor har du været? — Har du moret dig?" Det var nemlig første Gang, vi ikke alle var paa samme Sted. Denne Indkvartering var noget nyt — og dejligt afvekslende.

Kl. 8,20 gled Toget ud fra Stationen mod Chicago.

Nu har jeg skrevet Dagbog, og „Sla" har lige raabt: „Else, tror du saa, du kan finde Køjen?"

Jeg haaber, det lykkes!

MANDAG D. 22. AUGUST:

Kl. 6 blev der raabt: „Alle Mand op!" Der var ikke een, der rørte sig. ½ Time senere begyndte det først at pusle rundt omkring, og en efter en „myldrede" op.

Da Toget kørte ind paa Chicago Banegaard, var hele Holdet dog paa Benene, — Humøret var dog ikke særlig højt ved Tanken om, at vi atter skulde paa Rundtur.

Vi kunde kende de fleste af dem, der var mødt op paa Banegaarden, der var bare ikke saa mange, som da vi rejste ud.

Efter en længere Diskussion lykkedes det os 4 („Sla", Ingrid, Lilli og mig) at komme afsted med *Emma,* som vi jo ogsaa besøgte paa Udrejsen. Da vi kom hjem til hende, klædte vi os om i Badetøj og kørte til Michigan-Søen, hvor vi fik et herligt forfriskende Bad i det ferske Vand. Vi havde kun 1 Time til hele Forestillingen, saa det skulde gaa stærkt, — men man er ogsaa blevet meget hurtig i Vendingen her i „Staterne" —, alt gaar jo i vildt Tempo.

Da vi endelig kom op af Vandet og begav os hjem, var Klokken allerede blevet altfor meget, men vi tog den nu alligevel med Ro.

Emma satte et Fad Wienerbrød ind, — to Minutter efter var det tømt. Jeg for min Part fik 5 Stykker, Ingrid noget lignende, og Lilli,

saavidt jeg husker, kun 6 Stykker, — men det var nu ogsaa dejligt dansk Brød. Bagefter fik vi „Yellow" med Flødeskum, — det kan man ikke staa for. Selv om Klokken var langt over 1, forhastede vi os ikke, og da Emma noget efter kom ind med Favnen fuld af Pakker til os, glemte vi fuldkommen Tiden.

Det var ogsaa mere interessant at aabne Pakken, — den indeholdt en amerikansk Silkepyjamas og en Strand-Badedragt, — — tænk engang, det har hun købt til os! Man forstaar det ikke.

Vi gik selvfølgelig „Mannequin" i det raffinerede Tøj, med det Resultat, at vi kom et Par Timer senere til Lunch i den danske Klub.

„Sulen" var midt i Talen, da vi endelig ankom, saa det var bare om at holde sig udenfor. Vi fordrev Tiden inde i Billard-Salonen, hvor det lykkedes os at lave saa meget Spektakel, at Herrerne inviterede os indenfor til Lunch.

Efter længere Tids Forløb sluttede „Sulen" sin Tale, og andre tog fat. Derimellem var „Nolle", som ellers aldrig siger noget, men han fandt pludselig paa at sige, at de amerikanske Damer var langt smukkere end de danske. Straks lød der Protestraab, og en af Komitéens Medlemmer opfordrede en af os til at svare, og det blev saa mig.

Straks efter Lunch skumledes der i Krogene over „Nolle", og alle blev enige om, at han skulde faa Kvittering, naar vi kom tilbage til Toget.

Vi kom saa afsted med Kurs mod Washington, Regeringsbyen, og vor Hævnakt mod Nolle begyndte. Han sad stille og rolig i den ene Ende af Vognen og læste. Han saa i Grunden saa uskyldig og rar ud, som han sad der, — men her hjalp ingen kære Mor. — Ingrid, Lilli, Grethe og jeg stillede os med fyldte Vandpistoler hen foran ham, og med Pistolen rettet mod ham, sagde vi: „Hvem er saa kønnest, danske Damer eller amerikanske?" — Vi ventede ikke paa Svar, men fyrede løs paa ham, saa Vandet drev ned ad Ansigtet, men „Nolle" paastod stædigt, at Amerikanerinderne var kønnest, og vi forøgede stadigvæk Vandbeholdningen.

Af Medlidenhed med hans Tøj, der omtrent var gennemblødt, holdt vi inde med Skydningen, og idet vi vendte os for at gaa, opdagede vi „Sulen", — han stod og morede sig —, han undte vist rigtig „Nolle" denne velfortjente Omgang.

Derefter blev der forholdsvis stille og roligt, men der er Stemning for, at der i Aften skal være et rigtigt Søslag.

Lige inden Sengetid sad vi samlede et helt Kor og hørte Schack fortælle Historier. Han har været med til Obduktioner ved Aarhus Sygehus, og det var utroligt, hvad han kunde fortælle af uhyggelige Ting, — tilsidst maatte Markersen bæres ud, han kunde ikke taale at høre mere!

Vi gik tidligt til Køjs efter et rigtig hyggeligt Søslag, — Vandet

pjaskede gennem Lokalet, Senge, Tæpper og alt drev af Vand. Negeren, der passer Sovevognen, stod forskræmt i Døren og slog Korsets Tegn for sig.

Da „Sulen" arriverede, trak alle Hovederne til sig. Vi glædede os til at se ham svømme hen til Køjen. Idet han gik forbi, sagde han: „Hvad er det for en Fnisen rundt omkring? — Jeg synes, her er lidt klamt paa Gulvet!"

Vi laa som bevidstløse, ingen skulde sige noget, — og ret hurtigt faldt vi rigtig i Søvn.

TIRSDAG D. 23. AUGUST:

Det var med Besvær, vi i Dag trimlede ud af Køjerne, — allerede Kl. 7. „Nolle" havde, som altid, staaet en halv Time i Kø foran Spisevognen, — men han blev slemt „skaaret ned", for vi skulde slet ikke spise her i Dag. Kl. 9 kørte Toget ind paa Washington Banegaard, og her blev vi igen modtaget af Danskere.

Vi kom ind paa en Restauration, og „Nolle" fik endelig sin Morgenmad. Forinden blev der budt Velkommen, og „Sulen" fik af den danske Præsident overrakt en stor Nøgle, idet han sagde: „Vær saa god, Hr. Langkjær, her er Nøglen til Byen for i Dag." — Washington tilhørte altsaa os i Dag, vi kan gøre, hvad vi vil, — — hm!

Først kørte vi Byen rundt og saa bl. a. „Capitol", hvor Rigsdagen, Højesteret og Præsidentens private Kammer er. Selve Bygningen var imponerende smuk. Vi gik igennem Verdens længste Korridor — den er 751½ Fod lang. Bygningen har kostet 33½ Million at opføre, — det er altid det første, vi faar at vide.

Vi blev saa fotograferet med „Capitol" i Baggrunden, og Billedet fik vi allerede ved Lunchen overrakt som Souvenir.

Vi saa ogsaa Biblioteket, — forfra, bagfra, fra oven, og fra neden. Der findes her i Bogkælderen flere Millioner Bøger.

Saa gik Turen over en stor Bro, gennem den amerikanske Hærs Lejre, ud til Kirkegaarden med den ukendte Soldats Grav. Bagved den smukke Marmorgrav laa Mindebygningen med Kranse, Palmer og forskellige Trofæer, som alle Staterne har sendt hertil. Der gaar uafbrudt Vagt ved Graven. Saa gik Turen forbi „Det hvide Hus", som egentlig ikke er særlig imponerende, gennem „Statens Kvarter" med samtlige Ministerier, Legationer, Hovedbanker o. l. ud til et kæmpehøjt Mindetaarn, som hver Stat i Landet har givet sin Sten til. Det er 450 Fod højt. Vi kørte derop i Elevator og havde fra Toppen en aldeles vidunderlig Udsigt over hele Byen.

Turen gik nu videre til det store Hotel, hvor vi skulde spise Lunch og bade. Hotellet, vi kom til, hed „Shoreham" og er det største og mest moderne i Byen. Der var en herlig Svømmehal, hvor vi alle fik en dejlig forfriskende Dukkert.

Jeg svømmede Konkurrence med „Sulen", — 25 m *Rygsvømning*,

og vandt stort. Efter Badet spiste vi Lunch, der bestod af Bedekød og Kylling, — denne Gang altsaa i omvendt Orden af, hvad vi plejer at faa. De diverse Taler blev holdt, men ellers gik det udmærket.

Ved 3-Tiden tog vi ned til Stationen, sagde Farvel til vore Værter, der havde været særlig flinke, — det var noget andet end „Frisko", og dampede mod New York.

Turen til New York var ret tam, man var ved at blive halvtræt, og maaske var det lidt af en Befrielse, da vi atter hilste paa Frihedsgudinden. Vi genkendte næsten alle de Mennesker, der kom paa Stationen og straks blev kørt til Lincoln-Hotel, hvor vi jo har boet før. Vi har — Gud være lovet — faaet Lov til at tilbringe Aftenen paa vore Værelser, — det skal *jeg* i hvert Fald nyde.

For Øjeblikket sidder vi og er ved at smelte af Varme. Den ene er mere søvnig end den anden, men der er ikke Tid til at sove endnu, vi skal til at vaske og stryge Indmarchekjolerne, der skal være rene til i Morgen. Lilli er færdig med sin, men den er krøbet saa meget, at den kun dækker den øverste Halvdel af Kroppen, — det er nu noget herligt Stof, de er lavet af, det gaar i Stykker, bare man ser paa det!

Nu er Dagbogen skrevet, — hele Værelset ligner en Slagmark, alting flyder rundt paa Borde og Stole, men vi blæser det hele et langt Stykke og gaar i Seng.

ONSDAG D. 24. AUGUST:

Allerede Kl. 7 kimede Telefonen, men det varede en rum Tid, inden jeg fik taget den. Jeg vidste af Erfaring, at Lilli overhørte den, — hun sover mærkværdigvis bedst, naar hun skal op.

Hele Vestibulen myldrede med dansk-amerikanske Damer, der alle vilde vise os Byen. Vi havde et Par Timer til Raadighed og kom saa afsted med en 5—6 Damer.

Vi fik naturligvis en Masse at se, først kørte vi med Sporvogn, det har vi aldrig prøvet før i Staterne, til Verdens største Bygning: „Empire-State-Building".

Den har 102 Etager og har kostet 55 Millioner at bygge, og saa er den 100 m højere end Eiffeltaarnet. Vi kørte med Elevatoren helt op. Det gik meget hurtigt.

Taagen var endnu ikke helt lettet, men der var dog en ganske herlig Udsigt. Det mægtige Hav af Skyskrabere ligner ingen Ting heroppe fra, Mennesker nede paa Gaden er smaa som Knappenaalshoveder, og Biler og Sporvogne snegler sig frem i endeløse Rækker.

Vi kom ret snart ned paa Jorden igen, og det var rart, — man skal altid holde sig til Jorden, synes jeg, naar jeg da ikke gaar i Vandet.

Saa gik vi i Butikker og brugte Resten af vore Penge. Det siger nu ikke saa meget, for der var kun et Par Dollars tilbage.

Ved 12-Tiden kom vi tilbage til Hotellet med de drabelige Indkøb, — der var kun Tid til lige at smide Pakkerne paa Sengen, for Damerne fra „Hostekomitéen" stod allerede og trippede, angst for, at vi ikke skulde naa rettidig til Lunch hos „Wivel" i 56. Gade.

Næh, hvor er det sjovt at høre nogle af Danskerne herovre omtale Danmark. Det er især Damerne, der er komiske. En spurgte mig: „Har I Automobiler hjemme i Danmark?" Jeg fnøs indvendig og svarede: „Ih, nej, vi joller skam rundt paa Løbehjul og Rulleskøjter!"

En anden spurgte: „Bruger man Aftentoiletter i Danmark?" — „Aftentoiletter, — hvad er det for noget?" sagde jeg, „vi gaar altid ud i Badedragt!" Saa raslede der ikke flere Spørgsmaal om det Emne, uha, uha, uha, — der er nogle, der har Storhedsvanvid!

Det var ellers en vældig gemytlig Lunch hos „Wivel", den eneste skandinaviske Klub i Byen, og det foregik i en dyb Kælder under Jorden. Det første, vi saa, da vi kom, var danske Aviser. Og der var minsandten „B. T.", hvor vi paa Bagsiden læste „Bror Mika"s morsomme „I Forbigaaende" om 10 smaa Jacobsen'er ved Radioen, — vi hylede af Grin.

Jeg havde Redaktøren fra „New York Times" til Bords, og han sagde, at Danskerne her i New York var meget begejstrede for vore Præstationer, — det er helt rart at høre, — — maaske behøver vi alligevel ikke at komme bagom Byen hjem.

Der var naturligvis en Snes Taler eller mere, men dem kan vi efterhaandan klare, vi er jo, hvad det angaar, dresseret „i Frihed", tør jeg nok antyde.

Hver af os fik en stor Buket Blomster og et stort Silkeflag, hvorpaa der staar: „Danish American Women Athlet".

Vi havde daarlig Tid til at sluge Maden, førend Bussen hentede os og kørte os til Lincoln, hvor vi hentede Bagagen, videre derfra til Damperen, — gennem Hollændertunnelen.

Nu slog Afskedens Time fra denne imponerende Storby. Til Afsked fik vi en Masse Blomster og Chokolade.

„Sulen" rejste ikke med os, han skulde blive i New York, og vi tog Afsked med ham, — dog trillede der ingen Taarer!

Da vi endelig stod paa „Mauretania"s Dæk, var vi opløst af Varme og Træthed, men det var ikke værre, end at vi kunde vinke og raabe Hurra til de Mennesker, der stod inde paa Kajen. „Sulen" fik et olympisk Hurra, og Kæmpedamperen gled ud af Havnen, bort fra Storbyen, Skyskrabere og Frihedsgudinden. Nu stævner vi atter mod Europa, — — — er vi glade?

Vi faar i hvert Fald nu 5 stille og rolige Dage. Det bliver velgørende ikke at skulle se Universiteter, Mindesmærker o. l.

Det varer altid noget, inden man kommer til Rette paa et saadant flydende Hotel, men i Morgen gaar det allerede bedre.

Kl. 7 blev vi placeret i Spisesalen ved smaa runde Borde, — jeg

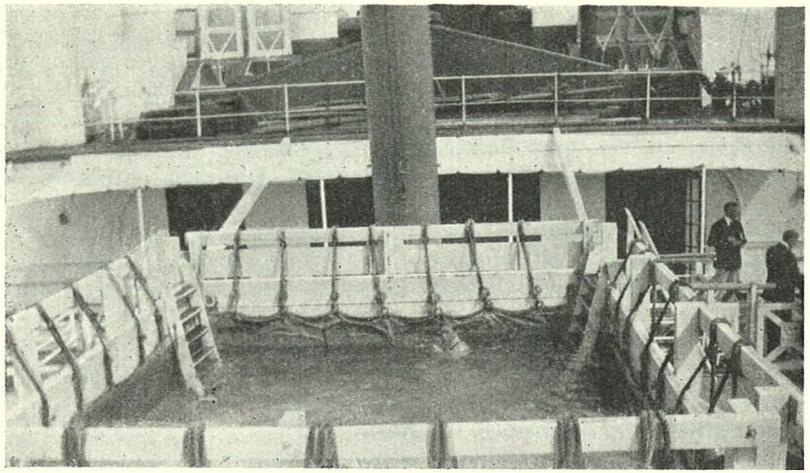

Det primitive Svømme-Bassin om Bord paa „Mauretania".

har Bordherrer som Svend Olsen, Kurland, Aage og Schack, — det tyder ikke paa, at man kommer til at kede sig.

I Aften bliver der sikkert Ro i Geledderne, vi er meget trætte og udkørte.

Jeg stod helt oppe paa øverste Dæk sammen med Ingrid, — vi har sludret saa hyggeligt om alt muligt. Det var et bedaarende Vejr Maanen skinnede, Søen laa blank, og det var en herlig, lun Sommernat.

Vi 4 „Strikker": Grethe, Ingrid, Lilli og jeg, sover sammen. Skuden ryster væmmeligt, vi ligger vist lige over Maskinen, men i Nat mærker vi sikkert intet, dertil er vi for søvnige.

Uret sættes 1 Time frem.

TORSDAG D. 25. AUGUST:

Det er vist langt op ad Dagen nu, — hvor *har* vi sovet i Nat! Der er flere, der har forsøgt at vække os, men det mislykkedes totalt.

Kl. var 12, og man bliver altsaa lige stablet paa Benene til Lunch, — uh, jeg hader at ligge saa længe —, vi har sovet i 15 Timer, men er stadigvæk lige søvnige!

I Eftermiddag har vi været ude og inspiceret Skuden og er kommet til det Resultat, at her er vidunderligt. Det er et flydende Hotel med Vinterhave, Palmer, Sportsbaner, Svømmehal, Elevator m. m. Vi rejser paa „Turisten", her er ganske herligt.

Vi har opholdt os paa Dækket hele Eftermiddagen i Badedragt, og her er 8 Liggestole reserveret til „The danish olympic team", — her ligger vi i den bagende Sol og nyder Tilværelsen i fulde Drag.

Her er andre fra Olympiaden om Bord, nemlig det indiske Hockey-

Hold, der vandt Guldmedaillen, — det er nogle morsomme og flinke Fyre.

Der har i Aften været Karneval med mange smaa Overraskelser. Da vi sad og spiste Middag, blev der kastet 200 Balloner ned over Hovederne paa os. Svend glemte helt sin Mad og masede alle dem, han kunde faa fat i, og det var ikke faa!

Et glimrende Orkester spillede under Middagen og fortsatte senere i Dansesalonen, hvor der er Bal til Kl. 2. Ballet i Aften var meget morsomt, men Gulvet er saa glat, at man ikke kan staa fast.

Festens Clou var „Nolle". Han dansede en smægtende Vals med „Sla", og man kunde se, at hun sled i det, — „Nolle" er svær at dreje rundt.

Vi var ude i Bagstavnen og se Morild. Man saa tusinde Glimt i Skummet, det var spændende, jeg kunde godt staa her hele Natten og betragte det.

Ved 12-Tiden gik vi i Seng, men forinden fik Uret sin daglige Omgang — 1 Time frem —, og saa var der den forbistrede Dagbog, som man konstant grifler i hver Nat. —

FREDAG D. 26. AUGUST:

„Sla" vækkede os Kl. 8, og uden at mukke stod vi op og drak Morgenthe. Solen stod allerede højt paa Himlen, og vi spurtede op paa Dækket, hvor vi spillede Ringspil. Vi var ogsaa i Vandet. Det var ganske herligt, men meget koldt.

Ingrid og jeg gik ikke ned til Lunch, men blev siddende paa Dækket og syede, d. v. s. Ingrid var flittig, men jeg sjippede i Stedet for at sy. Vi gaar skiftevis i Vandet og tager Solbad og er i Dag blevet meget brune. Hele Dagen gaar paa denne Maade, — vi har det som Landets rigeste Børn.

Kl. 4½ var vi i Biografen, hvor Filmen „Tarzan", med *Weismüller,* blev vist. Det er spændende at sidde midt ude paa Atlanten og se Film. Dagene gaar vidunderligt, det er et helt Slaraffenliv, — nu sidder vi alle 4 og sludrer. Der er ingen, der har Lyst til at sove.

LØRDAG D. 27. AUGUST:

Jeg var ved at tude til Morgen. Tænk — det er Graavejr og koldt, altsaa ikke Badedragt paa Dækket i Formiddag, — det er ærgerligt. Morgenmad naaede vi naturligvis ikke, men slentrede op paa Dækket til Liggestolene, hvor vi sov videre. Det er nu ikke morsomt, naar Vejret er saadan.

Vi var i „Baljen" Kl. 2 og til Boksekamp paa 1. Klasse Kl. 3. „Per-Jørn" og Carl F. skulde bokse med nogle af Mandskabet, — der var lavet Boksering med Sekundanter og alt til Faget henhørende Der var en Tilskuer, en ældre Herre, der var særlig ivrig. Hver Gang der blev langet en ordentlig en ud, gik han nærmere mod Ringen. Til

sidst stod han helt henne ved Snoren, og pludselig traadte han op i Vandspanden. Det saa herligt ud, og vi hylede af Grin. — Dagen var reddet!

Ved 4-Tiden begyndte Skuden at vippe forfærdeligt. Man røg fra den ene Side til den anden. Vi kravlede ned til Køjen Kl. 5 for at faa lidt Middagssøvn, men da vi vaagnede, var Kl. blevet 9½. Vi var skrupsultne, men blev liggende og nøjedes med at tale om vore Yndlingsretter. Tanken om hjemmelavede Frikadeller fik os til at hyle i Kor, indtil Stewarden kom med Sandwich og Frugt.

Uret sattes 1 Time frem, og langt om længe faldt vi i Søvn!

SØNDAG D. 28. AUGUST:

Det varede længe, inden vi i Nat faldt til Ro, men til Gengæld sov vi ogsaa til Kl. 12. „Sla" forsøgte at faa Liv i os Kl. 8, men forgæves. Det var Stuepigen, der vækkede os lige til Lunch, og vi kom op af Køjerne helt tykke i Hovedet af at sove.

Det siges, at Skibet har rullet ganske forfærdeligt til Morgen, men vi har intet mærket.

Solen er først kommet frem lige efter Middag, og vi skiftede Tøj, saa vi igen kunde slikke Solskin paa Dækket.

Noget af det værste, der kunde ske, er hændt i Dag, — vi har glemt at kalde „Nolle" til Live i Morges. Han vaagnede med et Brøl Kl. 2, forbitret over at være snydt for et Par Maaltider. Bare han ikke bliver underernæret. Maden her om Bord er skrap, men „Nolle" trodser alt, — han har taget 30 Pund paa!

Dagen gaar ellers stille og roligt uden noget bemærkelsesværdigt. Vi danser lidt hver Aften og gaar saa til Køjs.

Uret faar sin Time frem.

MANDAG D. 29. AUGUST:

Jeg bad i Aftes „Sla" om at vække os Kl. 8, men for en Gangs Skyld sov hun selv over sig, og vi kom ikke op, før langt op ad Formiddagen.

Vi gik nu heller ikke Glip af noget, for Vejret er ikke særlig godt, — man kan mærke, at vi nu nærmer os Europa.

Naa, vi har nu alligevel „dangderet" paa Dækket i Badedragt i Eftermiddag, hvor vi fik The og Sandkage serveret.

Det var Meningen, vi vilde snyde for den berømte „Diner". — Svend kalder Retterne: Mørtelsuppe, knust Bokser i Carry og St. Helenepærer, — men i Dag var der lavet et særligt Program, det lød saaledes: „Velkomstmiddag til de danske Atleter om Bord paa „Mauretania", og derfor blev vi nødt til at gaa med.

Først fik vi Hønsekødsuppe, — Svend konstaterede dog snart, at den Suppe aldrig havde set en Høne, — derefter „Blaafisk", som

var gemen Torsk, stegt And og Helenepærer, — og særskilt Musik til Maden. — — Det sidste var det mest reelle.

Det er herligt at se paa Svend ved Middagen. Tjeneren har opdaget, at han spiser meget, og gaar derfor først hen til Svend, naar alle vi andre har faaet, — paa den Maade bliver der kun 2 Kartofler til ham. I Dag sagde vi til Tjeneren, at Svend skulde have først, og da han saa Fadet med Kartofler, hviskede han: „Else, kan du ikke lave den færdig med at vippe til Fadet, saa Kartoflerne triller ned paa min Tallerken!"

Det gjorde jeg saa, og et Sekund efter, laa der et helt Bjerg Kartofler foran Svend. Tjeneren stirrede bestyrtet paa ham, rystede paa Hovedet og gik ud efter en ny Forsyning.

Siden kom Fadet aldrig mere først til Svend — — stakkels tynde og afmagrede Svend! —

Vi var i Seng ved 2-Tiden, men satte dog først Uret frem!

TIRSDAG D. 30. AUGUST:

Vi var i Plymouth Kl. 5, og der var naturligvis et saadant Spektakel, at man var færdig med at sove. Man kunde se Englands Kyst dukke frem af Taagen. En Del Passagerer skulde fra Borde med Lodsen. Kl. 7 sejlede Skuden videre, — og vi sejlede ned til Morgenthe, — det er det bedste Maaltid paa hele Dagen.

Formiddagen er gaaet med at pakke. Ved 12-Tiden ankrede vi op ved Frankrigs Kyst, dog kun 1 Times Tid, — desværre kunde man ikke komme i Land. Nu gaar det igen mod Englands Kyst til Southampton, hvor denne Del af Rejsen slutter.

Solen er nu ved at bryde igennem Taagen. Vi har spillet Ringspil med Inderne flere Timer.

Der er i Dag en ung Student, der forsøger at svømme over Kanalen. Vi har kikket efter ham, det vilde være sjovt at faa et lille Glimt af ham.

Kl. 6½ sejlede „Mauretania" ind til Southampton, hvor der laa mange flotte Dampere. En gammel Søulk viste mig „Majestic", der der laa ved Bøjen, han publicerede det som Verdens største Skib, men det er nu ikke rigtigt, for baade „Europa" og „Bremen" er større.

Vi samledes i Musiksalonen med al vor Bagage, — der gaar altid nogen Tid, inden man kommer i Land, men vi fordrev Tiden med at synge vore Yndlingssange fra Turen, bl. a.: „Med Tommelfingeren i Øjet", — de andre Passagerer morede sig glimrende.

Snart efter kom vi fra Borde, fik Bagagen sendt direkte til Esbjerg-Baaden og kom op i Toget, der skulde køre os til London. Alle Inderne var med i samme Tog, de sang, eller jeg vil nærmere sige „brægede", nogle morsomme Sange.

Undskyld jeg siger det, men jeg er ikke Spor imponeret af Eng-

land. Alting er saa smaat, og det er underligt at se Cykler og Hestevogne igen. Men det betyder, at jeg nu snart er hjemme igen, — — — tra la, la, la!

Vi havde et Par fornøjelige Timer i Toget, inden vi kom til London, og her var — heldigvis — ingen Danskere til at modtage os.

Vi kom hurtigt ud fra den noget skumle Banegaard, op i den ventende Bus og kørte til „National" Hotellet, hvor vi skulde overnatte.

Det var et noget mærkeligt Hotel, med smaa, enkelte Værelser, som for Resten lignede Celler. Hver fik udleveret en Nøgle med et Jernkors saa stort som et Koben.

Svend vendte den i Haanden og sagde: „Den er nok til at betale Regningen med!"

Jeg fik Celle Nr. 68, — det var et lille Hummer, ja, saa lille, at jeg maatte gaa udenfor, hver Gang jeg skulde skifte Mening.

Der var dog Badeværelse, saa vi fik i det mindste Bad, inden vi gik til Ro paa dette celebre Palads. —

ONSDAG D. 31. AUGUST:

Vi tumlede ud af „Cellen" Kl. 8. Det varede dog en lille Tid, inden man vidste, hvor i Verden man befandt sig. Efterhaanden fandt vi ogsaa Morgenbordet og fik den Besked af Mr. Smile, at vi maatte gøre og lade som det passede os. De, der skulde i Byen, fik 3 Shillings til Lunch, ja, det vil sige: hver af os.

Grethe, Lilli og jeg var med paa det Hold, der skulde i Byen, — vi fik Summen udbetalt og startede paa Apostlenes Heste. Vi skulde være hjemme senest Kl. 5.

Først vadede vi til Oxford-Street og fik vekslet det Par Dollars, der var tilbage. Den første Shop, vi masede ind i, var et stort Varehus, hvor alt koster fra 3—7 sh.

Vi gik gennem hele Strøget og saa paa Butikker. Derefter tog vi med en Undergrundsbane til Strand. Det var sjovt at køre 4—5 Etager under Jorden.

Vi kom op fra Banen paa „rullende Trapper", som Lilli var meget betaget af. Vi foreslog hende, at hun kunde staa og rulle, til vi kom tilbage, men det Tilbud afslog hun — dog først efter nogen Betænkningstid.

Vi gik ind og spiste Lunch, der bestod af en Kage og Orangeade. Det kostede 3 Pence, — altsaa „en større Forretning". — Det ender vel med, at man bliver professionel!

Kl. var blevet henad 2½, og mine Fødder var saa ømme, — jeg var ikke mere vant til at gaa med Sko.

Nu har vi i et Par Timer ledt efter et Kjolemagasin, men se, om vi kan finde noget. Men 117 Herreekviperingsforretninger, — det er aabenbart det, det drejer sig om her i London.

London er Bussernes By. De holder i endeløse Rækker paa Gaderne. Vi har naturligvis ogsaa kørt i Bus, og vi har smilet til den berømte engelske „Bobby", — det er utroligt, hvad man kan naa, naar man bare ikke gaar i Detailler!

London har skuffet mig lidt, — den ligner en stor Provinsby med Mælkevogne, der joller rundt med store Ringeklokker. Her er ogsaa meget snavset, — nej, maa jeg saa bede om en 3. Kl. Billet til Kongens København.

Vi tog en Taxi til Hotellet, og Chaufføren lignede fuldkommen en af Al Capones Bandeførere, — men Bilen var billig, og det var jo det vigtigste for os.

Vi fik en Times Hvil, inden Kl. blev 5. Kl. 7 var der Afgang fra Hotellet, og paa Vejen til Stationen fik vi at vide, hvad de andre havde foretaget sig. Det var yderst dramatisk — noget af det.

De fleste af Holdet havde været paa Varieté og derefter med Undergrundsbanen tilbage, — blot for at prøve det. De stod intetanende paa Toget, da Ruderne i Vognen pludselig knustes af Revolverskud. En hel Styrke Opdagere og Betjente kom farende gennem Vognen. Svend troede først, det var Sjov, da Revolveren blev holdt op foran ham, og han sagde: „Lad være med det, jeg er saa kilden". Efterhaanden gik det dog op for dem alle, at det var Alvor, — Politiet brokkede en hel Serie Engelsk af sig, som ingen kunde forstaa et Ord af. Sagen er den, at 1000 Betjente har gennemtrawlet hele London for at finde 5 Forbrydere. Da d'Herrer Betjente saa i Toget fik Øje paa Svend og „Per-Jørn" med Kasket i Nakken, har de sikkert ikke et Sekund været i Tvivl om, at de var paa det rigtige Spor!

Svend klemte sig op ad Døren, Per-Jørn kravlede ind under Bænken, saa man kun kunde se hans henrivende blonde Haar, Markersen, der ellers er rød som en Pæon, blev ligbleg og — tavs! Ingen af dem havde Pas paa sig, men omsider lykkedes det Ingrid at fremstamme: „We are the danish olympic team" paa noget, der skulde ligne Engelsk, — og de slap fri! To af Banditterne blev nappet længere fremme i Vognen. Det tør nok siges at være „en større Historie". Jeg ærgrede mig over ikke at have været med, for jeg kan i Aanden se Per-Jørn kravle ind under Bænken som en anden Bandit med en daarlig Samvittighed.

Da vi kom til Stationen, brugte vi Resten af vore engelske Penge, — jeg havde 1 Shilling i Lommen, men var helt skæv i den ene Side af at bære den.

Toget gik 7,40 østpaa til Harwich, hvor vi gik ombord paa Esbjergbaaden „Jylland". Det første, vi saa efter, da vi kom om Bord, var Bagagen — den laa Hulter til Bulter, — en Kuffert var flækket, og Skjorter og Tandbørster hang ud af den. Vi begyndte at grine, thi vi opdagede, at det var „Nolle"s. Har du set din

Fra Hjemkomsten til København. Fra venstre lidt af Peter Jørgensen, Svend Olsen, Grethe Olsen, Frk. Meistrup, Chr. Markesen, Ingrid Larsen, Abraham Kurland, Arn. Rich. Nielsen, Else Jacobsen, Adelina Hansen, Lilli Andersen, Axel Bloch, Aage Leidersdorff og Fru Munck

Kuffert," spurgte vi, „hvordan vil du klare den?" Pludselig begyndte „Nolle" at le hjertelig, og idet han stod med Resterne i Haanden, sagde han: „Ha, ha, — det er slet ikke min egen — det er den olympiske Komités!" Og fra det Øjeblik morede han sig kongeligt.

Det er herligt at komme paa en dansk Baad igen! Alle stormede ned til Spisesalonen undtagen „Nolle", der ellers har spist alt, hvad man satte for ham. Han har pludselig faaet Afsky for Mad, nu, da det endelig er spiseligt. Men det er jo ogsaa paa Tiden at begynde paa „Hollywood-Kur", hvis han vil genkendes, naar vi kommer hjem.

Vi har spillet og sunget et Par Timer i Aften, inden vi gik ned og pakkede toldpligtige Varer paa Bunden af Kufferten!

Derefter gik vi til Køjs, — en ægte dansk Køje, og uden at sætte Uret hverken frem eller tilbage.

TORSDAG D. 1. SEPTEMBER:

Nu er dette herlige Eventyr snart forbi, — vi vaagnede ikke før sent og „myldrede" op paa Dækket til den varme Sol og Liggestolene.

Jeg synes, Skuden gynger lidt rigeligt, men det er maaske kun Indbildning.

Middagen var Kl. 6, men paa det Tidspunkt var Lilli og jeg i Drømmenes Verden, — vi skal nemlig hvile ud til Fodturen fra Glostrup og hjem.

Da vi nærmede os Esbjerg, kom en stor 8-Aarers Kaproningsbaad os i Møde og bød Velkommen til Danmark. Vi stod paa Dækket og sang, da „Jylland" lagde til.

Hele Kajen var tætpakket med Mennesker. Der var i Tusindvis, der raabte i Munden paa hverandre: „Velkommen hjem. — Tak for jeres Daad! Else, — frem med hende, vi vil se Else! Hvor er Svend, er han sulten?" Saadan lød Raabene op til os. Det varmede om Hjertet at se den Begejstring. De ligefrem jublede, de rare Esbjergfolk, da vi en efter en gik over Landgangsbroen.

En lille Pige blev løftet op til mig med en stor Buket Blomster, — Autografsamlerne var paa deres Post, og vi griflede, til Armen næsten var stiv af Krampe.

Hele Mængden raabte Hurra og takkede os. Vi gav dem vort „Olympiske Hurra" til Tak.

Endelig fik vi banet os Vej til Sovevognen, hvor der ligeledes var sort af Mennesker.

Vi fik læsset Bagagen op i Vognen, men da jeg igen skulde ud, hørte jeg nogle Pigestemmer, der gentagne Gange raabte mit Navn. Jeg rullede Vinduet ned, og lige udenfor stod der en 6—7 store Pigebørn, der sagde: „Aah, Else, nu har vi ikke talt om andet end

Dem hele Sommeren, maa vi ikke have Lov at hilse paa Dem?" — Det er nu alligevel dejligt at være hjemme igen. —

Senere var vi paa en Restaurantion i Byen, — der var 4 Timer, til Toget gik mod København. Vi dansede og morede os den sidste Aften, vi var sammen.

Markersen sagde gentagne Gange: „Naa, Marie, i Morgen er vi hjemme, saa slaar Regnskabets Time."

Det pjaskregnede, da vi tog fra Esbjerg, men vi har jo heller ikke set Regn i flere Maaneder, saa det var helt velgørende.

Vi sludrede sammen i flere Timer, inden Søvnen overmandede os, og Kl. har vel været henad 3, inden vi kom til Ro. Og vi, som skal op igen allerede Kl. 7!

God Nat, God Nat! — Paa Gensyn i Morgen, alle gode Venner!

FREDAG D. 2. AUGUST:

Det er en henrivende Følelse at bumle paa D. S. B.'s Sovevogne. Vi nærmer os de hjemlige Agre. Jeg vaagnede Kl. 5 og hørte en gammel kendt Stemme, i et Nu var jeg lysvaagen. Hurra, — det var Fotograf *Winther* fra B. T.

Jeg røg op af Køjen, fik noget Tøj paa, kom ud i Gangen, og der stod „Tykke". „God Morgen, Lange", sagde han, „smil lidt, saadan, — lad mig nu faa et ordentlig Billede!" — Og saa gik Samtalen om alt, hvad der var sket hjemme i den lange Tid, vi havde været borte.

½ Time inden vi naaede Hovedbanegaarden, var hele Holdet paa Benene — ogsaa „Nolle". Jeg synes, at han pludselig ser saa bleg og afmagret ud, bare han ikke er syg.

Vi var jo blevet enige om at staa af i Glostrup, men gjorde det dog ikke, — fordi Toget ikke holdt!

Alle var mere eller mindre nervøse, efterhaanden som vi nærmede os København, de fleste dog „mere".

Jeg glæder mig vanvittigt til at hilse paa mine Venner, hvis der da er nogle, der kan huske mig.

Vi var ved at mase Vinduerne i Toget, da det rullede ind.

Sikken en Masse Mennesker, jeg syntes, jeg kendte dem alle. I første Række stod Far og Mor, Søster og Broder, „vores allesammens" bedste Ven: Admiral *Carstensen,* Frk. *Ingeborg* og Frk. *Magdalene,* mine Venner fra Hermes og andre Klubber, Hr. og Fru *Otto Hansen,* mine Kammerater fra Institutet, *Rigmor, Nete* og *Lillian,* og alle raabte de i Munden paa hinanden: „Velkommen hjem, hvordan har I haft det?" Blomster og Gaver væltede ind. Vi stod i Vinduet og kunde hverken komme frem eller tilbage, og vi svarede forkert paa de tusind Spørgsmaal.

Da vi endelig kom ud paa Perronen, „stormede" Fotograferne os. Det hele var et Virvar og Brus. Der blev holdt smukke Taler og

raabt Hurra, — for sidste Gang gjaldede vort olympiske Hurra til Svar.

Ih, hvor er jeg lykkelig. Saadan en Modtagelse havde jeg ikke drømt om. Jeg blev baaret i Guldstol op i den store Hal, hvor Folk stod pakket som Sild i en Tønde. Jeg vinkede til dem alle, — — de var ved at flaa os.

Endelig landede vi i Restaurationen til Morgenkaffen. De nærmeste Venner var med. Jeg var helt ør af Glæde over atter at være hjemme i gamle Danmark.

Saadan sluttede det mest vidunderlige Eventyr i mit Liv. — Og sammen med det slutter min olympiske Dagbog.

Det danske Facit i Los Angeles

Oversigt over Konkurrencer hvor Danmark blev placeret.

VÆGTLØFTNING *Letsværvægt*
Svend Olsen ..... Nr. 2

CYKLELØB *Tandem*
Harald Christensen og Willy Gerwin Nr. 3

CYKLELØB *Landevej*
Frode Sørensen, Leo Nielsen
og Henry Hansen ..... Nr. 2

SVØMNING *200 m Brystsvømning*
Else Jacobsen ..... Nr. 3

BRYDNING *Letvægt*
Abraham Kurland ..... Nr. 2

BOKSNING *Letsværvægt*
Peter Jørgensen ..... Nr. 3

DESUDEN DELTOG:

Cykleløb: Gunnar Andersen. *Svømning:* Lilli Andersen og Ingrid Larsen. *Brydning:* Chr. Schack og Børge Jensen. *Boksning:* Carl F. Jensen. *Fægtning:* Fru Munck, Fru Klint, Frk. Grete Olsen, Dr. Osiier, Axel Block, Leidersdorff og Kofoed Hansen. *Atletik:* Chr. Markersen og Hartington Andersen.